

NL

NL

NL

EUROPESE COMMISSIE

Brussel, 19.3.2010
C(2010)1620 definitief

BESLUIT VAN DE COMMISSIE

van 19.3.2010

tot vaststelling van een handleiding voor de behandeling van visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa

(Slechts de tekst in de Bulgaarse, Duitse, Estse, Finse, Franse, Griekse, Hongaarse, Italiaanse, Letse, Litouwse, Maltese, Nederlandse, Poolse, Portugese, Roemeense, Sloveense, Slowaakse, Spaanse, Tsjechische en Zweedse taal is authentiek)

BESLUIT VAN DE COMMISSIE

van 19.3.2010

tot vaststelling van een handleiding voor de behandeling van visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa

(Slechts de tekst in de Bulgaarse, Duitse, Estse, Finse, Franse, Griekse, Hongaarse, Italiaanse, Letse, Litouwse, Maltese, Nederlandse, Poolse, Portugese, Roemeense, Sloveense, Slowaakse, Spaanse, Tsjechische en Zweedse taal is authentiek)

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gelet op het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

Gelet op Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode)¹, en met name op artikel 51,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Verordening (EG) nr. 810/2009 bevat de voorschriften van de Unie voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden.
- (2) Artikel 51 van de Visumcode bepaalt dat aanwijzingen betreffende de praktische toepassing van die verordening dienen te worden vastgesteld met het doel om voor een geharmoniseerde toepassing van de bepalingen van de code te zorgen. Te dien einde wordt een “handleiding voor de behandeling van visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa” opgesteld, die aanwijzingen, beste praktijken en aanbevelingen bevat betreffende de uitvoering van taken van personeel van de lidstaten dat is belast met het onderzoeken van en nemen van een beslissing over visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa.
- (3) De lidstaten kunnen deze gemeenschappelijke aanwijzingen aanvullen wanneer en voor zover dit op grond van de nationale wetgeving, met name wetgeving betreffende de instelling en de taakomschrijving van de ombudsman en de betrokkenheid van specifieke autoriteiten bij de behandeling van visumaanvragen, gerechtvaardigd is. De lidstaten kunnen deze aanwijzingen tevens aanvullen met nationale regelgeving betreffende de motivering van visumweigeringen en het recht van beroep tegen een negatief besluit, zolang de desbetreffende voorschriften van de Unie nog niet in werking zijn getreden.

¹ PB L 243 van 15.9.2009, blz. 1.

- (4) Om een optimaal gebruik door alle bevoegde autoriteiten van de lidstaten te waarborgen dient de Commissie, conform artikel 53, lid 2, van de Visumcode, de handleiding in elektronische vorm ter beschikking te stellen aan de lidstaten, samen met eventuele andere feitelijke gegevens die vereist zijn om taken in verband met het onderzoeken van en het nemen van een beslissing over visumaanvragen, alsmede het wijzigen van afgegeven visa te kunnen uitvoeren, zoals het overzicht van reisdocumenten welke recht geven op overschrijding der buitengrenzen en waarin een visum kan worden aangebracht, een lijst van de door de lidstaten afgegeven verblijfstitels, en dergelijke.
- (5) De Commissie zorgt voor een regelmatige bijwerking van de handleiding en eventuele andere feitelijke gegevens die vereist zijn om taken met betrekking tot het onderzoeken van en het nemen van een beslissing over visumaanvragen, alsmede het wijzigen van afgegeven visa doeltreffend te kunnen uitvoeren.
- (6) Ten behoeve van een meer geharmoniseerde toepassing van de voorschriften van de Unie inzake de behandeling van visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa dienen de lidstaten de bevoegde nationale autoriteiten op te dragen de in de bijlage weergegeven handleiding te gebruiken als voornaamste instrument bij de uitvoering van taken in verband met de behandeling van visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa.
- (7) De lidstaten dienen de handleiding te gebruiken bij de opleiding van personeel dat wordt belast met taken die verband houden met de behandeling van visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa.
- (8) Overeenkomstig artikel 2 van Protocol nr. 22 betreffende de positie van Denemarken, dat aan het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is gehecht, heeft Denemarken niet deelgenomen aan de aanneming van Verordening (EG) nr. 810/2009, die bijgevolg niet bindend is voor, noch van toepassing is in Denemarken. Aangezien Verordening (EG) nr. 810/2009 voortbouwt op het Schengenacquis dat uit hoofde van de bepalingen van titel IV van het derde deel van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap tot stand is gekomen, heeft Denemarken echter overeenkomstig artikel 5 van genoemd protocol bij brief van 2 februari 2010 kennis gegeven van de omzetting van dit acquis in zijn nationale wetgeving. Daarom is Denemarken krachtens internationaal recht verplicht dit besluit uit te voeren.
- (9) Dit besluit vormt een ontwikkeling van bepalingen van het Schengenacquis waaraan het Verenigd Koninkrijk niet deelneemt, overeenkomstig Besluit 2000/365/EG van de Raad van 29 mei 2000 betreffende het verzoek van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland deel te mogen nemen aan enkele van de bepalingen van het Schengenacquis². Het Verenigd Koninkrijk is derhalve niet door dit besluit gebonden, noch onderworpen aan de toepassing ervan. Dit besluit dient dan ook niet gericht te zijn tot het Verenigd Koninkrijk.
- (10) Dit besluit vormt een ontwikkeling van de bepalingen van het Schengenacquis waaraan Ierland niet deelneemt, overeenkomstig Besluit 2002/192/EG van de Raad van 28 februari 2002 betreffende het verzoek van Ierland deel te mogen nemen aan

² PB L 131 van 1.6.2000, blz. 43.

enkele van de bepalingen van het Schengenacquis³. Ierland is derhalve niet door dit besluit gebonden, noch onderworpen aan de toepassing ervan. Dit besluit dient dan ook niet gericht te zijn tot Ierland.

- (11) Wat IJsland en Noorwegen betreft, vormt dit besluit een ontwikkeling van de bepalingen van het Schengenacquis als bedoeld in de tussen de Raad van de Europese Unie en de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen gesloten overeenkomst inzake de wijze waarop IJsland en Noorwegen worden betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis⁴, die vallen onder het gebied bedoeld in artikel 1, punt B, van Besluit 1999/437/EG van de Raad van 17 mei 1999⁵ inzake bepaalde toepassingsbepalingen van die overeenkomst.
- (12) Voor Zwitserland vormt dit besluit een ontwikkeling van de bepalingen van het Schengenacquis in de zin van de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop Zwitserland wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis⁶, die vallen onder het gebied bedoeld in artikel 1, punt B, van Besluit 1999/437/EG⁷ juncto artikel 3 van Besluit 2008/146/EG⁸.
- (13) Wat Liechtenstein betreft, houdt dit besluit een ontwikkeling in van de bepalingen van het Schengenacquis in de zin van de tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap, de Zwitserse Bondsstaat en het Vorstendom Liechtenstein gesloten overeenkomst betreffende de toetreding van het Vorstendom Liechtenstein tot de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop Zwitserland wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis die vallen onder het gebied bedoeld in artikel 1, punt B, van Besluit 1999/437/EG juncto artikel 3 van de Besluiten 2008/261/EG⁹ en 2008/262/EG¹⁰ van de Raad.
- (14) Wat Cyprus betreft, is dit besluit een rechtsbesluit dat voortbouwt op het Schengenacquis of op een andere wijze daaraan is gerelateerd, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, van de Toetredingsakte van 2003.
- (15) Wat Bulgarije en Roemenië betreft, is dit besluit een rechtsbesluit dat voortbouwt op het Schengenacquis of op een andere wijze daaraan is gerelateerd, zoals bedoeld in artikel 4, lid 2, van de Toetredingsakte van 2005.
- (16) De maatregelen waarin dit besluit voorziet, zijn in overeenstemming met het advies van het visumcomité,

³ PB L 64 van 7.3.2002, blz. 20.

⁴ PB L 176 van 10.7.1999, blz. 36.

⁵ PB L 176 van 10.7.1999, blz. 31.

⁶ PB L 53 van 27.2.2008, blz. 52.

⁷ PB L 176 van 10.7.1999, blz. 31.

⁸ PB L 53 van 27.2.2008, blz. 1.

⁹ PB L 83 van 26.3.2008, blz. 3.

¹⁰ PB L 83 van 26.3.2008, blz. 5.

HEEFT HET VOLGENDE BESLUIT VASTGESTELD:

Artikel 1

1. De handleiding voor de behandeling van visumaanvragen en de wijziging van afgegeven visa wordt vastgesteld in de bijlage bij dit besluit.

Artikel 2

1. De lidstaten:

- verspreiden de in artikel 1 bedoelde handleiding aan de autoriteiten die bij de visumaanvraagprocedures kunnen worden betrokken; en
- dragen voornoemde autoriteiten op de handleiding te gebruiken als voornaamste instrument voor de uitvoering van taken die verband houden met visumaanvragen.

2. De lidstaten maken tevens gebruik van de handleiding bij de opleiding van consulaire personeel en personeel van andere autoriteiten voor de uitvoering van hun taken.

Artikel 3

Dit besluit is gericht tot het Koninkrijk België, de Republiek Bulgarije, de Tsjechische Republiek, de Bondsrepubliek Duitsland, de Republiek Estland, de Helleense Republiek, het Koninkrijk Spanje, de Franse Republiek, de Italiaanse Republiek, de Republiek Cyprus, de Republiek Letland, de Republiek Litouwen, het Groothertogdom Luxemburg, de Republiek Hongarije, de Republiek Malta, het Koninkrijk der Nederlanden, de Republiek Oostenrijk, de Republiek Polen, de Portugese Republiek, Roemenië, de Republiek Slovenië, de Slowaakse Republiek, de Republiek Finland en het Koninkrijk Zweden.

Gedaan te Brussel, op 19.3.2010

*Voor de Commissie
Cecilia MALMSTRÖM
Lid van de Commissie*

VOOR GELIJKLUIDEND AFSCHRIFT
Voor de Secretaris – generaal

Jordi AYET PUIGARNAU
Directeur van de Griffie

BIJLAGE

***HANDLEIDING VOOR DE BEHANDELING VAN VISUMAANVRAGEN
EN DE WIJZIGING VAN AFGEGEVEN VISA***

INHOUD

DEEL I: ALGEMENE ASPECTEN	15
1. EU-lidstaten.....	15
2. Geassocieerde staten	15
3. EU-lidstaten en geassocieerde staten die de grenscontrole aan hun binnengrenzen hebben opgeheven en het Schengenacquis volledig toepassen wat betreft de afgifte van visa voor een verblijf van ten hoogste drie maanden	15
4. Gezinsleden van burgers van de EU/EER en Zwitserse onderdanen.....	16
5. Visumversoepelingsovereenkomsten	
6. Soorten visa die het voorwerp zijn van de Visumcode en van de handleiding betreffende de Visumcode.....	18
7. Het uniforme model voor visumstickers	19
8. Documenten die recht geven op binnenkomst en/of verblijf op het grondgebied van de lidstaten en die niet onder de Visumcode en de handleiding betreffende de Visumcode vallen.....	19
DEEL II: AANWIJZINGEN VOOR DE BEHANDELING VAN VISUMAANVRAGEN ..	21
1. VISUMPLICHT	21
1.1. Landen waarvan de onderdanen visumplichtig zijn.....	21
1.2. Landen waarvan de onderdanen zijn vrijgesteld van de visumplicht	22
1.3. Landen waarvan de onderdanen aan een luchthaventransitvisumplicht zijn onderworpen.....	23
2. BEPALEN VAN DE BEVOEGDE LIDSTAAT EN HET BEVOEGDE CONSULAAT VAN DIE LIDSTAAT.....	25
2.1. Aanvraag voor een eenmalig eenvormig visum.....	25
2.2. Aanvraag voor een eenvormig visum voor meerdere binnenkomsten.....	26
2.3. Aanvraag voor een eenvormig doorreisvisum	27
2.4. Aanvraag voor een luchthaventransitvisum	27
2.5. Behandeling van een visumaanvraag van een persoon die naar verschillende lidstaten reist, waaronder een lidstaat waar hij is vrijgesteld van de visumplicht.....	28
2.6. Moet een consulaat van een lidstaat een aanvraag in behandeling nemen van een aanvrager die naar een andere lidstaat reist die niet aanwezig of vertegenwoordigd is in het derde land waar de aanvrager verblijft?	29
2.7. Wat te doen als een aanvraag is ingediend bij een consulaat dat niet bevoegd is om die in behandeling te nemen?	29

2.8.	Kan een consulaat een aanvraag in behandeling nemen van een aanvrager die niet in het ambtsgebied van het consulaat woonachtig is?.....	30
2.9.	Kunnen visumaanvragen worden onderzocht door een consulaat van een lidstaat dat op het grondgebied van een andere lidstaat is gevestigd?.....	31
3.	HET INDIENEN VAN EEN AANVRAAG.....	33
3.1.	Waar kan een aanvraag worden ingediend?.....	33
3.2.	Afsprakensysteem	34
3.3.	Verschijsning in persoon van de visumaanvrager	34
4.	BASISELEMENTEN VAN DE VISUMAANVRAAG.....	37
4.1.	Reisdocument.....	35
4.2.	Aanvraagformulier	38
4.3.	Foto	40
4.4.	Visumleges.....	40
4.5.	Ontvankelijkheid.....	43
4.6.	Wat te doen met niet-ontvankelijke aanvragen?	44
4.7.	Kan een niet-ontvankelijke aanvraag in bepaalde gevallen toch worden onderzocht? ...	45
4.8.	Welke informatie moet bij indiening van een aanvraag aan de aanvrager worden verstrekt over de gegevens die in het VIS worden opgeslagen?	45
5.	BIOMETRISCHE IDENTIFICATIEGEGEVENS	46
5.1.	Welke biometrische identificatiegegevens moeten worden verzameld?	46
5.2.	Op welk punt van de aanvraagprocedure moeten de biometrische identificatiegegevens worden verzameld?	46
5.3.	Welke aanvragers zijn vrijgesteld van het verstrekken van vingerafdrukken?.....	47
5.4.	Wat te doen indien de kwaliteit van de genomen vingerafdrukken ontoereikend is? ..	47
6.	BEWIJSSTUKKEN EN MEDISCHE REISVERZEKERING.....	48
6.1.	Bewijsstukken	48
6.2.	Welke stukken moeten worden ingediend ter staving van een aanvraag voor een eenvormig visum?	49
6.3.	Medische reisverzekering.....	57
7.	ONDERZOEK VAN DE VISUMAANVRAAG.....	59
7.1.	Grondbeginselen	59
7.2.	Aanmaken van een aanvraagdossier en raadpleging van het VIS.....	59

7.3.	Echtheid en betrouwbaarheid van documenten en verklaringen.....	60
7.4.	Het reisdocument	61
7.5.	Doel van het beoogde verblijf.....	62
7.6.	Voorwaarden voor het beoogde verblijf	64
7.7.	Veiligheidsrisico en risico voor de volksgezondheid.....	66
7.8.	Medische reisverzekering.....	66
7.9.	Controle van de duur van vorige en voorgenomen verblijven.....	67
7.10.	Aanvullende documenten.....	69
7.11.	Wanneer dient een aanvrager te worden opgeroepen voor een gesprek?	70
7.12.	Beoordeling van het risico van illegale immigratie en van het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het visum te verlaten.....	70
7.13.	Aanvraag voor een luchthaventransitvisum	72
7.14.	Minderjarigen.....	73
7.15.	Overdracht van het aanvraagdossier in gevallen waarin het onderzoek van de aanvraag is afgebroken door de vertegenwoordigende lidstaat	73
8.	BESLISSINGEN OVER VISUMAANVRAGEN.....	74
8.1.	Binnen welke termijn moet een beslissing worden genomen over een aanvraag?	74
8.2.	Wanneer gaat de behandelingstermijn in?	75
9.	WELK SOORT VISUM DIENT TE WORDEN VERSTREKT?.....	76
9.1.	Visa waarmee de houder het grondgebied van de lidstaten mag binnenkomen	77
9.2.	Visa waarmee de houder het grondgebied van de lidstaten niet mag binnenkomen .	82
10.	INFORMATIE AAN DE CENTRALE AUTORITEITEN VAN ANDERE LIDSTATEN OVER DE AFGIFTE VAN VISA	84
11.	DE VISUMSTICKER.....	85
11.1.	Invullen van de visumsticker	85
11.2.	Aanbrengen van de visumsticker	85
11.3.	Invalidation of completed visa stickers.....	86
12.	WEIGERING VAN EEN VISUM.....	87
12.1.	Op welke gronden wordt een visum geweigerd?.....	87
12.2.	Moet de betrokkene in kennis worden gesteld van de weigering van een visum en moeten hem de gronden daarvoor worden meegedeeld?	88

12.3.	Kan de betrokkene beroep instellen tegen een negatieve beslissing?	88
13.	TERUGGAVE VAN HET REISDOCUMENT	90
13.1.	Moet de aanvrager persoonlijk verschijnen om het reisdocument af te halen?	90
14.	ARCHIVERING VAN AANVRAGEN	91
14.1.	Welke informatie en stukken moeten in het dossier worden opgenomen?	91
14.2.	Hoe lang moeten de dossiers worden bewaard?	91
DEEL III: SPECIFIEKE VOORSCHRIFTEN MET BETREKKING TOT AANVRAGERS DIE GEZINSLEDEN ZIJN VAN BURGERS VAN DE EU OF ZWITSERLAND. 92		
1.	Is Richtlijn 2004/38/EG van toepassing op de visumaanvrager?	93
2.	Kunnen gezinsleden van EU-burgers op grond van Richtlijn 2004/38/EG worden vrijgesteld van de visumplicht?	96
3.	Specifieke afwijkingen van de algemene voorschriften van de Visumcode	97
3.1.	Visumleges	97
3.2.	Dienstverleningskosten ingeval het in ontvangst nemen van aanvragen wordt uitbesteed	97
3.3.	Verlening van alle faciliteiten	98
3.4.	Behandelingstermijn	98
3.5.	Visumsoorten	98
3.6.	Bewijsstukken	98
3.7.	Bewijslast	99
3.8.	Weigering van een visum	99
3.9.	Kennisgeving en motivering van visumweigering	100
4.	Aanvragen van gezinsleden van EU-burgers aan de buitengrenzen	101
1.	Definitie van ‘gezinslid’ in de OVVP	102
1.1.	Verschillen tussen Richtlijn 2004/38/EG en de OVVP	102
2.	Specifieke afwijkingen van de algemene voorschriften van de Visumcode	102
2.1.	Visumleges	103
2.2.	Verlening van alle faciliteiten - Behandelingstermijn	103
2.3.	Visumsoorten	103
2.4.	Bewijsstukken	103
2.5.	Bewijslast	103

2.6.	Kennisgeving en motivering van visumweigering.....	104
DEEL IV:AAN DE BUITENGRENZEN AANGEVRAAGDE VISA		105
1.	Aanvraag van een visum aan de buitengrenzen	105
1.1.	Kan aan de grens een visumaanvraag worden ingediend?.....	105
1.2.	Gelden er speciale voorschriften voor visumaanvragen aan de grens?.....	106
1.3.	Welke soorten visa kunnen aan de buitengrens worden afgegeven?	107
1.4.	Invullen van de visumsticker	107
1.5.	Kennisgeving aan de centrale autoriteiten van andere lidstaten over de afgifte van visa	107
1.6.	Weigering van een aan de buitengrens aangevraagd visum.....	108
1.7.	Moet de betrokkene in kennis worden gesteld van de weigering van een visum en moeten hem de gronden daarvoor worden meegedeeld?	109
2.	Afgifte aan de buitengrenzen van visa aan transiterende zeevarenden.....	109
DEEL V:WIJZIGING VAN AFGEGEVEN VISA		111
1.	Verlenging van een afgegeven visum	111
1.1.	Onder welke omstandigheden moet het visum worden verlengd?.....	111
1.2.	Onder welke omstandigheden is verlenging van het visum niet verplicht?.....	112
1.3.	Moet voorafgaande raadpleging van andere lidstaten plaatsvinden voordat een beslissing over de verlenging van een visum wordt genomen?	112
1.4.	Welke territoriale geldigheid dient een verlengd visum te bezitten?.....	112
1.5.	Welke verblijfsduur dient te worden toegestaan met een verlengd visum?.....	113
1.6.	In welke vorm wordt het visum verlengd?.....	113
1.7.	Verdere toetsing van een verzoek tot visumverlenging	113
1.8.	Moeten gegevens over een visumverlenging worden ingevoerd in het VIS?.....	113
2.	Nietigverklaring van een afgegeven visum.....	114
2.1.	Gronden voor nietigverklaring	114
2.2.	In welke vorm wordt de nietigverklaring kenbaar gemaakt?.....	115
2.3.	Moeten gegevens over een nietig verklaard visum worden ingevoerd in het VIS?. 115	
2.4.	Moet de betrokkene in kennis worden gesteld van de nietigverklaring van zijn visum en moeten hem de gronden daarvoor worden meegedeeld?	115
2.5.	Kan de betrokkene beroep instellen tegen de nietigverklaring van zijn visum?.....	116
3.	Intrekking van een afgegeven visum.....	116

3.1.	Gronden voor intrekking.....	116
3.2.	In welke vorm wordt de intrekking kenbaar gemaakt?.....	116
3.3.	Moeten gegevens over een ingetrokken visum worden ingevoerd in het VIS?.....	117
3.4.	Moet de betrokkene in kennis worden gesteld van de intrekking van zijn visum en moeten hem de gronden daarvoor worden meegedeeld?.....	117
3.5.	Kan de betrokkene beroep instellen tegen de intrekking van zijn visum?.....	117
4.	Vertalingen van “nietig verklaard” en “ingetrokken”.....	118

WOORD VOORAF

Deze handleiding voor de praktische toepassing van de Visumcode heeft ten doel aanwijzingen (richtsnoeren, beste praktijken en aanbevelingen) te geven voor uitvoering van taken van consulair personeel van de lidstaten en ander overheidspersoneel dat is belast met het onderzoeken van en nemen van een beslissing over visumaanvragen alsmede taken van overheidspersoneel dat verantwoordelijk is voor de wijziging van afgegeven visa.

De handleiding en de daarin vervatte aanwijzingen zijn gebaseerd op de Visumcode¹¹ en alle overige Europese wetgeving die van belang is voor de tenuitvoerlegging van het gemeenschappelijk visumbeleid van de Europese Unie door consulair personeel van de lidstaten en ander overheidspersoneel dat is belast met het onderzoeken van en nemen van een beslissing over visumaanvragen. Het gemeenschappelijk visumbeleid regelt de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden. In deel VI is een lijst opgenomen van de rechtsinstrumenten die relevant zijn voor deze handleiding.

De handleiding is opgesteld overeenkomstig artikel 51 van de Visumcode. Zij legt geen bindende voorschriften op aan de lidstaten, noch stelt zij nieuwe rechten en plichten vast voor de personen waarop zij betrekking kan hebben. Veeleer beoogt zij een geharmoniseerde toepassing van de rechtsvoorschriften tot stand te brengen. Alleen de rechtshandelingen waarop de handleiding is gebaseerd of waarnaar deze verwijst, brengen bindende rechtsgevolgen teweeg zodat daarop een beroep kan worden gedaan voor de nationale rechter.

De grondrechten die zijn vastgelegd in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dienen te worden gewaarborgd voor eenieder die een visum aanvraagt. Visumaanvragen moeten professioneel en respectvol worden behandeld, onder volledige inachtneming van het verbod van onmenselijke en vernederende behandelingen en het verbod van discriminatie die zijn vastgelegd in, respectievelijk, de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de artikelen 4 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Consulaire medewerkers dienen in het bijzonder hun taken uit te oefenen met volledige eerbiediging van de menselijke waardigheid en mogen personen niet discrimineren op grond van hun geslacht, ras of etnische oorsprong, godsdienst of overtuiging, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid. Alle maatregelen die bij de uitoefening van hun taken worden genomen, dienen in verhouding te staan tot de door die maatregelen beoogde doelstellingen.

Consulaire medewerkers dienen altijd te streven naar een evenwicht tussen enerzijds de noodzaak om altijd waakzaam te zijn om personen op te sporen die een risico vormen voor de openbare orde en de binnenlandse veiligheid, evenals mogelijk illegale immigranten, en anderzijds de verplichting om te zorgen voor een vlotte behandeling van visumaanvragen van personen die voldoen aan de inreisvoorwaarden. Het is in het kader van deze handleiding niet mogelijk om aanwijzingen te geven die nauwkeurige richtsnoeren omvatten voor elke

¹¹ Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode), PB L 243 van 15.9.2009, blz. 1.

denkbare situatie die zich zou kunnen voordoen. In gevallen waarvoor geen nauwkeurige richtsnoeren voorhanden zijn, dienen consulaire medewerkers de ingediende visumaanvragen volledig naar de geest van het gemeenschappelijk visumbeleid te behandelen.

DEEL I: ALGEMENE ASPECTEN

1. EU-LIDSTATEN

1. Oostenrijk	10. Duitsland	19. Nederland
2. België	11. Griekenland	20. Polen
3. Bulgarije	12. Hongarije	21. Portugal
4. Tsjechië	13. Ierland	22. Roemenië
5. Cyprus	14. Italië	23. Slowakije
6. Denemarken	15. Letland	24. Slovenië
7. Estland	16. Litouwen	25. Spanje
8. Finland	17. Luxemburg	26. Zweden
9. Frankrijk	18. Malta	27. Verenigd Koninkrijk

1. GEASSOCIEERDE STATEN

Noorwegen, IJsland, Liechtenstein (EER-landen¹²) en Zwitserland.

2. EU-LIDSTATEN EN GEASSOCIEERDE STATEN DIE DE GRENSCONTROLE AAN HUN BINNENGRENZEN HEBBEN OPGEHEVEN EN HET SCHENGENACQUIS VOLLEDIG TOEPASSEN WAT BETREFT DE AFGIFTE VAN VISA VOOR EEN VERBLIJF VAN TEN HOOGSTE DRIE MAANDEN

1. Oostenrijk	10. Hongarije	19. Polen
2. België	11. IJsland	20. Portugal
3. Tsjechië	12. Italië	21. Slowakije
4. Denemarken	13. Letland	22. Slovenië
5. Estland	14. Litouwen	23. Spanje
6. Finland	15. Luxemburg	24. Zweden
7. Frankrijk	16. Malta	25. Zwitserland
8. Duitsland	17. Nederland	
9. Griekenland	18. Noorwegen	

¹² Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte.

N.B. Op 28 februari 2008 is tussen de EU/EG, Zwitserland en Liechtenstein een protocol ondertekend betreffende de toetreding van Liechtenstein tot het Schengenacquis, maar het acquis is door Liechtenstein nog niet geïmplementeerd.

In de zin van de Visumcode en deze handleiding wordt onder “lidstaat” verstaan de lidstaten van de EU die het Schengenacquis volledig toepassen, alsmede de geassocieerde staten, en wordt onder “het grondgebied van de lidstaten” verstaan het grondgebied (zie punt 1.1) van deze “lidstaten”.

Wat Frankrijk en Nederland betreft is het gemeenschappelijk visumbeleid alleen van toepassing op het Europese grondgebied van deze lidstaten, en wat Noorwegen betreft is het niet van toepassing op Svalbard (Spitsbergen).

Bulgarije, Cyprus en Roemenië leggen het Schengenacquis nog niet volledig ten uitvoer. Dat betekent dat zij door de Visumcode gebonden zijn, maar tot het tijdstip waarop zij het Schengenacquis volledig gaan toepassen, geven deze drie lidstaten nationale visa voor kort verblijf af die alleen geldig zijn voor hun eigen grondgebied. Bulgarije, Cyprus en Roemenië leggen Verordening (EG) nr. 539/2001, die een lijst bevat van de derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum en de derde landen waarvan de onderdanen zijn vrijgesteld van die plicht, volledig ten uitvoer.

2. GEZINSLEDEN VAN BURGERS VAN DE EU/EER¹³ EN ZWITSERSE ONDERDANEN

Overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie¹⁴ heeft elke burger van de Unie het recht zich vrij op het grondgebied van de EU-lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven, onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij het Verdrag en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. Deze voorwaarden en grenzen zijn vastgesteld bij Richtlijn 2004/38/EG¹⁵ betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de (EU-)lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Deze handleiding bevat een apart hoofdstuk (deel III) over de specifieke voorschriften die van toepassing zijn op visumaanvragers die gezinsleden zijn van burgers van de EU/EER die onder voornoemde richtlijn vallen, alsmede op gezinsleden van Zwitserse burgers die onder de overeenkomst tussen de EG en Zwitserland over het vrije verkeer van personen vallen.

3. VISUMVERSOEPELINGSOVEREENKOMSTEN

Tussen de Europese Unie en bepaalde derde landen gesloten visumversoepelingsovereenkomsten inzake de vergemakkelijking van de afgifte van visa

¹³ Krachtens de EER-overeenkomst is Richtlijn 2004/38/EG ook van toepassing op de lidstaten van de EER (Noorwegen, IJsland en Liechtenstein). Afwijkingen van de richtlijn waarin de EER-overeenkomst voorziet, spelen geen rol voor de behandelingsprocedure voor visa. Waar in dit besluit wordt verwezen naar EU-burgers moeten daaronder ook de burgers van de EER worden verstaan, tenzij anders is vermeld.

¹⁴ Ex artikel 18 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.

¹⁵ PB L 158 van 30.4.2004, blz. 77.

voorzien in de versoepeling van procedures voor onderdanen van specifieke derde landen (zoals een vermindering van de visumleges, de afgifte van meervoudige inreisvisa voor bepaalde categorieën aanvragers, een verkorting van de behandelingsduur) zonder dat de voorwaarden voor de afgifte hierbij worden gewijzigd (d.w.z. de aanvrager moet wel nog steeds aan de voorwaarden voor binnenkomst voldoen).

Momenteel zijn er acht visumversoepelingsovereenkomsten van kracht¹⁶. De Gemengde Comités die toezicht houden op de toepassing van deze visumversoepelingsovereenkomsten hebben voor elke overeenkomst specifieke richtsnoeren voor de tenuitvoerlegging opgesteld. Alle lidstaten van de EU, behalve Denemarken, het Verenigd Koninkrijk en Ierland, zijn door de visumversoepelingsovereenkomsten gebonden. De met Schengen geassocieerde staten vallen niet onder deze overeenkomsten.

Denemarken, Noorwegen en Zwitserland hebben bilaterale overeenkomsten gesloten met een aantal van de betrokken derde landen.

¹⁶ [Stand april 2010]

<i>Derde land</i>	<i>Inwerkingtreding van een overeenkomst met de EU</i>	<i>Inwerkingtreding bilaterale overeenkomst Denemarken</i>	<i>Inwerkingtreding bilaterale overeenkomst Noorwegen</i>	<i>Inwerkingtreding bilaterale overeenkomst Zwitserland</i>
Russische Federatie	1.6.2007	1.10.2009	1.12.2008	
Oekraïne	1.12.2008	1.3.2009		
Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië¹⁷	1.12.2008	Nog niet geratificeerd	1.2.2008	
Servië¹⁸	1.1.2008	1.5.2009		
Montenegro¹⁹	1.1.2008	1.8.2008		
Bosnië en Herzegovina	1.1.2008	1.4.2009	1.5.2009	1.7.2009
Albanië	1.1.2008	1.12.2008	1.5.2009	
Republiek Moldavië	1.1.2008	Onderhandelingen gaande		

4. SOORTEN VISA DIE HET VOORWERP ZIJN VAN DE VISUMCODE EN VAN DE HANDLEIDING BETREFFENDE DE VISUMCODE

In de Visumcode worden “*de procedures en voorwaarden vastgesteld voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes*”

¹⁷ Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1244/2009 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 539/2001 zijn onderdanen van de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië die in het bezit zijn van een biometrisch paspoort vrijgesteld van de visumplicht (PB L 336 van 18.12.2009, blz. 1); de visumversoepelingsovereenkomst blijft van toepassing op houders van een niet-biometrisch paspoort.

¹⁸ Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1244/2009 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 539/2001 zijn onderdanen van Servië die in het bezit zijn van een biometrisch paspoort (uitgezonderd de houders van een paspoort dat is afgegeven door het Servisch coördinatiedirectoraat [in het Servisch: *Koordinaciona uprava*]) vrijgesteld van de visumplicht (PB L 336 van 18.12.2009, blz. 1); de visumversoepelingsovereenkomst blijft van toepassing op houders van een niet-biometrisch paspoort en houders van een paspoort dat is afgegeven door het Servisch coördinatiedirectoraat.

¹⁹ Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1244/2009 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 539/2001 zijn onderdanen van Montenegro die in het bezit zijn van een biometrisch paspoort vrijgesteld van de visumplicht (PB L 336 van 18.12.2009, blz. 1); aangezien niet-biometrische Montenegrijnse paspoorten niet meer geldig zijn, wordt de visumversoepelingsovereenkomst in de praktijk niet meer toegepast.

maanden” (d.w.z. “kort verblijf”) en worden “*de procedures en voorwaarden vastgesteld voor de afgifte van visa voor doorreis via de internationale transitzones van luchthavens van lidstaten*”. Bij de afgegeven visa kan het gaan om eenvormige visa, die de houder het recht geven om zich over het gehele grondgebied van de lidstaten te verplaatsen, of om visa met territoriaal beperkte geldigheid, die de houder alleen het recht geven zich over het grondgebied van één lidstaat of een aantal lidstaten te verplaatsen, dan wel om luchthaventransitvisa, die de houder machtigen tot doorreis door de internationale transitzone van een luchthaven of luchthavens van een lidstaat.

Sinds de toepassing van de Visumcode worden het specifieke doorreisvisum (het vroeger visum type “B”) en het visum voor verblijf van langere duur dat tijdens de eerste drie maanden van de geldigheidsduur tevens als visum voor kort verblijf geldt (het vroegere visum type “D+C”) niet meer afgegeven. Visa van deze categorieën die nog voor de inwerkingtreding van de Visumcode zijn afgegeven, blijven geldig tot de uiterste geldigheidsdatum.

5. HET UNIFORME MODEL VOOR VISUMSTICKERS

Eenvormige visa, visa met territoriaal beperkte geldigheid en luchthaventransitvisa worden op het uniforme model voor visumstickers afgedrukt dat is vastgesteld bij Verordening (EG) nr. 1683/95 betreffende de invoering van een uniform visummodel.

6. DOCUMENTEN DIE RECHT GEVEN OP BINNENKOMST EN/OF VERBLIJF OP HET GRONDGEBIED VAN DE LIDSTATEN EN DIE NIET ONDER DE VISUMCODE EN DE HANDLEIDING BETREFFENDE DE VISUMCODE VALLEN

- Nationale visa voor verblijf van langere duur

De procedures en voorwaarden voor de afgifte van nationale visa voor verblijf van langere duur (voor een voorgenomen verblijf van meer dan drie maanden) vallen onder de nationale wetgeving; houders van een nationaal visum voor verblijf van langere duur hebben evenwel het recht om zich over het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen overeenkomstig [Verordening (EG) nr. van inzake vrij verkeer met een visum voor verblijf van langere duur en tot wijziging van Verordening (EG) nr. 562/2006 (de Schengengrenscore)]²⁰.

- Verblijfstitels

De procedures en voorwaarden voor de afgifte van verblijfstitels vallen onder de nationale wetgeving; overeenkomstig het beginsel van gelijkstelling van verblijfstitels met visa voor kort verblijf mogen houders van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en houders van een geldig reisdocument zich voor de duur van maximaal drie maanden verplaatsen op het grondgebied van de andere lidstaten.

- Doorreisfaciliteringsdocument (FTD) en doorreisfaciliteringsdocument voor treinreizigers (FRTD)

²⁰ De tekst dient te worden aangepast in het licht van de uitkomst van de onderhandelingen over de Commissievoorstellen COM(2009) 90 def. en COM(2009) 91 def.

Sinds 1.7.2003 is een specifieke regeling van kracht voor het transitverkeer tussen de regio Kaliningrad en de rest van Rusland. Hierbij werden voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten twee soorten documenten ingevoerd – het doorreisfaciliteringsdocument (FTD) en het doorreisfaciliteringsdocument voor treinreizigers (FRTD) – om de reis van onderdanen van derde landen tussen twee geografisch niet aaneengrenzende delen van hun eigen land mogelijk te maken en te vergemakkelijken. Momenteel past alleen Litouwen deze regeling toe. Het FTD is bestemd voor meerdere rechtstreekse doorreizen met ongeacht welk vervoermiddel over land door het grondgebied van Litouwen. Het wordt afgegeven door de Litouwse autoriteiten en heeft een geldigheidsduur van ten hoogste drie jaar. Een doorreis op basis van het FTD mag niet langer dan 24 uur duren.

Het FRTD is bedoeld voor retourreizen met de trein en is maximaal drie maanden geldig. De doorreis met een FRTD mag niet langer duren dan zes uur.

FTD's en FRTD's zijn gelijkwaardig aan visa en moeten door de consulaire autoriteiten overeenkomstig de Verordeningen (EG) nrs. 693/2003 en 694/2003 van de Raad volgens een uniform model worden afgegeven. FTD's en FRTD's kunnen niet aan de grens worden afgegeven.

Onverminderd de specifieke voorschriften van Verordening (EG) nr. 693/2003 zijn de visumbepalingen van het Schengenacquis eveneens van toepassing op het FTD/FRTD. (artikel 10 van Verordening (EG) nr. 693/2003).

[Verordening \(EG\) nr. 693/2003 van de Raad van 14 april 2003 tot invoering van een specifiek doorreisfaciliteringsdocument \(FTD\) en een doorreisfaciliteringsdocument voor treinreizigers \(FRTD\) en tot wijziging van de Gemeenschappelijke Visuminstructie en het Gemeenschappelijk Handboek](#)

[Verordening \(EG\) nr. 694/2003 van de Raad van 14 april 2003 betreffende uniforme modellen voor een doorreisfaciliteringsdocument \(FTD\) en een doorreisfaciliteringsdocument voor treinreizigers \(FRTD\) in de zin van Verordening \(EG\) nr. 693/2003.](#)

DEEL II: AANWIJZINGEN VOOR DE BEHANDELING VAN VISUMAANVRAGEN

7. 1. VISUMPLICHT

EENVORMIGE VISA

1.1. Landen waarvan de onderdanen visumplichtig zijn

Rechtsgrondslag: Verordening (EG) nr. 539/2001

De lijst van derde landen waarvan de onderdanen in het bezit moeten zijn van een visum om het grondgebied van de lidstaten te kunnen binnenkomen voor een verblijf van ten hoogste drie maanden (90 dagen) binnen een periode van zes maanden (180 dagen) is vastgesteld bij Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad, zie [bijlage 1](#).

1.1.1. Voor welke categorieën personen gelden op grond van het EU-recht ontheffingen van de visumplicht voor het grondgebied van alle lidstaten?

- Onderdanen van derde landen die in het bezit zijn van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel zijn als zodanig niet vrijgesteld van de visumplicht, maar hun verblijfstitel wordt gelijkgesteld met een eenvormig visum. Zie de [Lijst van door de lidstaten afgegeven verblijfstitels \(bijlage 2\)](#);
- Houders van diplomatieke paspoorten die overeenkomstig de [visumversoepelingsovereenkomsten](#) met derde landen zijn vrijgesteld van de visumplicht;
- Onderdanen van derde landen die in het bezit zijn van een “vergunning voor klein grensverkeer”, wanneer zij hun rechten uitoefenen in het kader van de regeling klein grensverkeer²¹ ([bijlage 3](#));
- Scholieren die onderdanen zijn van derde landen waarvan de onderdanen visumplichtig zijn en die in een lidstaat van de EU verblijven en met een groep scholieren onder begeleiding van een leerkracht van de betrokken school deelnemen aan een schoolreis; zie ook de [Lijst van scholieren die deelnemen aan schoolreizen in de Europese Unie \(bijlage 4\)](#);
- Personen met een vluchtelingenstatus, staatlozen en andere personen zonder nationaliteit die in een lidstaat verblijven en in het bezit zijn van een reisdocument dat is afgegeven door die lidstaat;
- Bepaalde categorieën gezinsleden van EU-burgers en Zwitserse onderdanen zijn vrijgesteld van de visumplicht, zie [deel III](#).

1.1.2. Voor welke personen gelden nationale ontheffingen van de visumplicht?

²¹ PB L 405 van 30.12.2006 en PB L 29 van 3.2.2007.

Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 kunnen de lidstaten elk afzonderlijk visumvrijstelling verlenen aan bepaalde categorieën onderdanen van derde landen die normaliter visumplichtig zijn:

- houders van diplomatieke paspoorten, dienstpaspoorten/officialle paspoorten en bijzondere paspoorten;
- civiele scheepsbemanningen, met inbegrip van civiele bemanningen van schepen die de internationale wateren of internationale binnenwateren bevaren;
- vliegend en begeleidend personeel van hulp- of reddingsvluchten en andere hulpverleners bij rampen en ongevallen;
- civiele vliegtuigbemanningen;
- houders van door bepaalde intergouvernementele internationale organisaties aan hun ambtenaren afgegeven vrijgeleiden;
- leden van de krijgsmacht die zich verplaatsen in het kader van de NAVO of het Partnerschap voor de Vrede;
- houders van identiteits- en reisbewijzen als bedoeld in het Verdrag van 19 juni 1951 tussen de Staten die partij zijn bij het Noord-Atlantisch Verdrag, nopens de rechtspositie van hun krijgsmachten;
- visumplicht voor scholieren die onderdaan zijn van een derde land waarvan de onderdanen visumplichtig zijn, die in een derde land verblijven waarvan de onderdanen niet visumplichtig zijn en met een groep scholieren onder begeleiding van een leerkracht van de betrokken school deelnemen aan een schoolreis;
- personen met een vluchtelingenstatus en staatlozen die in een derde land verblijven waarvan de onderdanen niet visumplichtig zijn, en in het bezit zijn van een door dat land afgegeven reisdocument.

Informatie over de onder dit punt (1.1.2) vermelde ontheffingen wordt bekendgemaakt in Informatie krachtens Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad, zie [bijlage 5](#).

1.1.3. Onderdanen van Turkije die bepaalde diensten verrichten, zijn in sommige gevallen vrijgesteld van de visumplicht

1.1.4. Zie de [Richtsnoeren inzake het overschrijden van de buitengrenzen van de EU door onderdanen van Turkije met het oog op het verrichten van diensten in de lidstaten, bijlage 6](#).

1.2 Landen waarvan de onderdanen zijn vrijgesteld van de visumplicht

Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad bevat de lijst van derde landen waarvan de onderdanen voor verblijven van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden zijn vrijgesteld van de verplichting in het bezit te zijn van een visum voor binnenkomst op het grondgebied van de lidstaten; zie [bijlage 1](#).

1.2.1. Voor welke categorieën personen gelden uitzonderingen op de vrijstelling van de visumplicht voor kort verblijf?

Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 kunnen lidstaten unilateraal een visumplicht instellen voor bepaalde categorieën onderdanen van derde landen die normaliter niet visumplichtig zijn:

- houders van diplomatieke paspoorten, dienstpaspooten/officialle paspoorten en bijzondere paspoorten;
- civiele vliegtuig- en scheepsbemanningen;
- vliegend en begeleidend personeel van een hulp- of reddingsvlucht en andere hulpverleners bij rampen en ongevallen;
- civiele scheepsbemanningen, met inbegrip van bemanningen van schepen die de internationale wateren of internationale binnenwateren bevaren;
- houders van door bepaalde intergouvernementele internationale organisaties aan hun ambtenaren afgegeven vrijgeleiden;
- personen die tijdens hun verblijf van ten hoogste drie maanden beogen een bezoldigde bezigheid te verrichten.

Informatie over deze uitzonderingen wordt bekendgemaakt in “Informatie krachtens Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad”; zie [bijlage 5](#).

LUCHTHAVENTRANSITVISA

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 3

1.3. Landen waarvan de onderdanen aan een luchthaventransitvisumplicht zijn onderworpen

De lijst van derde landen waarvan de onderdanen in het bezit moeten zijn van een luchthaventransitvisum wanneer zij door de internationale transitzones van luchthavens op het grondgebied van de lidstaten reizen, is vastgesteld in [bijlage 7A](#).

Elke lidstaat afzonderlijk kan onderdanen van bepaalde derde landen onderwerpen aan de transitvisumplicht voor luchthavens wanneer zij door de internationale transitzones van luchthavens op het grondgebied van die lidstaat reizen; zie [bijlage 7B](#).

1.3.1. Welke categorieën personen zijn vrijgesteld van de transitvisumplicht voor luchthavens?

De volgende categorieën personen zijn vrijgesteld van de transitvisumplicht voor luchthavens:

- a) houders van een door een lidstaat afgegeven geldig eenvormig visum, nationaal visum voor verblijf van langere duur of verblijfstitel;
- b) houders van een geldig visum dat is afgegeven door

- Bulgarije, Cyprus, Roemenië, Liechtenstein, Ierland of het Verenigd Koninkrijk
- Canada, Japan of de Verenigde Staten van Amerika

of personen die op terugreis zijn van deze landen na gebruik te hebben gemaakt van het visum.

Houders van geldige visa die zijn afgegeven door Bulgarije, Cyprus, Roemenië, Ierland, het Verenigd Koninkrijk, Canada, Japan of de Verenigde Staten van Amerika, zijn vrijgesteld van de transitvisumplicht voor luchthavens, ongeacht of de betrokken houder op reis is naar het land dat het visum heeft afgegeven of naar een ander derde land.

Voorbeeld: Een onderdaan van Nigeria reist met een geldig Canadees visum van Lagos (Nigeria) via Frankfurt (Duitsland) naar Bogota (Colombia).

Deze persoon hoeft niet in het bezit te zijn van een luchthaventransitvisum wanneer hij door de internationale transitzone van de luchthaven Frankfurt gaat.

Als echter een onderdaan van een derde land met een verlopen visum dat is afgegeven door Bulgarije, Cyprus, Roemenië, het Verenigd Koninkrijk, Ierland, Canada, Japan of de Verenigde Staten van Amerika terugkeert uit een ander derde land dan het land van afgifte, geniet hij geen vrijstelling van de transitvisumplicht voor luchthavens:

Voorbeeld: Een onderdaan van Nigeria keert met een verlopen Canadees visum terug uit Bogota (Colombia) naar Lagos (Nigeria) via Frankfurt (Duitsland).

Deze persoon moet wel in het bezit te zijn van een luchthaventransitvisum wanneer hij door de internationale transitzone van de luchthaven Frankfurt gaat.

- c) houders van een geldige verblijfstitel die:
- is afgegeven door Ierland of het Verenigd Koninkrijk;
 - is afgegeven door Andorra, Canada, Japan, San Marino of de Verenigde Staten van Amerika en de onvoorwaardelijke overname van de houder garandeert; zie [bijlage 7C](#);
- d) gezinsleden van een burger van de Unie die onder Richtlijn 2004/38/EG vallen, ongeacht of zij alleen reizen of deze burger begeleiden of zich bij hem voegen, (zie [deel III](#));
- e) houders van diplomatieke paspoorten;
- f) vliegtuigbemanningsleden die onderdaan zijn van een staat die partij is bij het Verdrag van Chicago inzake de Internationale Burgerluchtvaart.

8. 2. BEPALEN VAN DE BEVOEGDE LIDSTAAT EN HET BEVOEGDE CONSULAAT VAN DIE LIDSTAAT

De bevoegde lidstaat kan worden bepaald aan de hand van de bestemming van de visumaanvrager.

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 5

8.1. 2.1. Aanvraag voor een eenmalig eenvormig visum

2.1.1. Wanneer de reisbestemming een lidstaat is, is het consulaat van deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van de visumaanvraag.

2.1.2. Wanneer de reis zich uitstrekt tot meer dan één lidstaat, moet de aanvraag worden behandeld door het consulaat van de hoofdbestemming. Onder de hoofdbestemming wordt verstaan de bestemming waar de aanvrager de meeste tijd wenst door te brengen of waar het hoofddoel van de voorgenomen reis wordt verwezenlijkt.

Voorbeeld: Een onderdaan van Egypte wil voor een vakantie naar Italië reizen (voor zeven dagen) en naar Frankrijk (voor vier dagen) via Griekenland (geen oponthoud, maar een tussenlanding).

In dit geval dient de aanvraag door het Italiaanse consulaat te worden behandeld, aangezien Italië qua doel en duur van het verblijf de hoofdbestemming van de reis is.

Voorbeeld: Een onderdaan van Marokko wil voor zaken naar België reizen (voor twee dagen) en besluit bij die gelegenheid ook een bezoek te brengen aan familie in Frankrijk (zes dagen). Ze komt aan in Amsterdam en vertrekt daar ook weer.

Het hoofddoel van de reis is een zakelijke afspraak, zodat het consulaat van België deze aanvraag in behandeling dient te nemen.

Voorbeeld: Een onderdaan van Marokko wil voor een familiebijeenkomst naar Frankrijk reizen (voor vier dagen) en heeft daarnaast een afspraak met een zakenrelatie in België (twee dagen). Hij komt aan in Amsterdam en vertrekt daar ook weer.

Het hoofddoel van de reis is de familiebijeenkomst, zodat het consulaat van Frankrijk deze aanvraag in behandeling dient te nemen.

Aanbevolen praktijk wanneer het niet mogelijk is om onder de verschillende doelen van de reis het hoofddoel van het verblijf aan te wijzen: in dergelijke gevallen dient de duur van het verblijf het criterium te zijn om te bepalen welke lidstaat bevoegd is voor het onderzoeken van en nemen van een beslissing over de visumaanvraag.

2.1.3. Wanneer geen hoofdbestemming kan worden aangewezen, moet de aanvraag worden behandeld door het consulaat van de eerste lidstaat waarvan de aanvrager voornemens is de buitengrens te overschrijden.

Voorbeeld: Een onderdaan van Oekraïne maakt met de bus een toeristische reis naar Polen, Duitsland en Oostenrijk. Zij vertoeft vier dagen in Polen, vier dagen in Duitsland en drie dagen in Oostenrijk.

In dit geval dient de aanvraag door het Poolse consulaat te worden behandeld, aangezien de visumhouder via de buitengrens van Polen binnenkomt.

8.2. 2.2. Aanvraag voor een eenvormig visum voor meerdere binnenkomsten

Aanbevolen praktijk om te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een aanvraag voor een eenvormig visum voor meerdere binnenkomsten te behandelen: in het algemeen dient een aanvraag voor een visum voor meerdere binnenkomsten te worden behandeld door de lidstaat die de gewoonlijke hoofdbestemming vormt, d.w.z. de lidstaat die de meest frequente bestemming vormt, of, bij ontstentenis daarvan, de lidstaat die de bestemming vormt van de eerste beoogde reis.

Voorbeeld: Een onderdaan van Senegal brengt regelmatig een bezoek aan haar familie in Frankrijk, maar reist voor zaken ook één à twee keer per jaar naar andere lidstaten. De bestemming van haar eerste reis is Zwitserland.

In dit geval dient de aanvraag door het Franse consulaat te worden behandeld, aangezien Frankrijk de meest frequente bestemming zal zijn.

Voorbeeld: Een onderdaan van Oekraïne werkt als vrachtwagenchauffeur voor een Oekraïens vervoerbedrijf en levert regelmatig goederen aan klanten in Oostenrijk. Voor dit doeleinde is hem door Oostenrijk een aantal visa voor meerdere binnenkomsten verstrekt. Zijn vroegere visum is niet meer geldig, en hij vraagt een nieuw visum aan bij het Oostenrijkse consulaat, hoewel het bedrijf voortaan alleen nog goederen vervoert naar Spanje.

Ook al is hij op het Oostenrijkse consulaat inmiddels bekend, de aanvrager dient in dit geval te worden doorverwezen naar het Spaanse consulaat, omdat zijn hoofdbestemming voortaan Spanje is.

8.3. 2.3. Aanvraag voor een eenvormig doorreisvisum

2.3.1. Wanneer het om een doorreis door slechts één lidstaat gaat, moet de aanvraag worden behandeld door het consulaat van die lidstaat.

2.3.2. Wanneer het om een doorreis door verschillende lidstaten gaat, moet de aanvraag worden behandeld door het consulaat van de eerste lidstaat waarvan de aanvrager voornemens is de buitengrens te overschrijden.

Voorbeeld: Een onderdaan van Marokko wil via Spanje en Frankrijk naar het Verenigd Koninkrijk reizen.

In dit geval moet de aanvraag worden behandeld door het Spaanse consulaat, omdat de betrokkene via de buitengrens van Spanje binnenkomt.

Voorbeeld: Een onderdaan van Oekraïne wil vanuit Kiev (Oekraïne) via Wenen (Oostenrijk) en Frankfurt (Duitsland) naar Londen (Verenigd Koninkrijk) vliegen en na zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk wil hij via een andere route naar Oekraïne terugkeren, namelijk via Berlijn (Duitsland) en Boedapest (Hongarije).

In dit geval moet de aanvraag worden behandeld door het Oostenrijkse consulaat, omdat de betrokkene via de buitengrens van Oostenrijk binnenkomt.

8.4. 2.4. Aanvraag voor een luchthaventransitvisum

8.4.1. 2.4.1. Wanneer de aanvraag een doorreis via slechts één luchthaven betreft, moet de aanvraag worden behandeld door de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokken luchthaven is gelegen.

Voorbeeld: Een onderdaan van Nigeria doet op haar doorreis naar Brazilië de luchthaven Frankfurt (Duitsland) aan.

In dit geval dient de aanvraag te worden behandeld door het Duitse consulaat.

2.4.2. Wanneer de aanvraag een doorreis via meerdere luchthavens betreft, moet de aanvraag worden behandeld door de lidstaat op het grondgebied waarvan de eerste transitluchthaven is gelegen.

Voorbeeld: Een onderdaan van Pakistan doet op zijn doorreis naar Colombia de luchthaven van Madrid (Spanje) en op zijn terugreis de luchthaven Frankfurt (Duitsland) aan.

In dit geval dient de aanvraag te worden behandeld door het Spaanse consulaat.

Het is belangrijk om een onderscheid te maken tussen een doorreis waarbij de onderdaan van het derde land de internationale transitzone van een luchthaven niet verlaat enerzijds, en een doorreis waarbij de onderdaan van het derde land de internationale transitzone van een luchthaven wel verlaat; zie de voorbeelden onder [punt 9.2](#).

8.5. 2.5. Behandeling van een visumaanvraag van een persoon die naar verschillende lidstaten reist, waaronder een lidstaat waar hij is vrijgesteld van de visumplicht

Voorbeeld: Een houder van een Indiaas diplomatiek paspoort reist naar Duitsland (vier dagen), Denemarken (twee dagen), Hongarije (één dag) en Oostenrijk (één dag). In Duitsland, Denemarken en Hongarije zijn houders van een Indiaas diplomatiek paspoort vrijgesteld van de visumplicht, in Oostenrijk niet.

In dit geval dient de aanvraag te worden behandeld door het Oostenrijkse consulaat, aangezien Oostenrijk de enige lidstaat is waar de betrokkene aan de visumplicht is onderworpen, ook al is Duitsland de hoofdbestemming.

Voorbeeld: Een houder van een Pakistaans dienstpaspoort reist naar Denemarken (zeven dagen), Polen (één dag), Oostenrijk (twee dagen) en Italië (één dag). In Oostenrijk en Denemarken zijn houders van een Pakistaans dienstpaspoort vrijgesteld van de visumplicht, in Italië en Polen niet.

In dit geval dient de aanvraag te worden behandeld door het Poolse consulaat, aangezien Polen onder de lidstaten waar de betrokkene aan de visumplicht is onderworpen de lidstaat van eerste binnenkomst is, ook al is Denemarken de hoofdbestemming.

Voorbeeld: Een houder van een Oekraïens dienstpaspoort reist vanuit Kiev (Oekraïne) via Wenen (Oostenrijk) naar Bratislava (Slowakije). Zij vliegt van Kiev naar Wenen en reist vervolgens met de trein van Wenen naar Bratislava. In Slowakije zijn houders van een Oekraïens dienstpaspoort vrijgesteld van de visumplicht.

In dit geval dient de aanvraag te worden behandeld door het Oostenrijkse consulaat, aangezien de betrokkene in Oostenrijk aan de visumplicht is onderworpen.

Voorbeeld: Een houder van een Keniaans diplomatiek paspoort maakt in het kader van officiële taken een reis naar Duitsland (twee dagen) en Malta (drie dagen) en maakt daarbij een tussenlanding in Italië (met een dag oponthoud voor het vertrek van de aansluitende vlucht). In Duitsland en Malta zijn houders van een Keniaans diplomatiek paspoort vrijgesteld van de visumplicht, in Italië niet.

In dit geval dient de aanvraag te worden behandeld door het Italiaanse consulaat, aangezien Italië de enige lidstaat van bestemming is waar de betrokkene aan de visumplicht is onderworpen, ook al is het verblijf in Italië slechts oponthoud in het kader van een vlucht met

overstap.

8.6. 2.6. Moet een consulaat van een lidstaat een aanvraag in behandeling nemen van een aanvrager die naar een andere lidstaat reist die niet aanwezig of vertegenwoordigd is in het derde land waar de aanvrager verblijft?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 5, lid 4

Een van de onderliggende beginselen van de Visumcode is dat alle lidstaten met het oog op de afgifte van visa in alle derde landen waarvan de onderdanen aan de visumplicht zijn onderworpen, op de lange termijn gezien aanwezig of vertegenwoordigd dienen te zijn. Te dien einde is in artikel 5, lid 4, het volgende bepaald: “*De lidstaten werken samen om een situatie te voorkomen waarin een aanvraag niet kan worden onderzocht en er geen beslissing over kan worden genomen omdat de op grond van [artikel 5, leden 1 tot en met 3] bevoegde lidstaat niet aanwezig of vertegenwoordigd is in het derde land waar de aanvrager overeenkomstig [de bepalingen inzake de consulaire territoriale bevoegdheid] zijn aanvraag indient*”.

Dit betekent echter niet dat een consulaat van iedere willekeurige lidstaat in het derde land waar de aanvrager verblijft, diens aanvraag in behandeling moet nemen indien de bevoegde lidstaat (d.w.z. de lidstaat van bestemming of hoofdbestemming van de aanvrager) niet in dat derde land aanwezig of vertegenwoordigd is, omdat ook hier de bevoegdheidsregels van toepassing zijn; zie de punten 2.1 t/m 2.5.

Op grond van artikel 5, lid 4, zijn de lidstaten verplicht samen te werken om een situatie te voorkomen waarin lidstaten – op de lange termijn gezien – niet aanwezig of vertegenwoordigd zijn, zodat het hier om een middelenverbintenis gaat, en niet om een resultaatverbintenis. Daarom zijn de lidstaten in gevallen waarin de bevoegde lidstaat niet aanwezig of vertegenwoordigd is, niet verplicht om visumaanvragen in behandeling te nemen ten aanzien waarvan zij volgens de hierboven uiteengezette regels niet de nodige beoordelings- en beslissingsbevoegdheid hebben.

Gezien het feit dat deze bepaling is opgenomen in het artikel betreffende de “*voor het onderzoeken van en het nemen van een beslissing over aanvragen bevoegde lidstaat*” kan een lidstaat, wanneer de normaliter bevoegde lidstaat afwezig is, in individuele, uitzonderlijke gevallen ermee instemmen om dergelijke aanvragen te onderzoeken en er een beslissing over te nemen, en wel:

- op humanitaire gronden, en
- na daartoe toestemming te hebben gekregen van de normaliter bevoegde lidstaat.

8.7. 2.7. Wat te doen als een aanvraag is ingediend bij een consulaat dat niet bevoegd is om die in behandeling te nemen?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 18, lid 2

Indien het consulaat na indiening van een aanvraag vaststelt dat het niet bevoegd is om de aanvraag in behandeling te nemen, stelt het de aanvrager hiervan onmiddellijk op de hoogte en geeft het de volledige aanvraag (aanvraagformulier en overgelegde bewijsstukken) evenals

de visumleges terug aan de aanvrager. De aanvrager wordt meegedeeld waar hij zijn aanvraag moet indienen.

Indien de nationale wetgeving (bv. een ombudsmanregeling) zulks bepaalt, kan een lidstaat een kopie van de ingediende documenten en van de mededelingen aan de aanvrager bewaren.

8.8. 2.8. Kan een consulaat een aanvraag in behandeling nemen van een aanvrager die niet in het ambtsgebied van het consulaat woonachtig is?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 6

Over het algemeen kunnen alleen aanvragen in behandeling worden genomen van personen die legaal woonachtig zijn in het ambtsgebied van het bevoegde consulaat (als bedoeld onder de punten 2.1 t/m 2.5).

Evenwel kan ook een aanvraag in behandeling worden genomen van een persoon die legaal aanwezig, maar niet woonachtig is in het ambtsgebied van het consulaat waar de aanvraag wordt ingediend, mits de aanvrager voldoende heeft gemotiveerd waarom de aanvraag niet bij een consulaat in zijn woonplaats kon worden ingediend. Het consulaat beoordeelt of de motivering van de aanvrager afdoende is.

Onder “niet-ingezetene aanvrager” wordt verstaan een aanvrager die elders woonachtig is, maar legaal aanwezig is in het ambtsgebied van het consulaat waar hij de aanvraag indient.

Onder “legaal aanwezig” wordt verstaan dat de aanvrager het recht heeft om tijdelijk in het betrokken ambtsgebied te vertoeven uit hoofde van de wetgeving van het derde land waar hij ofwel voor een kort verblijf aanwezig is of aanwezig is voor een langere periode, terwijl hij zijn vaste woonplaats in een ander derde land aanhoudt.

Voorbeeld: Een kunstenares uit Peru heeft op 25 mei een optreden in Portugal en treedt van 20 februari tot 15 mei op in Canada en de Verenigde Staten.

Onder de gegeven omstandigheden dient een Portugees consulaat in Canada of de Verenigde Staten de aanvrager toe te staan daar een aanvraag in te dienen, omdat het haar niet mogelijk is de aanvraag nog voor haar vertrek in het land van verblijf in te dienen, aangezien een visum niet eerder dan drie maanden voor de datum van de voorgenomen binnenkomst op het grondgebied van de lidstaten kan worden ingediend.

Voorbeeld: Een Chinese hoogleraar is naar Londen gereisd om aan de universiteit een zomercursus te geven. Tijdens haar verblijf wordt haar vader, die in Frankrijk woont, ernstig ziek. Om naar Frankrijk te kunnen reizen vraagt de Chinese een visum aan bij het Franse consulaat in Londen.

De aanvraag dient te worden behandeld door het Franse consulaat in Londen, aangezien het niet proportioneel zou zijn om van de betrokkene te verlangen dat zij naar haar land van verblijf terugkeert om daar een visum aan te vragen.

Voorbeeld: Een onderdaan van Marokko is op vakantie in Montreal (Canada) en wil bij het Duitse consulaat in Montreal een visum aanvragen om naar Duitsland te kunnen reizen. Hij beweert dat er bij het Duitse consulaat in Rabat (Marokko) te lange wachttijden zijn om een afspraak te kunnen maken voor het aanvragen van een visum.

Het Duitse consulaat in Montreal dient de aanvraag niet in behandeling te nemen, aangezien de motivering ongegrond is.

Voorbeeld: Een erkende commerciële bemiddelaar dient bij het Spaanse consulaat-generaal in Moskou aanvragen in voor een groep Russische toeristen, die gezamenlijk voor twee weken naar Spanje willen reizen. De meesten van hen vallen onder het ambtsgebied van het Spaanse consulaat in Moskou, terwijl sommige anderen woonachtig zijn in het ambtsgebied van het Spaanse consulaat in St. Petersburg.

De aanvragen dienen te worden behandeld door het Spaanse consulaat in Moskou.

Voorbeeld: Een Russische zakenman uit Novorossiejsk (Rusland) is voor een handelsbeurs naar Moskou (Rusland) gereisd. Daar ontmoet hij een Griekse zakenman die hem uitnodigt om mee naar Athene (Griekenland) te gaan om daar een contract op te stellen voor een toekomstige zakelijke betrekking. De Russische zakenman wil bij het Griekse consulaat in Moskou een visum aanvragen, aangezien de reisafstand tussen Moskou en Novorossiejsk rond 1500 km bedraagt.

De aanvraag dient te worden behandeld door het Griekse consulaat in Moskou, aangezien het niet proportioneel zou zijn om van de betrokkene te verlangen dat hij naar zijn woonplaats terugkeert om daar een visum aan te vragen.

8.9. 2.9. Kunnen visumaanvragen worden onderzocht door een consulaat van een lidstaat dat op het grondgebied van een andere lidstaat is gevestigd?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 7

In het algemeen is een aanvrager uit een derde land die legaal aanwezig is op het grondgebied van een lidstaat, in het bezit van een document dat hem het recht geeft zich vrij te verplaatsen (een eenvormig visum, een verblijfsvergunning, [een nationaal visum voor verblijf van langere duur]). Er kunnen zich echter situaties voordoen waarin een legaal aanwezige persoon niet in het bezit is van een document dat hem het recht geeft naar een andere lidstaat te reizen. In dergelijke gevallen zijn de onder de punten 2.1 t/m 2.5 beschreven algemene bevoegdheidsregels van toepassing.

Voorbeeld: Een houder van een Indonesisch diplomatiek paspoort, die in Oostenrijk is vrijgesteld van de visumplicht, is naar Oostenrijk gereisd om daar aan een conferentie deel te nemen. Tijdens zijn verblijf wordt hij door de autoriteiten van zijn land plotseling opgeroepen om voor deelname aan een belangrijke politieke bijeenkomst naar Estland te reizen. In Estland zijn houders van een Indonesisch diplomatiek paspoort niet vrijgesteld van de visumplicht.

De visumaanvraag dient te worden behandeld door het consulaat van Estland in Wenen, aangezien het niet proportioneel zou zijn om van de betrokkene te verlangen dat hij naar zijn land van verblijf terugkeert om daar een visum aan te vragen.

Voorbeeld: Een Afghaan die in Frankrijk vertoeft en in het bezit is van een Frans visum voor verblijf van langere duur, wil naar Portugal reizen (via Spanje) om de begrafenis van zijn vader die daar woonachtig was, bij te wonen.

De aanvraag dient te worden behandeld door een Portugees consulaat in Frankrijk, aangezien het niet proportioneel zou zijn om van de betrokkene te verlangen dat hij naar zijn land van verblijf terugkeert om daar een visum aan te vragen.²²

Voorbeeld: Een onderdaan van Oekraïne vertoeft in Spanje op basis van een visum voor verblijf van langere duur. Hij wil met de auto via Frankrijk, Duitsland en Polen naar Oekraïne terugkeren.

De onderdaan van Oekraïne dient een visum aan te vragen bij een Frans consulaat in Spanje (vgl. punt 2.3.2).²³

²² De tekst dient te worden aangepast in het licht van de uitkomst van de onderhandelingen over de Commissievoorstellen COM(2009) 90 def. en COM(2009) 91 def.

²³ De tekst dient te worden aangepast in het licht van de uitkomst van de onderhandelingen over de Commissievoorstellen COM(2009) 90 def. en COM(2009) 91 def.

9. 3. HET INDIENEN VAN EEN AANVRAAG

9.1. 3.1. Waar kan een aanvraag worden ingediend?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 9, lid 1

Een visumaanvraag moet in beginsel ten minste 15 kalenderdagen voor het voorgenomen bezoek worden ingediend (dit is namelijk de normale behandelingsduur) en kan niet eerder dan drie maanden voor het begin van het voorgenomen bezoek worden ingediend. De aanvrager heeft de verantwoordelijkheid om er zelf voor te zorgen dat hij de termijnen in acht neemt als het consulaat in kwestie een afsprakensysteem hanteert. Aanvragers moeten echter wel worden geïnformeerd over de verschillende termijnen; zie de Handleiding voor de organisatie van visumafdelingen en plaatselijke Schengensamenwerking, deel I, punt 4.

Een aanvraag die minder dan 15 kalenderdagen voor het beoogde vertrek wordt ingediend, kan weliswaar in behandeling worden genomen, maar de aanvrager dient erop te worden gewezen dat de behandelingsduur maximaal 15 dagen kan bedragen. Indien de aanvrager desondanks aan zijn aanvraag vasthoudt, dient hij erop te worden gewezen dat de definitieve beslissing mogelijk pas na de beoogde vertrekdatum kan worden genomen.

***Voorbeeld:** Een onderdaan van Turkije boekt een speciale last minute aanbieding voor een skivakantie in Oostenrijk. De vertrekdatum is al over twee dagen, en pas op de dag voor vertrek komt hij erachter dat hij een visum nodig heeft voor Oostenrijk.*

In dit geval kan het consulaat van Oostenrijk weigeren de aanvraag te behandelen.

Een houder van een visum voor meerdere binnenkomsten kan voor de uiterste geldigheidsdatum daarvan een nieuw visum aanvragen. De geldigheidstermijn van het nieuwe visum moet evenwel complementair zijn aan die van het reeds afgegeven visum, d.w.z. een persoon kan niet in het bezit zijn van twee eenvormige visa die in dezelfde periode geldig zijn.

***Voorbeeld:** Een Marokkaanse advocate die een op gendergebied actieve NGO vertegenwoordigt en regelmatig deelneemt aan bijeenkomsten in verschillende lidstaten, is in het bezit van een visum voor meerdere binnenkomsten dat op 31 mei verstrijkt. Zij vraagt op 15 april een nieuw visum aan.*

Indien een nieuw visum wordt verstrekt, dient dit geldig te zijn vanaf 1 juni. In een dergelijk geval kan de visumhouder het grondgebied van de lidstaten binnenkomen met het eerste visum, dat tijdens het verblijf verstrijkt, en het grondgebied weer verlaten met het nieuwe visum.

9.2. 3.2. Afsprakensysteem

Rechtsgrondslag: *Visumcode, artikel 9, leden 2 en 3*

3.2.1. Moeten aanvragers een afspraak maken voor het indienen van een aanvraag?

Aanvragers kunnen worden verplicht een afspraak te maken voordat zij een aanvraag indienen, ofwel via een systeem van het consulaat zelf of via een afsprakensysteem dat door een externe dienstverlener wordt beheerd.

In gemotiveerde spoedeisende gevallen dient de afspraak onmiddellijk plaats te vinden of dient direct toegang te worden verleend voor het indienen van een aanvraag.

Spoedeisende gevallen zijn situaties waarin om redenen die door de aanvrager niet waren te voorzien, niet eerder een visum had kunnen worden aangevraagd.

Voorbeeld van een gemotiveerd spoedeisend geval:

Een naast familielid (woonachtig in een lidstaat) van een visumaanvrager is gewond geraakt bij een auto-ongeluk en heeft hulp nodig van de aanvrager.

[Zie deel III voor de procedurele waarborgen met betrekking tot gezinsleden van EU-burgers en Zwitserse onderdanen.](#)

3.2.2. Wat is de uiterste termijn voor het maken van een afspraak?

Rechtsgrondslag: *Visumcode, artikel 9, lid 2*

De termijn voor het maken van een afspraak mag in de regel niet meer dan twee weken bedragen. De capaciteit voor de consulaten van de lidstaten voor de behandeling van visumaanvragen moet dusdanig zijn dat deze uiterste termijn kan worden gewaarborgd, ook in het hoogseizoen.

3.2.3. Kunnen versnelde procedures voor visumaanvragen worden ingesteld?

Een consulaat kan besluiten voor bepaalde categorieën aanvragers een versnelde procedure voor visumaanvragen in te stellen.

[Zie deel III voor de procedurele waarborgen met betrekking tot gezinsleden van EU-burgers en Zwitserse onderdanen.](#)

9.3. 3.3. Verschijning in persoon van de visumaanvrager

Rechtsgrondslag: *Visumcode, artikelen 10 en 13, artikel 21, lid 8, en artikelen 42, 43 en 45*

3.3.1. Moet de aanvrager persoonlijk verschijnen voor het indienen van een visumaanvraag?

In het algemeen dienen aanvragers hun aanvraag persoonlijk in te dienen bij het consulaat. Aanvragers moeten de aanvraag ook persoonlijk indienen wanneer vingerafdrukken moeten worden genomen. De persoonlijke indiening van de aanvraag maakt het de consulaire medewerkers mogelijk zich een indruk over de inhoud van de aanvraag te vormen en vragen

te stellen over het doel van de reis en over de ingediende documenten. Ongeacht de omstandigheden waaronder de aanvraag en de bewijsstukken worden ontvangen, is het van belang om bij het indienen van de aanvraag uitvoerige gegevens te verkrijgen van de aanvrager die uitsluitend geven over het doel van de reis.

[Zie deel III voor de procedurele waarborgen met betrekking tot gezinsleden van een EU-burger of Zwitsers onderdaan.](#)

Wanneer een externe dienstverlener of een honorair consul opdracht heeft gekregen om namens de lidstaten visumaanvragen in ontvangst te nemen, dienen de aanvragers ten kantore van de externe dienstverlener of de honorair consul te verschijnen (zie punt 3.3.3). De verschijning in persoon moet worden onderscheiden van een persoonlijk gesprek waartoe de aanvrager kan worden opgeroepen (zie punt 7.11).

De specifieke regels voor afnemen van biometrische gegevens worden beschreven in [hoofdstuk 5.](#)

3.3.2. Kunnen er uitzonderingen worden gemaakt op de persoonlijke indiening van de aanvraag?

Aanvragers van wie de consulaten weten dat zij integer en betrouwbaar zijn, kunnen worden vrijgesteld van de verplichting om de aanvraag persoonlijk in te dienen. Hun kan worden toegestaan hun aanvraag door een derde te laten indienen of per post op te sturen. Dergelijke uitzonderingen mogen niet worden gemaakt voor eerste aanvragers, en de integriteit en betrouwbaarheid van de aanvrager moet individueel zijn vastgesteld en regelmatig worden gecontroleerd.

Voorbeelden van categorieën personen die kunnen worden vrijgesteld van de verplichting persoonlijk te verschijnen:

- officiële organisaties of bedrijven die reeds bekend zijn bij het consulaat: de betrouwbaarheid van een bedrijf garandeert op zichzelf echter niet dat ook de medewerkers van het bedrijf betrouwbaar zijn, zodat deze individueel moeten worden beoordeeld;
- personen die op correcte wijze gebruik hebben gemaakt van een eerder afgegeven eenvormig visum;
- personen die regelmatig of frequent reizen ondernemen voor hetzelfde doeleinde (conferenties, seminars, onderwijs, zakelijke contacten);
- personen die ten behoeve van een dringende medische behandeling moeten reizen en die om medische redenen niet naar het consulaat kunnen komen.

Aanbevolen praktijk:

Indien het consulaat een aanvraag via een gevolmachtigde of per post ontvangt van een persoon die niet tevoren is vrijgesteld van de verplichting persoonlijk te verschijnen, dient het consulaat die in het algemeen niet in behandeling te nemen. Het consulaat dient de documenten aan de gevolmachtigde terug te geven zonder de [ontvankelijkheid](#) van de aanvraag te beoordelen.

3.3.3. Welke procedure moet worden gevolgd bij aanvragen die door een commerciële bemiddelaar worden ingediend?

[Erkende commerciële bemiddelaars](#) mogen eveneens aanvragen indienen namens individuele burgers. Zij kunnen dit ofwel rechtstreeks op het consulaat doen, of ten kantore van een externe dienstverlener of een honorair consul. Vingerafdrukken kunnen echter niet door commerciële bemiddelaars worden genomen; zie [hoofdstuk 5](#).

3.3.4. Welke procedure moet worden gevolgd bij het afnemen van biometrische gegevens?

DIT PUNT IS ALLEEN VAN TOEPASSING OP CONSULATEN WAAR HET VIS OPERATIONEEL IS GEWORDEN.

Ongeacht de algemene regels met betrekking tot de verschijning in persoon voor het indienen van een aanvraag, moeten eerste aanvragers en personen van wie in de voorgaande 59 maanden geen vingerafdrukken zijn genomen, persoonlijk verschijnen om hun vingerafdrukken te laten nemen (zie [hoofdstuk 5](#)).

3.3.5. Persoonlijk gesprek met de aanvrager

Ongeacht de plaats waar de aanvraag is ingediend (d.w.z. op het consulaat of ten kantore van een externe dienstverlener) en ongeacht of de aanvraag al dan niet persoonlijk door de aanvrager is ingediend, kan hij in gemotiveerde gevallen worden opgeroepen voor een persoonlijk gesprek op het consulaat (zie punt 7.11).

10. 4. BASISELEMENTEN VAN DE VISUMAANVRAAG

Visumaanvragen zijn slechts ontvankelijk als zij aan de volgende voorwaarden voldoen:

- een ingevuld en ondertekend aanvraagformulier, een geldig reisdocument en een foto moeten worden ingediend;
- de visumleges moeten zijn betaald;
- waar van toepassing moeten biometrische gegevens worden afgenomen.

4.1. Reisdocument

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 12

4.1.1. Wat is de minimale geldigheidsduur van de reisdocumenten?

Wanneer een visum voor één binnenkomst wordt aangevraagd, moet het overgelegde reisdocument ten minste nog drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten geldig zijn.

Wanneer een visum voor meerdere binnenkomsten wordt aangevraagd, moet het reisdocument nog drie maanden na de voorgenomen datum van het laatste vertrek uit het grondgebied van de lidstaten geldig zijn.

***Voorbeeld:** Na in Nederland en Duitsland aan onderzoeksprojecten te hebben deelgenomen gaat een Maleisische wetenschapper aan onderzoeksprojecten in Hongarije werken. Hiervoor moet hij tussen januari 2010 en januari 2014 ongeveer om de drie maanden naar dat land reizen. Hij vraagt op 1 november 2009 een visum voor meerdere binnenkomsten aan en legt een reisdocument over dat geldig is tot 15 maart 2012. Hoewel de aanvrager als 'bonafide' kan worden beschouwd omdat hij vroegere eenvormige visa op correcte wijze heeft gebruikt, en hoewel het in principe mogelijk zou zijn om hem een visum voor de gehele periode te verstrekken, dient in dit geval een visum voor meerdere binnenkomsten te worden afgegeven dat slechts geldig is tot 15 december 2011.*

Het reisdocument moet voldoende (ten minste twee) blanco pagina's bevatten (één pagina om de visumsticker(s) aan te brengen en één pagina om het stempel van de grensbewakingsautoriteiten aan te brengen).

In gemotiveerde spoedeisende gevallen kan een reisdocument met een kortere geldigheidsduur dan hierboven aangegeven, worden aanvaard. Gemotiveerde spoedeisende gevallen zijn situaties (urgente reizen) die door de aanvrager niet konden worden voorzien, zodat deze niet in staat was om op tijd een reisdocument met de vereiste geldigheidsduur te verkrijgen.

Voorbeeld van een gemotiveerd spoedeisend geval, waarin het gerechtvaardigd kan zijn om af te wijken van de regels voor de geldigheidsduur van het reisdocument: Een Filippijnse onderdaan moet dringend naar Spanje reizen, waar een familielid het slachtoffer is geworden van een ernstig ongeluk. Zijn reisdocument is nog maar 1 maand geldig na de beoogde datum van vertrek.

In dit geval dient het Spaanse consulaat het reisdocument te aanvaarden om het indienen van een visumaanvraag mogelijk te maken.

4.1.2. Hoe moet een reisdocument worden behandeld dat door één of meer lidstaten niet wordt erkend?

Er dient te worden geverifieerd of het reisdocument door de lidstaat die de aanvraag ontvangt en de andere lidstaten wordt erkend. Reisdocumenten die niet door alle lidstaten worden erkend, kunnen wel worden aanvaard, maar er zijn specifieke voorschriften van toepassing met betrekking tot het soort visum dat kan worden afgegeven. Welke reisdocumenten de lidstaten al dan niet erkennen wordt aangegeven in het Overzicht van reisdocumenten welke recht geven op overschrijding der buitengrenzen en op grond waarvan een visum kan worden afgegeven, delen I, II, III en V ([bijlage 10](#)).

Indien een reisdocument door één of meer lidstaten niet wordt erkend, kan een visum worden afgegeven dat geen geldigheid bezit voor het grondgebied van die lidstaat of lidstaten; zie punt [9.1.2.3](#).

Indien de lidstaat die de aanvraag ontvangt het reisdocument van de aanvrager niet erkent, kan een visum worden afgegeven dat evenwel moet worden aangebracht op een [afzonderlijk blad voor het aanbrengen van visa](#), zie punt [9.1.2.3](#) en punt [11.1.2](#).

Indien het reisdocument door geen enkele lidstaat wordt erkend, kan de aanvraag niet-ontvankelijk worden verklaard (zie punt [4.6](#)).

10.1. 4.2. Aanvraagformulier

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 11 en bijlage I

Het [uniforme aanvraagformulier](#) ([bijlage 9](#)) dient te worden gebruikt voor het aanvragen van visa voor verblijven van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden. Het uniforme formulier mag niet worden gewijzigd, en er mogen evenmin velden aan worden toegevoegd. Wel mag het aanvraagformulier op meerdere bladzijden worden afgedrukt om het gebruiksvriendelijker te maken.

Elke aanvrager moet een ingevuld en ondertekend aanvraagformulier indienen. Staan in het reisdocument andere personen (minderjarigen of een echtgenoot) bijgeschreven, dan moeten voor deze personen afzonderlijke aanvraagformulieren worden ingevuld en ondertekend door de verschillende betrokkenen; in het geval van minderjarigen moet een aanvraagformulier worden ondertekend door de persoon die het ouderlijke gezag of de wettelijke voogdij uitoefent.

Vragen met een * hoeven niet te worden beantwoord door gezinsleden van EU-burgers en Zwitserse onderdanen (echtgenoot/echtgenote, kind of afhankelijke verwant in opgaande lijn) die hun recht op vrij verkeer uitoefenen (zie [deel III](#)), maar zij dienen wel de velden 34 en 35 in te vullen.

4.2.1. In welke talen dient het aanvraagformulier beschikbaar te zijn?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 11, lid 3

Het aanvraagformulier is beschikbaar in:

- (a) de officiële taal of talen van de lidstaat waarvoor een visum wordt aangevraagd; of
- (b) de officiële taal of talen van het gastland; of
- (c) de officiële taal of talen van het gastland én de officiële taal of talen van de lidstaat waarvoor een visum wordt aangevraagd, of
- (d) in het geval van vertegenwoordiging, de officiële taal of talen van de vertegenwoordigende lidstaat.

Naast de onder a), b) en c) bedoelde taal of talen kan het formulier ook beschikbaar worden gesteld in een andere officiële taal van de instellingen van de Europese Unie, bijvoorbeeld in het Engels.

4.2.2. In welke taal moet het aanvraagformulier worden ingevuld?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 11, lid 6

De lidstaten bepalen in welke taal of talen het aanvraagformulier moet worden ingevuld, en informeren de aanvragers hierover.

Aanbevolen praktijk voor voorlichting over het invullen van het aanvraagformulier: Het verdient aanbeveling om vele voorbeelden te geven van ingevulde aanvraagformulieren, teneinde dit deel van de aanvraagprocedure voor de aanvragers te vergemakkelijken en ervoor te zorgen dat het consulaire personeel over alle relevante gegevens beschikt. Zo nodig kan het ingevulde “voorbeeld” worden aangepast aan de lokale omstandigheden (bijvoorbeeld: veld 11 voor het nationaal identiteitsnummer: indien dit op een bepaalde locatie niet van toepassing is, dient dit in het “voorbeeld” te worden vermeld).

4.2.3. Doel van de verklaring in het aanvraagformulier die door de aanvrager moet worden ondertekend

Het is belangrijk om na te gaan of de aanvrager of zijn wettelijke vertegenwoordiger de verklaring onderaan op het aanvraagformulier heeft ondertekend ten bewijze dat hij daarvan kennis heeft genomen en ermee instemt. Voor minderjarigen moet de verklaring worden ondertekend door de perso(o)n(en) door wie het ouderlijke gezag of de wettelijke voogdij wordt uitgeoefend.

10.2. 4.3. Foto

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 10, lid 3, onder c)

4.3.1. Aan welke technische normen moet de foto voldoen?

De foto moet beantwoorden aan de in de fotospecificaties vastgestelde normen ([bijlage 11](#)).

Foto's die niet aan deze normen voldoen, kunnen niet worden aanvaard.

Wanneer het VIS op een bepaalde locatie operationeel geworden is, moet de foto beantwoorden aan de normen die worden beschreven in hoofdstuk 5 over biometrische kenmerken.

10.3. 4.4. Visumleges

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 16

4.4.1. Gelden voor alle aanvragers dezelfde visumleges?

In het algemeen dient door individuele aanvragers een bedrag van 60 EUR aan visumleges te worden voldaan, ongeacht het type visum dat wordt aangevraagd en ongeacht de plaats waar de aanvraag wordt ingediend (rechtstreeks bij het consulaat door de aanvrager zelf of door een [commerciële bemiddelaar](#), via een [externe dienstverlener](#) of aan de [buitengrenzen](#)). In de Visumcode, de [visumversoepelingsovereenkomsten](#) en in de specifieke voorschriften voor gezinsleden van EU-burgers en Zwitserse onderdanen zijn echter algemene vrijstellingen van de visumleges of verlaagde leges vastgesteld; zie [deel III](#).

De lidstaten kunnen in individuele gevallen en voor bepaalde andere categorieën aanvragers vrijstelling van de visumleges verlenen of lagere leges heffen, waarbij de lidstaten er in het kader van de [plaatselijke Schengensamenwerking](#) naar streven dergelijke vrijstellingen te harmoniseren.

Afgezien van gevallen waarin de [visumversoepelingsovereenkomsten](#) voorzien is het niet mogelijk om een “spoedtoeslag” te berekenen wanneer om een versnelde behandeling van een aanvraag wordt verzocht.

4.4.2. Vaste tarieven die van toepassing zijn op alle aanvragers dan wel op bepaalde categorieën aanvragers:

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 16, lid 4

Legestarieven voor visa	Algemene voorschriften	Visumversoepelingsovereenkomsten
0 EUR	Kinderen jonger dan zes jaar (1)	Zie bijlage 8
	Gezinsleden van EU-burgers en Zwitserse onderdanen (zie deel III)	
	Scholieren, studenten, postacademische studenten en begeleidende docenten als het doel van hun verblijf studie of beroepsopleiding is	
	Onderzoekers uit derde landen die reizen voor het verrichten van wetenschappelijk onderzoek (2)	
	Vertegenwoordigers van non-profitorganisaties die vijftwintig jaar of jonger zijn en deelnemen aan door non-profitorganisaties georganiseerde studiebijeenkomsten, conferenties, sportieve, culturele of educatieve evenementen (3)	
35 EUR	Kinderen van zes jaar of ouder en jonger dan twaalf jaar (1)	Zie bijlage 8
60 EUR	Alle andere aanvragers die niet onder een visumversoepelingsovereenkomst vallen	
70 (of 35) EUR	Niet van toepassing	Zie bijlage 8

- (1) Bij de berekening dient de datum van indiening van de aanvraag als uitgangspunt te worden genomen.
- (2) Wetenschappelijk onderzoek zoals gedefinieerd in Aanbeveling nr. 2005/761/EG van het Europees Parlement en de Raad van 28 september 2005 tot vergemakkelijking

van de afgifte door de lidstaten van eenvormige visa voor een verblijf van korte duur aan onderzoekers die onderdaan zijn van een derde land en die zich met het oog op wetenschappelijk onderzoek verplaatsen in de Gemeenschap, [bijlage 12](#).

- (3) In dit verband wordt onder “non-profitorganisatie” verstaan een officieel geregistreerde organisatie zonder winstoogmerk.

4.4.3. Facultatieve vrijstelling van betaling van visumleges voor bepaalde categorieën aanvragers en in individuele gevallen

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 16, lid 5

10.3.1.1.4.4.3.1. De lidstaten kunnen vrijstellingen invoeren voor de volgende categorieën personen

Welomschreven categorieën personen	Kinderen van zes jaar of ouder en jonger dan twaalf jaar (1)
	Houders van diplomatieke en dienstpaspoorten
	Deelnemers aan door non-profitorganisaties georganiseerde studiebijeenkomsten, conferenties, sportieve, culturele of educatieve evenementen die vijftientig jaar of jonger zijn (2)
0 EUR	

- (1) Bij de berekening dient de datum van indiening van de aanvraag als uitgangspunt te worden genomen.
- (2) In dit verband wordt onder “non-profitorganisatie” verstaan een officieel geregistreerde organisatie zonder winstoogmerk.

10.3.1.2.4.4.3.2. Kwijtschelding of vermindering van visumleges in individuele gevallen

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 16, lid 6

In individuele gevallen kunnen visumleges worden kwijtscholden of verminderd wanneer daarmee bijzondere culturele of sportieve belangen alsmede belangen op het gebied van buitenlands beleid, ontwikkelingsbeleid en andere vitale openbare belangen of humanitaire redenen gediend zijn.

4.4.4. Berekening van de visumleges wanneer deze niet in euro worden geheven

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 16, lid 7

De visumleges worden geheven in euro, in de nationale munt van het derde land waar de aanvraag wordt ingediend of in de munt die doorgaans in dat land wordt gebruikt.

Indien de visumleges in een andere munt dan de euro worden geheven, wordt het bedrag ervan vastgesteld en regelmatig opnieuw bezien aan de hand van de door de Europese Centrale Bank vastgestelde wisselkoersen. Het geheven bedrag mag worden afgerond en de consulaten zorgen er in het kader van plaatselijke Schengensamenwerking voor dat zij gelijke leges heffen.

Aanbevolen praktijk wat betreft de herziening van de wisselkoers:

De regelmaat waarmee de in de boekhouding van het consulaat gebruikte wisselkoers wordt herzien en de visumleges eventueel worden aangepast, is afhankelijk van de stabiliteit van de wisselkoers van de lokale munt ten opzichte van de euro. In elk geval dient de eurowisselkoers ten minste om de twee weken te worden gecontroleerd, maar soms is het verstandig dit vaker te doen. De lidstaten dienen een gemeenschappelijke procedure in het kader van plaatselijke Schengensamenwerking overeen te komen.

Indien er door de Europese Centrale Bank geen wisselkoers is vastgesteld voor een lokale munt, kunnen de lidstaten de wisselkoers die zij voor hun interne budgettaire aangelegenheden hanteren toepassen om het bedrag van de visumleges om te rekenen naar de lokale valuta.

4.4.5. Wanneer en hoe moeten de visumleges worden voldaan?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 19, lid 1

De betaling van de visumleges is een van de criteria waaraan moet zijn voldaan opdat een aanvraag ontvankelijk kan worden verklaard. Daarom moeten de visumleges contant worden betaald of reeds zijn overgemaakt wanneer de aanvraag wordt ingediend.

10.3.1.3.4.4.5.1. Afgifte van een kwitantie

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 16, lid 8

Wanneer de visumleges worden betaald bij het indienen van de aanvraag, ontvangt de aanvrager een kwitantie. Wanneer de leges worden overgemaakt, volstaat een bankafschrift.

Als aanvragen door een commerciële bemiddelaar namens een groep worden ingediend, kan een collectieve kwitantie worden afgegeven.

4.4.6. Kunnen de visumleges worden terugbetaald?

In het algemeen kunnen visumleges niet worden terugbetaald, ongeacht de uiteindelijke beslissing over de visumaanvraag. Indien het consulaat echter na betaling van de visumleges vaststelt dat het niet bevoegd is om de aanvraag in behandeling te nemen of indien blijkt dat de aanvraag niet ontvankelijk is, moeten de leges wel worden terugbetaald.

10.4. 4.5. Ontvankelijkheid

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikelen 10 en 19

De ontvankelijkheid van een aanvraag dient uitsluitend te worden onderzocht door het bevoegde consulaat. Indien blijkt dat een aanvraag niet ontvankelijk is, dient de onder [punt 2.7.](#) beschreven procedure te worden gevolgd.

4.5.1. Wanneer is een aanvraag ontvankelijk?

Wanneer de termijnen voor het indienen van een aanvraag in acht zijn genomen (zie punt 3.1.) en de basiselementen voor de te onderzoeken aanvraag zijn ingediend (ingevuld en ondertekend aanvraagformulier, geldig reisdocument, foto) en wanneer de visumleges zijn betaald en, in voorkomend geval, de biometrische gegevens zijn afgenomen, dient de aanvraag als ontvankelijk te worden beschouwd.

4.5.2. Hoe moet een ontvankelijke aanvraag worden behandeld?

Indien de aanvraag ontvankelijk is wordt in het reisdocument van de aanvrager een stempel ([bijlage 13](#)) aangebracht waaruit blijkt dat de aanvraag ontvankelijk is (zie punt 4.5.3) en wordt de aanvraag nader onderzocht.

DIT PUNT IS ALLEEN VAN TOEPASSING OP CONSULATEN WAAR HET VIS OPERATIONEEL IS GEWORDEN:

Indien de aanvraag ontvankelijk is wordt in het reisdocument van de aanvrager een stempel aangebracht waaruit blijkt dat de aanvraag ontvankelijk is (zie punt 4.5.3) en wordt een aanvraagdossier in het VIS aangemaakt, waarna de aanvraag nader wordt onderzocht.

4.5.3. Gebruik van het stempel waaruit blijkt dat de aanvraag ontvankelijk is

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 20 en bijlage III

Voordat de aanvraag grondig wordt onderzocht, wordt het “ontvankelijkheidsstempel” – waarvoor een [uniform model](#) geldt – aangebracht op de eerste beschikbare bladzijde van het reisdocument die geen aantekeningen of stempels bevat. De datum van indiening, het soort visum dat is aangevraagd (“C” of “A”) en de code van de lidstaat waar de aanvraag is ingediend, worden met de hand ingevuld indien zij niet door het stempel zijn ingevoegd.

In het stempel mogen geen aanvullende gegevens worden toegevoegd; het stempel duidt alleen aan dat een aanvraag is ingediend en ontvankelijk is verklaard.

Het “ontvankelijkheidsstempel” wordt gebruikt zolang het VIS nog niet in alle regio’s operationeel is.

10.5. 4.6. Wat te doen met niet-ontvankelijke aanvragen?

Indien de aanvraag niet ontvankelijk is, dienen het aanvraagformulier en de eventueel ingediende documenten te worden teruggegeven aan de aanvrager en dienen de visumleges te worden terugbetaald. De aanvraag wordt niet aan nader onderzoek onderworpen.

Indien de nationale wetgeving (bv. een ombudsmanregeling) zulks bepaalt, kan een lidstaat een kopie van de ingediende documenten en van de mededelingen aan de aanvrager bewaren.

DIT PUNT IS ALLEEN VAN TOEPASSING OP CONSULATEN WAAR HET VIS OPERATIONEEL IS GEWORDEN:

Indien de aanvraag niet ontvankelijk is, dienen het aanvraagformulier en de eventueel ingediende documenten te worden teruggegeven aan de aanvrager, moeten de opgenomen biometrische gegevens worden vernietigd en dienen de visumleges te worden terugbetaald. De aanvraag wordt niet aan nader onderzoek onderworpen en er wordt geen aanvraagdossier

aangemaakt in het VIS.

10.6. 4.7. Kan een niet-ontvankelijke aanvraag in bepaalde gevallen toch worden onderzocht?

Een aanvraag die niet voldoet aan de criteria om als ontvankelijk te kunnen worden aangemerkt, kan in uitzonderlijke gevallen op humanitaire gronden of vanwege het nationale belang toch worden onderzocht.

Voorbeeld van een humanitaire reden op grond waarvan kan worden afgeweken van de voorschriften inzake de ontvankelijkheid van aanvragen:

Een Filippijnse onderdaan moet dringend naar Spanje reizen, waar een familielid het slachtoffer is geworden van een ernstig ongeluk. Zijn reisdocument is nog maar 1 maand geldig na de beoogde datum van terugkeer.

***Voorbeelden** van redenen van nationaal belang op grond waarvan kan worden afgeweken van de van de voorschriften inzake de ontvankelijkheid van aanvragen:*

De directrice van een van de belangrijkste Colombiaanse reisorganisaties heeft in Madrid een bespreking met vertegenwoordigers van het ministerie van Industrie, Handel en Toerisme, maar haar paspoort is nog maar 1 maand geldig na de beoogde datum van terugkeer.

Een Nigeriaanse zakenman moet dringend voor zaken naar Nederland: er vinden onderhandelingen plaats tussen een Nigeriaanse multinational en een Nederlandse multinational waarin de Nederlandse regering een groot belang heeft. Zijn reisdocument is nog maar 1 maand geldig na de beoogde datum van terugkeer.

10.7. 4.8. Welke informatie moet bij indiening van een aanvraag aan de aanvrager worden verstrekt over de gegevens die in het VIS worden opgeslagen?

Rechtsgrondslag: VIS-verordening, artikel 37, leden 1 en 2

DIT PUNT IS ALLEEN VAN TOEPASSING OP CONSULATEN WAAR HET VIS OPERATIONEEL IS GEWORDEN:

Wanneer het VIS op een bepaalde locatie operationeel geworden is, moeten de lidstaten de aanvrager inlichten over de nationale autoriteit die verantwoordelijk is voor de verwerking van de in het VIS opgeslagen gegevens en over de nationale toezichthoudende gegevensbeschermingsautoriteit. Dit dient in het aanvraagformulier te worden vermeld.

11. 5. BIOMETRISCHE IDENTIFICATIEGEGEVENS

Het visuminformatiesysteem (VIS), dat ertoe dient gegevens van visumaanvragers op te slaan, zal in verschillende delen van de wereld gaandeweg operationeel worden. Biometrische identificatiegegevens moeten worden verzameld vanaf de door de Commissie vastgestelde datum waarop de werkzaamheden in het kader van het VIS in een bepaalde regio beginnen, of, als de werkzaamheden in de eerste regio eenmaal zijn gestart, vanaf de datum waarop zij beginnen in elke andere regio waar een lidstaat besluit de werkzaamheden, met inbegrip van de overdracht van vingerafdrukken, te starten.

11.1. 5.1. Welke biometrische identificatiegegevens moeten worden verzameld?

De volgende biometrische identificatiegegevens moeten worden verzameld:

- een digitale foto van de aanvrager; zie [bijlage 11](#)
- de tien vlak afgenomen en digitaal verzamelde vingerafdrukken van de aanvrager.

11.2. 5.2. Op welk punt van de aanvraagprocedure moeten de biometrische identificatiegegevens worden verzameld?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 10, lid 3, onder d), en artikel 13

De biometrische identificatiegegevens moeten worden verzameld wanneer de aanvraag wordt ingediend, ongeacht de wijze waarop het in ontvangst nemen van aanvragen is georganiseerd.

Van elke eerste aanvrager moet bij het indienen van de aanvraag een foto worden genomen of gescand en vingerafdrukken worden genomen.

Van alle aanvragers moet telkens wanneer zij een aanvraag indienen een foto worden genomen of gescand.

Personen van wie in de voorgaande 59 maanden vingerafdrukken zijn genomen voor een visumaanvraag, hoeven hun vingerafdrukken niet opnieuw te laten afnemen. In dat geval moeten de in het VIS opgeslagen vingerafdrukken worden gekopieerd. De aanvrager moet op het [aanvraagformulier](#) aangegeven wanneer zijn vingerafdrukken voor het laatst zijn genomen.

Indien het consulaat bij het aanmaken van een aanvraagdossier in het VIS vaststelt dat de vingerafdrukken van de aanvrager niet in het VIS zijn opgeslagen, wordt de aanvrager opgeroepen om vingerafdrukken te laten afnemen.

Voorbeeld: Een persoon vraagt voor het eerst een visum aan op 9.2.20XX. Op 25.6.20XX+4 (52 maanden na de eerste) vraagt hij een nieuw visum aan: zijn vingerafdrukken worden uit de vorige aanvraag gekopieerd. Op 15.9.20XX+5 (67 maanden na de eerste aanvraag) vraagt hij weer een visum aan: zijn vingerafdrukken worden afgenomen.

Bij gerede twijfel over de identiteit van de aanvrager kan hij binnen de periode van 59 maanden worden verzocht vingerafdrukken te laten nemen:

Voorbeeld: Een aanvrager beweert dat in de voorgaande 59 maanden vingerafdrukken van hem zijn genomen, maar de foto die hij indient verschilt sterk van de foto in het ingediende reisdocument.

In dergelijke gevallen kan de aanvrager worden opgeroepen om opnieuw vingerafdrukken te laten afnemen.

Indien de aanvrager zich niet kan herinneren of in de voorgaande 59 maanden vingerafdrukken van hem zijn genomen, kan hij erom verzoeken opnieuw vingerafdrukken te laten nemen.

11.3. 5.3. Welke aanvragers zijn vrijgesteld van het verstrekken van vingerafdrukken?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 13, lid 7

De volgende categorieën personen zijn vrijgesteld van het verstrekken van vingerafdrukken:

5.3.1. kinderen jonger dan twaalf jaar;

5.3.2. personen bij wie het nemen van vingerafdrukken fysiek onmogelijk is;

Gaat het om een tijdelijke onmogelijkheid, dan moet de aanvrager de redenen daarvoor nader toelichten en kan hij worden verzocht een medisch attest over te leggen dat die onmogelijkheid bevestigt.

Indien niet van alle tien vingers afdrukken kunnen worden genomen, moeten van zoveel mogelijk vingers afdrukken worden genomen.

Aanvragers die vanwege een dergelijke tijdelijke onmogelijkheid minder dan tien of helemaal geen vingerafdrukken hebben verstrekt, worden bij de volgende visumaanvraag als eerste aanvragers beschouwd, die vingerafdrukken moeten laten nemen.

5.3.3. staatshoofden en regeringsleiders en leden van de nationale regering met begeleidende echtgenoten, alsmede de leden van hun officiële delegatie die door regeringen van de lidstaten of door internationale organisaties zijn uitgenodigd voor een officieel doel;

5.3.4. vorsten en andere hooggeplaatste leden van een koninklijke familie, die door regeringen van de lidstaten of door internationale organisaties zijn uitgenodigd voor een officieel doel.

11.4. 5.4. Wat te doen indien de kwaliteit van de genomen vingerafdrukken ontoereikend is?

Indien de vingerafdrukken niet voldoen aan de toepasselijke technische kwaliteitsnormen, moeten opnieuw vingerafdrukken worden genomen nadat de vingers en de gebruikte instrumenten zijn schoongemaakt. De kwalitatief beste vingerafdrukken worden opgeslagen in het VIS. Er moet voor worden gezorgd dat er passende procedures zijn ter waarborging van de waardigheid van de aanvrager in het geval dat er moeilijkheden zijn bij het opnemen van de biometrische gegevens.

12. 6. BEWIJSSTUKKEN EN MEDISCHE REISVERZEKERING

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 14 en bijlage II

Bewijsstukken moeten worden overgelegd om de bevoegde autoriteiten in staat te stellen te beoordelen of de aanvrager voldoet aan de voorwaarden voor binnenkomst en of er een mogelijk risico van illegale immigratie of een risico voor de veiligheid bestaat.

Op basis van de inhoud van dit hoofdstuk dienen de consulaten van de lidstaten overal ter wereld te beoordelen of de lijst van bewijsstukken moet worden aangevuld of geharmoniseerd teneinde rekening te kunnen houden met plaatselijke omstandigheden. De geharmoniseerde lijsten dienen te worden goedgekeurd door het visumcomité volgens de procedure die is omschreven in de Handleiding voor de organisatie van visumafdelingen en plaatselijke Schengensamenwerking, deel II, punt 4.4.

Het aantal en de aard van de over te leggen bewijsstukken moet zich richten naar:

- het doel van de voorgenomen reis;
- de duur en de bestemming van de voorgenomen reis;
- plaatselijke omstandigheden.

Voor de verschillende categorieën personen die onder visumversoepelingsovereenkomsten vallen gelden specifieke voorschriften met betrekking tot over te leggen bewijsstukken; zie [bijlage 8](#).

[Zie deel III voor de procedurele waarborgen met betrekking tot gezinsleden van EU-burgers en Zwitserse onderdanen.](#)

12.1. 6.1. Bewijsstukken

6.1.1. Moeten originele documenten, facsimile's of fotokopieën worden overgelegd?

In beginsel dient de aanvrager bij zijn visumaanvraag het origineel en een fotokopie van elk document te verstrekken.

De fotokopieën worden in het dossier bewaard en de originele documenten worden teruggegeven aan de aanvrager, tenzij het originele document voor het consulaat bestemd is (zoals een verklaring van tewerkstelling van de werkgever, een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking) of het document vals of frauduleus is. In de laatstgenoemde gevallen bewaart het consulaat het betreffende document als bewijs voor het geval de aanvrager beroep aantekent en/of met het oog op eventuele verdere procedures (zoals een analyse van het document, overhandiging van het document aan de autoriteiten van het gastland).

Indien de aanvrager niet in staat is de originele documenten over te leggen, kan het consulaat besluiten met de behandeling van de visumaanvraag te beginnen aan de hand van facsimile's of fotokopieën. De definitieve beslissing kan in beginsel alleen worden genomen wanneer de originelen van de vereiste documenten zijn ingediend.

6.1.2. Moeten bewijsstukken worden vertaald?

Er moet worden gezorgd voor een goed evenwicht tussen:

- de behoefte aan vertalingen van alle door de aanvrager ingediende documenten, aangezien dit een tijdrovende en dure zaak is;
- de mogelijkheid van het consulaat om bewijsstukken die in de taal of talen van het gastland zijn ingediend te analyseren; en
- de noodzaak om bewijzen in de taal of talen van de betrokken lidstaat over te leggen in het geval van een beroep tegen een negatieve beslissing.

De consulaten dienen aanvragers mee te delen (bv. via websites of mededelingenborden) welke documenten in welke taal moeten worden vertaald.

12.2. 6.2. Welke stukken moeten worden ingediend ter staving van een aanvraag voor een eenvormig visum?

Bij de aanvraag moeten de volgende bewijsstukken worden ingediend:

- documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
- documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
- documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodex;
- informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen is opgenomen in [bijlage 14](#).

Bewijsstukken moeten worden beoordeeld in het licht van de individuele aanvraag. Zo is het mogelijk dat bepaalde documenten het indienen van verdere documenten overbodig maken.

***Voorbeelden:** De beoogde logiesomstandigheden zijn over het algemeen afhankelijk van het doel van de reis: particulier onderdak in het geval van een privé- of familiebezoek, hotels in het geval van een toeristische reis, enz.*

Een uitnodiging of een bewijs van garantstelling kan van invloed zijn op de hoogte van de vereiste middelen van bestaan.

Indien de reiskosten vooruit zijn betaald kan een reisbureau één enkel document indienen ter staving van het doel van de beoogde reis, de logiesomstandigheden, het bezit van voldoende middelen van bestaan.

In het kader van plaatselijke Schengensamenwerking moet de behoefte aan geharmoniseerde lijsten worden beoordeeld in het licht van de plaatselijke omstandigheden:

Voorbeeld van bijzondere plaatselijke omstandigheden: *Op locaties waar georganiseerde, vooruitbetaalde reizen ongebruikelijk zijn hoeft geen geharmoniseerde lijst van bewijsstukken voor dergelijke reizen te worden opgesteld.*

6.2.1. Niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen met betrekking tot het doel van de reis, de logiesomstandigheden en de beoordeling van het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten

A. DOCUMENTEN WAARUIT HET DOEL VAN DE REIS BLIJKT	
(1) bij zakenreizen:	
	<i>Aanvullende opmerkingen en voorbeelden</i>
a) een uitnodiging van een onderneming of een autoriteit om deel te nemen aan besprekingen, conferenties of evenementen van commerciële of bedrijfsmatige aard of die verband houden met het werk;	De voorkeur gaat uit naar persoonlijke uitnodigingen, maar algemene uitnodigingen kunnen eveneens worden aanvaard.
b) andere documenten die aantonen dat er sprake is van handelsbetrekkingen of betrekkingen voor professionele doeleinden;	<i>Voorbeelden:</i> contracten, betaalde facturen, bestellijsten.
c) eventuele toegangsbewijzen voor beurzen en congressen;	
d) documenten waaruit de zakelijke activiteiten van de onderneming blijken;	<i>Voorbeelden:</i> jaarrekening of jaarverslag van de onderneming, uittreksel uit het handelsregister.
e) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager bij de onderneming in dienst is als (rang) (functie);	<i>Voorbeelden:</i> arbeidsovereenkomst, bewijs van betaling van sociale premies.
Specifieke categorieën personen	
f) vrachtwagenchauffeurs	Een schriftelijke uitnodiging van de nationale organisatie (vereniging) van vervoerders van het gastland die internationaal vervoer over de weg verzorgen, waarin het doel, de duur en de frequentie van de reizen staan vermeld. Een schriftelijk uitnodiging van het in de

	betrokken lidstaat gevestigde partnerbedrijf. Rijbewijs voor internationaal wegvervoer.
g) zeevarenden	Zeemansboekje. Een begeleidend schrijven van de werkgever waarin de naam en de rang van de zeeman worden vermeld. De naam van het schip, datum van aankomst van het schip in de haven en de datum waarop de zeeman aan boord gaat.
h) personen die reizen om een bezoldigde bezigheid te verrichten.	De aanvrager moet een werkvergunning overleggen of eventueel een vergelijkbaar document waarin wordt voorzien door de wetgeving van de lidstaat waar de bezoldigde bezigheid wordt verricht.
(2) voor reizen in het kader van studie of een ander soort opleidingen:	
a) bewijs van inschrijving bij een onderwijsinstelling voor deelname aan praktische of theoretische opleidings- of bijscholingscursussen;	
b) een collegekaart of certificaten voor de bij te wonen colleges/cursussen;	Een collegekaart waaruit blijkt dat de aanvrager een opleiding volgt in zijn land van verblijf volstaat niet. Een collegekaart kan alleen als bewijsstuk worden aanvaard als hij is afgegeven door de universiteit, de academie, het instituut, het college of de school waar de beoogde studie of opleiding plaatsvindt.
(3) voor reizen in het kader van toerisme of met een privé karakter:	
een uitnodiging van de eventuele gastheer/gastvrouw;	Dit kan een specifiek formulier zijn dat als bewijs van particuliere logiesverstrekking dient. Indien de gegevens of de gastheer/gastvrouw niet zijn nagekomen door de autoriteiten van de lidstaat die de aanvraag behandelt, verzoekt het consulaat de aanvrager de volgende stukken te overleggen: Een kopie van de identiteitskaart of de

	bladzijde met de identiteitsgegevens uit het paspoort van de gastheer/gastvrouw; verblijfsvergunning; bewijs van verblijf in het gastland (eigendomsbewijs onroerend goed, huurcontract, bewijs van inkomen).
een document van de instelling die logies verstrekt of elk ander geschikt document waaruit de beoogde accommodatie blijkt;	Geschikte bewijsstukken zijn onder meer: een document ter staving van een huurovereenkomst; een eigendomsbewijs op naam van de aanvrager met betrekking tot onroerend goed in de lidstaat van bestemming.
bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken; in geval van doorreis: visum of inreisvergunning voor het derde land van bestemming; tickets voor de verdere reis;	Documenten met betrekking tot de reisroute dienen te worden aangevuld met documenten betreffende de te gebruiken vervoermiddelen: reservering van een retour- of rondreisticket (in het geval van een reis met openbaar vervoer); of rijbewijs, autoverzekering (in het geval van een reis met de eigen auto);
(4) voor reizen met het oog op politieke, wetenschappelijke, culturele, sportieve of religieuze evenementen of om andere redenen:	
a) “actieve” deelnemers (bv. sprekers, sporters, artiesten)	
- uitnodigingen, inschrijvingen of programma’s, (zo mogelijk) met vermelding van de naam van de uitnodigende instantie en de duur van het verblijf dan wel enig ander geschikt document waaruit het doel van het bezoek blijkt;	In de bewijsstukken moet de duur van het evenement zijn vermeld. In het geval van een uitnodiging voor het evenement door een non-profitorganisatie: Vertegenwoordigers van non-profitorganisaties dienen een officieel document over te leggen waaruit blijkt dat de organisatie als organisatie zonder winstoogmerk is geregistreerd en dat zij door de aanvrager wordt vertegenwoordigd. Zo nodig dient in het kader van plaatselijke Schengensamenwerking te worden vastgesteld welke autoriteit belast is met die registratie.
b) “passieve deelnemers” (bv. publiek,	

supporters)	
- toegangsbewijzen;	<p>In het geval van een uitnodiging voor het evenement door een non-profitorganisatie:</p> <p>Deelnemers aan door non-profitorganisaties georganiseerde evenementen dienen een officieel document over te leggen waaruit blijkt dat de organisatie als organisatie zonder winstoogmerk is geregistreerd.</p> <p>Zo nodig dient in het kader van plaatselijke Schengensamenwerking te worden vastgesteld welke autoriteit belast is met die registratie.</p>
5) voor reizen van leden van officiële delegaties die op officiële uitnodiging, gericht aan de regering van het betrokken derde land deelnemen aan bijeenkomsten, overlegondes, onderhandelingen of uitwisselingsprogramma's of aan evenementen die door intergouvernementele organisaties op het grondgebied van een lidstaat worden gehouden:	
<p>een brief van een instantie van het betrokken derde land waarin wordt bevestigd dat de aanvrager lid is van de officiële delegatie die naar een lidstaat reist om deel te nemen aan de hierboven bedoelde evenementen, en een kopie van de officiële uitnodiging;</p>	<p><u>Voor houders van diplomatieke paspoorten, dienstpaspooten/officiële paspoorten en bijzondere paspoorten:</u> dergelijke paspoorten worden specifiek afgegeven voor reizen met een officieel karakter. Daarom dient de aanvraag te worden ingediend door de autoriteit (of bevoegde dienst) van afgifte. Daarnaast moet een verbale nota worden overgelegd van het ministerie van Buitenlandse Zaken van het betrokken land (of van een diplomatieke vertegenwoordiging van dat land, indien de aanvraag in een ander land dan het herkomstland van de aanvrager wordt ingediend).</p> <p>Dit geldt ook voor evenementen die door EU-instellingen worden georganiseerd.</p>
6) voor reizen om medische redenen:	
<p>- een verklaring van een (door het consulaat aangewezen) arts en/of een medische instelling dat de door deze noodzakelijke geachte medische behandeling niet in het land van herkomst van de aanvrager kan worden uitgevoerd;</p> <p>- een officieel document van de ontvangende medische instelling waarin deze bevestigt dat</p>	

<p>deze de specifieke medische behandeling kan uitvoeren en dat de patiënt daar zal worden opgenomen;</p> <p>- bewijs waaruit blijkt dat de aanvrager over voldoende financiële middelen bezit om de medische behandeling en bijkomende kosten te kunnen betalen;</p> <p>- bewijs van vooruitbetaling van de behandelingskosten;</p> <p>- eventuele andere correspondentie tussen de doorverwijzende arts en de ontvangende medische instellingen.</p>	
--	--

B. DOCUMENTEN AAN DE HAND WAARVAN HET VOORNEMEN VAN DE AANVRAGER OM HET GRONDGEBIED VAN DE LIDSTATEN VÓÓR HET VERSTRIJKEN VAN DE GELDIGHEID VAN HET VISUM TE VERLATEN KAN WORDEN GETOETST

De beoordeling van het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het visum te verlaten stoelt voornamelijk op een beoordeling van de duurzaamheid van de werksituatie, de financiële situatie en de familiebanden van de aanvrager. Aan de hand van deze beoordeling kunnen eventuele risico's worden ingeschat.

	<i>Aanvullende opmerkingen en voorbeelden</i>
(1) een retour- of rondreisticket of een reservering daarvoor;	Over het algemeen hoeft geen betaald retourticket te worden overgelegd, maar in uitzonderlijke omstandigheden kan dit wel worden verlangd.
(2) bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;	Het beschikken over financiële middelen kan worden gestaafd door recente bankafschriften waaruit de af- en bijschrijvingen over een bepaalde periode (minimaal de laatste drie maanden) blijken.
(3) bewijs van een dienstverband;	Een bestaand dienstverband kan worden gestaafd door een arbeidsovereenkomst, een verklaring van tewerkstelling of informatie over de beroepssituatie, bankafschriften, bewijzen van betaling van sociale premies.
(4) eigendomsbewijzen van onroerend goed;	Het bezit van onroerend goed kan worden gestaafd door een eigendomsakte.

(5) bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.	Familiebanden kunnen worden aangetoond door een huwelijksakte of documenten betreffende ouders en/of kinderen en hun woonplaats.
---	--

C. DOCUMENTEN MET BETREKKING TOT DE GEZINSSITUATIE VAN DE AANVRAGER	
	<i>Aanvullende opmerkingen en voorbeelden</i>
(1) toestemming van ouders of voogd (indien een minderjarige zonder ouders of voogd reist);	De ouders of voogd dienen in het geval van aanvragers jonger dan achttien jaar om toestemming te worden verzocht, ongeacht de in het land van verblijf vastgestelde meerderjarige leeftijd en dus ook ongeacht eventuele verschillen tussen de seksen met betrekking tot de voor hen geldende meerderjarige leeftijd. Het consulaat aanvaardt de toestemming van de ouders of voogd als die is verleend conform de wettelijke eisen van het land waar de minderjarige verblijft.
(2) bewijs van familiebanden met de uitnodigende persoon.	

6.2.2. Bewijzen van voldoende middelen van bestaan

De aanvrager bewijst dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen.

Dergelijke bewijzen zijn:

- a) recente bankafschriften waaruit de af- en bijschrijvingen over een bepaalde periode (minimaal de laatste drie maanden) blijken;
- b) een creditcard of creditcards en bijbehorende rekeningafschriften;
- c) converteerbaar contant geld;
- d) reischeques;
- e) loonstroken;
- f) verklaring van tewerkstelling;

g) bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking.

Consulaten berekenen het bedrag dat geacht wordt “voldoende middelen van bestaan” te vertegenwoordigen aan de hand van de richtbedragen die daartoe door de lidstaten zijn vastgesteld; zie [bijlage 18](#).

Consulaten dienen in aanmerking te nemen of:

- kosteloos logies wordt verstrekt aan de aanvrager;
- een betrouwbare persoon geheel of gedeeltelijk garant staat voor de kosten van het verblijf.

Consulaten moeten rekening houden met het feit dat in sommige landen leningen worden verstrekt die speciaal bedoeld zijn om de vereiste middelen van bestaan te kunnen aantonen op het consulaat; het geleende geldbedrag wordt vervolgens weer terugbetaald nadat de visumaanvraag is ingediend. In de betrokken landen kunnen consulaten weigeren contanten te aanvaarden als bewijs van voldoende middelen van bestaan.

6.2.3. Behandeling van ‘bonafide’ aanvragers

Onder een ‘bonafide’ aanvrager wordt verstaan een aanvrager die bij het consulaat bekendstaat voor zijn integriteit en betrouwbaarheid (en met name voor het juiste gebruik van eerder afgegeven visa) en bij wie ervan kan worden uitgegaan dat hij voldoet aan de voorwaarden voor binnenkomst wanneer hij de buitengrenzen van de lidstaten overschrijdt. Consulaten kunnen ‘bonafide’ aanvragers vrijstellen van de verplichting om documenten over te leggen betreffende het doel van de reis, logies en de middelen van bestaan. De toekenning van een dergelijke bonafide status geschiedt op individuele basis.

Met betrekking tot betrouwbare internationale ondernemingen kunnen consulaten besluiten specifieke medewerkers in een gegeven derde land een bonafide status toe te kennen. Ter staving van deze status dienen bewijsstukken te worden ingediend, en de betrokken onderneming dient een contactpersoon aan te wijzen die de echtheid van de overgelegde bewijsstukken kan bevestigen.

Een hoog inkomen, een groot vermogen, een dienstverband bij een bepaald bedrijf of het lidmaatschap van een bepaalde organisatie betekent niet automatisch dat de aanvrager ‘bonafide’ is.

6.2.4. Specifieke bewijsstukken voor de aanvraag van een luchthaventransitvisum

De volgende bewijsstukken dienen te worden overgelegd wanneer een aanvraag voor een luchthaventransitvisum wordt ingediend:

- bewijs van een plausibele/logische reisroute;

Voorbeeld: Een aanvrager zegt dat hij via Parijs (Frankrijk) van Conakry (Guinee) naar Casablanca (Marokko) wil reizen, hoewel er rechtstreekse vluchten zijn.

De aanvrager moet worden verzocht de redenen voor de gekozen route toe te lichten.

- bewijs van het voornemen van de aanvrager door te reizen naar de eindbestemming: ticket voor de verdere reis, visum voor de volgende en/of de eindbestemming;
- het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen dient te worden geverifieerd aan de hand van een beoordeling van de duurzaamheid van zijn sociaaleconomische situatie in het land van verblijf.

12.3. 6.3. Medische reisverzekering

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 15

Een aanvrager van een eenvormig visum voor één of twee binnenkomsten dient bij het indienen van zijn aanvraag aan te tonen dat hij verzekerd is voor het beoogde bezoek of de beoogde bezoeken. Indien een visum voor meerdere binnenkomsten wordt aangevraagd, dient de aanvrager aan te tonen dat hij tijdens het beoogde eerste verblijf over een medische reisverzekering beschikt. In dergelijke gevallen moet de aanvrager in het desbetreffende veld van het aanvraagformulier een verklaring ondertekenen dat het hem bekend is dat hij voor zijn toekomstige bezoeken eveneens over een medische reisverzekering moet beschikken.

De verzekering behoort te worden afgesloten in het land van verblijf van de aanvrager; indien dit niet mogelijk is, mag ook elders een verzekering worden afgesloten. Ook derden, bijvoorbeeld een uitnodigende persoon, kunnen namens de aanvrager een verzekering afsluiten.

6.3.1. Welke personen hoeven niet te bewijzen dat zij een medische reisverzekering hebben?

Houders van diplomatieke paspoorten hoeven niet te bewijzen dat zij een medische reisverzekering hebben afgesloten.

Gezinsleden van EU-burgers en Zwitserse onderdanen zijn vrijgesteld van de verplichting om een medische reisverzekering aan te tonen. Op grond van deze vrijstelling hoeft deze categorie personen vraag nr. 33 van het aanvraagformulier niet in te vullen.

Aan de verzekeringsplicht kan geacht worden te zijn voldaan indien wordt vastgesteld dat gelet op het beroep van de aanvrager een toereikende verzekering kan worden verondersteld. De ontheffing voor het leveren van een bewijs van medische reisverzekering kan betrekking hebben op bijzondere beroepsgroepen, zoals zeevarenden, die in verband met hun beroepsbezigheden reeds zijn gedekt door een medische reisverzekering.

Aanvragers van een luchthaventransitvisum hoeven geen medische reisverzekering aan te tonen, aangezien het houders van dergelijke visa niet is toegestaan binnen te komen op het grondgebied van de lidstaten.

6.3.2. Wat is een toereikende medische reisverzekering?

De verzekering dient geldig te zijn op het gehele grondgebied van de lidstaten en dient de gehele duur van het voorgenomen verblijf of de doorreis van de betrokkene binnen de geldigheidsduur van het visum te bestrijken, d.w.z. dat de verzekering alleen de periode van het daadwerkelijke verblijf, en niet de gehele geldigheidsduur van het visum hoeft te omvatten.

De minimumdekking bedraagt 30 000 EUR.

Bepaalde creditcardbedrijven bieden een geïntegreerde reisverzekering aan als een van de voordelen van de creditcard. Mits de aangeboden dekking in overeenstemming is met de criteria van de Visumcode, kunnen dergelijke creditcards worden aanvaard als toereikende medische reisverzekering.

Indien de aangetoonde verzekering niet als toereikend wordt beschouwd, hoeft dit niet automatisch tot een afwijzing van de visumaanvraag te leiden. De aanvrager dient in dat geval in de gelegenheid te worden gesteld alsnog bewijs te overleggen van een toereikende verzekering – pas daarna kan een definitieve beslissing over zijn aanvraag worden genomen.

In het kader van plaatselijke Schengensamenwerking dient informatie over verzekeringsmaatschappijen die een adequate medische reisverzekering aanbieden, inclusief informatie aangaande de verificatie van de dekking, te worden uitgewisseld; zie de Handleiding voor de organisatie van visumafdelingen en plaatselijke Schengensamenwerking, deel II, punt 2.3.

13. 7. ONDERZOEK VAN DE VISUMAANVRAAG

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 21

13.1. 7.1. Grondbeginselen

Wanneer het consulaat heeft vastgesteld dat het bevoegd is een visumaanvraag in behandeling te nemen (zie hoofdstuk 2), dat de aanvraag ontvankelijk is (zie [punt 4.5](#)) en dat het reisdocument is afgestempeld (zie [punt 4.5.2](#)), dient het VIS te worden geraadpleegd, een aanvraagdossier in het VIS te worden aangemaakt (waar van toepassing) en de visumaanvraag te worden onderzocht om:

- na te gaan of de aanvrager aan de inreisvoorwaarden voldoet,
- een beoordeling te maken van het risico van illegale immigratie en van het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, en
- te toetsen of de aanvrager een risico voor de veiligheid van de lidstaten vertegenwoordigt.

De grondigheid van het onderzoek is afhankelijk van het risico dat de aanvrager op grond van zijn nationaliteit, de plaatselijke omstandigheden, zijn profiel en zijn levensloop vertegenwoordigt.

Een eerdere visumweigering leidt niet automatisch tot weigering van een aanvraag. Elke aanvraag moet op zijn eigen merites en op basis van alle beschikbare informatie worden beoordeeld.

[Zie deel III voor specifieke voorschriften met betrekking tot gezinsleden van EU-burgers en Zwitserse onderdanen.](#)

Hieronder worden bijzondere aspecten beschreven die een rol spelen bij de beoordeling van de volgende specifieke gevallen:

- luchthaventransitvisa (punt 7.13);
- minderjarigen (punt 7.14).

13.2. 7.2. Aanmaken van een aanvraagdossier en raadpleging van het VIS

DIT PUNT IS ALLEEN VAN TOEPASSING OP CONSULATEN WAAR HET VIS OPERATIONEEL IS GEWORDEN

Bij het aanmaken van een aanvraagdossier dient het consulaat het VIS te raadplegen om de eventueel daarin opgeslagen “aanvraaggeschiedenis” van de aanvrager na te trekken.

De betrouwbaarheid van de uitkomst van een dergelijke raadpleging van het systeem is afhankelijk van de kwaliteit van de daarin ingevoerde persoonsgegevens. Het consulaat moet rekening houden met het feit dat het invoeren van onjuiste persoonsgegevens een onterechte wijziging of identiteitsverwisseling tot gevolg kan hebben.

Het consulaat dient er tevens rekening mee te houden dat het feit dat een visumaanvrager nog niet is opgenomen in het VIS, niet noodzakelijkerwijs betekent dat hij nog nooit een visum heeft aangevraagd – het is mogelijk dat gegevens over eerdere aanvragen nog niet in het VIS zijn opgeslagen. Dit is te wijten aan het feit dat het VIS gaandeweg wordt geïmplementeerd en dat alle consulaten van de lidstaten in alle delen van de wereld geleidelijk aan met het systeem worden verbonden. Visumaanvragen die voor de implementatie zijn ingediend, zijn dus nog niet geregistreerd in het VIS.

Indien met betrekking tot de aanvrager een dossier wordt gevonden in het VIS dient het consulaat de uitkomst van de VIS-raadpleging te verifiëren, teneinde een eventuele identiteitsverwisseling op grond van bijvoorbeeld identieke namen te voorkomen, en rekening te houden met de opgeslagen informatie.

13.3. 7.3. Echtheid en betrouwbaarheid van documenten en verklaringen

Bij het onderzoeken van de aanvraag moet het consulaat letten op de echtheid en betrouwbaarheid van de overgelegde documenten en de door de aanvrager mondeling dan wel schriftelijk afgelegde verklaringen. De mate van betrouwbaarheid van documenten is afhankelijk van de lokale omstandigheden, die van land tot land en per soort document kunnen verschillen. In het kader van plaatselijke Schengensamenwerking dienen consulaten onderling gegevens uit te wisselen en beste praktijken te ontwikkelen.

Wanneer de mondelinge of schriftelijke verklaringen niet de nodige samenhang vertonen of verdacht lijken, dient de juistheid ervan te worden nagetrokken.

Voorbeelden:

- Sommige documenten zijn officieel geharmoniseerd of hebben traditioneel dezelfde opmaak; consulaten moeten alert zijn op documenten die van het gebruikelijke ontwerp afwijken of er merkwaardig of ouderwets uitzien.
- Indien in een gegeven gastland ter vergemakkelijking van het verkrijgen van een visum vaak arbeidscontracten voor vrienden of familieleden worden opgesteld hoewel zij in werkelijkheid geen werk hebben, en als in hetzelfde land wel alle werknemers door een officiële instantie moeten worden geregistreerd, verdient het aanbeveling om zo mogelijk een desbetreffend registratiebewijs te laten overleggen als bewijsstuk.
- Informatie met behulp waarvan de geldigheid of valsheid van bewijsstukken kan worden vastgesteld, is in sommige gevallen beschikbaar op het internet: consulaten dienen dergelijke informatie uit te wisselen en de echtheid van zulke stukken systematisch (bij hoog risico) dan wel steekproefsgewijs (bij laag risico) te controleren indien verdachte stukken worden ingediend.
- Soms is het op een gegeven locatie in het algemeen, ongeacht de persoonlijke situatie van de aanvrager, moeilijk om bepaalde voorgeschreven bewijsstukken te verkrijgen, waardoor visumaanvragers daar vaak nepdocumenten indienen zonder dat zij de bedoeling hebben illegaal te immigreren. Onder dergelijke omstandigheden kunnen consulaten overwegen of het indienen van het bewuste type document wel nodig is.

13.4. 7.4. Het reisdocument

Bij de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag moest reeds worden gecontroleerd of het overgelegde reisdocument geldig is (zie punt [4.1](#)). In dit stadium moet nu worden nagegaan of het verstrekte reisdocument niet vals, nagemaakt of vervalst is.

In het kader van plaatselijke Schengensamenwerking dienen consulaten onderling informatie uit te wisselen over het gebruik van valse, nagemaakte en vervalste reisdocumenten.

Aanbevolen praktijken om vast te stellen of een reisdocument vals, nagemaakt of vervalst is:

- vergelijking met een echt exemplaar van het document;
- nader onderzoek van het reisdocument om uit te sluiten dat het nagemaakt of vervalst is, door de nummering, bedrukking en hechting van bladzijden, ingevoegde zegels en stempels te controleren; de opname van andere personen dan de houder en alle correcties die in het document zijn aangebracht, vooral op de bladzijde met persoonlijke gegevens, dienen door de reiziger te worden toegelicht.
- gebruik van hulpmiddelen zoals UV-lampen, vergrootglazen, opsporingslampen ('retrieval lamps'), microscopen en, indien nodig, meer geavanceerde apparatuur zoals video-spectraalanalysatoren;
- indien de nodige apparatuur ter beschikking staat en een e-paspoort wordt ingediend: controle of niet met de digitale handtekening van de chip is geknoeid.

Aangezien het tijdrovend en ingewikkeld kan zijn om vast te stellen of een reisdocument vals, nagemaakt of vervalst is, verdient het aanbeveling om een documentexpert, zoals een verbindingsfunctionaris van de politie, te raadplegen en ervoor te zorgen dat de kennis ter zake door middel van cursussen op peil wordt gebracht.

Aanbevolen praktijk indien een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument wordt ontdekt: dergelijke documenten mogen in geen geval worden teruggegeven aan de houder. Meestal verdient het aanbeveling aangifte te doen en het document door te sturen naar de autoriteiten van het derde land van afgifte. Indien echter in het betrokken derde land buitenproportionele straffen op dergelijke delicten staan, dient het consulaat af te zien van aangifte bij de autoriteiten van dat land.

13.5. 7.5. Doel van het beoogde verblijf

Het consulaat verifieert het doel en de rechtmatigheid van het beoogde verblijf en de redenen die de aanvrager daarvoor aanvoert. Een groot aantal uitnodigingen door dezelfde gastheer/gastvrouw of referentie zou een aanwijzing kunnen zijn voor de bedoeling van illegale immigratie en/of tewerkstelling.

Het consulaat dient bij indiening van de aanvraag naast de bewijsstukken zoveel mogelijk informatie van de aanvrager te verkrijgen om het doel van de reis te kunnen verifiëren.

Hiertoe dient het consulaat met name te controleren:

- of het document een stempel bevat waaruit blijkt dat de aanvrager reeds eerder een ontvankelijk verklaarde aanvraag bij een consulaat van een andere lidstaat heeft ingediend, maar dat hem geen visum werd verstrekt: in een dergelijk geval moet

contact worden opgenomen met het consulaat dat het stempel heeft aangebracht om te achterhalen waarom het geen visum heeft afgegeven;

- of het genoemde doel strookt met een verblijf van ten hoogste drie maanden: indien uit de overgelegde documenten blijkt dat het beoogde verblijf langer zou duren dan drie maanden binnen een periode van zes maanden, dient het aangevraagde visum te worden geweigerd en kan, in overeenstemming met de toepasselijke nationale wetgeving, worden onderzocht of een nationaal visum voor verblijf van langere duur kan worden afgegeven;
- of het genoemde doel plausibel en geloofwaardig is en of de bewijsstukken overeenstemmen met het aangegeven doel:

Voorbeelden van tegenstrijdigheden tussen het aangegeven doel van het verblijf en de verstrekte feitelijke gegevens:

- een aanvrager zegt een toeristische reis te maken, maar reist naar een industriegebied en overnacht daar in een goedkoop hotel;
- een aanvrager beweert dat hij aan een zakelijk evenement wil deelnemen op dagen die niet overeenstemmen met de feitelijke dagen waarop dat evenement plaatsvindt;
- een aanvrager geeft aan dat hij een vriend wil bezoeken, maar de betrokken persoon blijkt tijdens de bedoelde periode niet aanwezig te zijn;
- een juwelenhandelaar zegt dat hij is uitgenodigd voor een medisch congres.

Voorbeeld: Een onderdaan van een derde land geeft als doel van zijn reis aan dat hij aan een congres wil deelnemen; hij legt een uitnodiging over, maar geen documenten waaruit blijkt dat hij een beroep uitoefent of een kwalificatie bezit op het vakgebied van dat congres.

Het aangegeven doel is niet geloofwaardig.

- of het doel van de reis gerechtvaardigd is: een visumaanvraag ten behoeve van een medische behandeling die ook ter plaatse zou kunnen worden uitgevoerd, kan een voorwendsel zijn waarachter het oogmerk van misbruik van sociale voorzieningen schuil gaat. Dat hoeft echter niet altijd het geval te zijn: het is mogelijk dat de aanvrager een medische behandeling wil ondergaan in een plaats waar familieleden wonen of dat hij door een arts behandeld wil worden die hem al eerder heeft behandeld;
- of het doel van de reis past bij een bepaald patroon van illegale tewerkstelling of immigratie: zo kan het verdacht zijn als individuele aanvragers uit dezelfde regio steeds hetzelfde hotel boeken;

- of het doel van de reis gelet op de veiligheid, de openbare orde of internationale betrekkingen in strijd is met de nationale belangen van alle lidstaten of een specifieke lidstaat.

De consulaten moeten rekening houden met het feit dat een reis meerdere verschillende doelen binnen dezelfde lidstaat of op het grondgebied van meerdere lidstaten kan hebben, zoals:

- een zakelijke afspraak met een aansluitend toeristisch weekend;
- een bezoldigde bezigheid, gecombineerd met een bezoek aan vrienden;
- een cursus, gevolgd door een bedevaart.

13.6. 7.6. Voorwaarden voor het beoogde verblijf

Het consulaat verifieert de uitleg van de aanvrager met betrekking tot de voorwaarden voor het beoogde verblijf:

- logies tijdens het verblijf;
- het bezit van voldoende middelen van bestaan – zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten – of de mogelijkheid deze middelen legaal te verkrijgen. Bij de beoordeling van de benodigde middelen van bestaan dient rekening te worden gehouden met de richtbedragen die daartoe door de afzonderlijke lidstaten zijn vastgesteld.

7.6.1. Hoe kan worden gecontroleerd of de aanvrager over voldoende middelen van bestaan beschikt om het grondgebied van de lidstaten weer te verlaten?

Het consulaat dient het volgende na te gaan:

- indien geen vervoerbewijs is overgelegd moet worden gecontroleerd of de aanvrager over voldoende financiële middelen beschikt om een vervoerbewijs te kopen;
- indien de aanvrager beoogt het grondgebied van de lidstaten met particuliere vervoermiddelen te verlaten, kan het consulaat hem verzoeken bewijzen met betrekking tot die particuliere vervoermiddelen (registratie, verzekering) en het rijbewijs van de bestuurder of het vliegbrevet van de piloot over te leggen. Het consulaat kan tevens verzoeken om documenten waaruit de staat van de betrokken vervoermiddelen blijkt;
- indien de aanvrager een doorreisticket heeft overgelegd, dient te worden gecontroleerd of hij in het bezit is van een visum of een ander document dat recht geeft op binnenkomst in het beoogde land van bestemming.

7.6.2. Raming van de benodigde middelen van bestaan

Het consulaat moet zowel een raming maken van het bedrag dat wordt geacht voldoende te zijn voor het verblijf, alsook de betrouwbaarheid beoordelen van de aangevoerde financiële

bronnen. Het consulaat dient, rekening houdend met de plaatselijke omstandigheden, in elk geval de betrouwbaarheid te toetsen van de opgegeven middelen van bestaan.

Het consulaat dient een globale raming te maken van het benodigde bedrag op basis van:

- de duur van het voorgenomen verblijf;
- het doel van de beoogde reis;
- de kosten van levensonderhoud zoals deze door de lidstaten zijn meegedeeld overeenkomstig [bijlage ...]. Een bedrag aan middelen lager dan dat geraamde bedrag wordt door het consulaat toch als voldoende aanvaard indien de aanvrager tijdens zijn verblijf op het grondgebied van de lidstaten in het genot komt van financiële steun of gratis diensten (of kortingen);
- bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking;
- een betrouwbare en geloofwaardige verklaring waarin een legaal in een lidstaat verblijvende persoon zijn financiële steun toezegt;
- een door een betrouwbaar reisbureau afgegeven kwitantie voor de vooruitbetaling van de reiskosten.

Indien de aanvrager een door een lidstaat afgegeven werkvergunning overlegt, kan hij worden vrijgesteld van de verplichting om aanvullende bewijzen voor financiële middelen in te dienen, aangezien aannemelijk is dat hij met zijn loon in de kosten voor een kort verblijf kan voorzien.

Het consulaat dient de aanvrager te verzoeken een bedrag aan middelen aan te tonen dat hoger is dan het geraamde bedrag, als de reis een van de volgende doelen heeft:

- een luxe reis;
- medische behandeling (ter dekking van de kosten van een dergelijke behandeling, berekend op basis van een realistische raming door de ontvangende medische instelling, tenzij die kosten worden gedragen door een betrouwbare entiteit en dit door een erkende arts kan worden bevestigd);
- een studie (ter dekking van de kosten van school- of collegegeld, tenzij de aanvrager een betrouwbaar bewijs van garantstelling of een bewijs van vooruitbetaling van die kosten kan overleggen).

Indien de aanvrager de kosten van de reis zelf betaalt, dient hij aan te tonen dat hij persoonlijk over de benodigde middelen beschikt, bijvoorbeeld door middel van loonstroken of bankafschriften. In geval van twijfel kunnen consulaten de betrouwbaarheid en duurzaamheid van de bijschrijvingen op de rekening van de aanvrager controleren.

Indien de aanvrager kosteloos logies wordt verstrekt, kan het geraamde bedrag aan benodigde middelen overeenkomstig worden verminderd indien de toezegging met betrekking tot die kosteloze logiesverstrekking betrouwbaar is.

Ingeval de uitnodigende particuliere onderneming, andere juridische entiteit of privépersoon alle kosten betaalt of gedeeltelijk of geheel voor de kosten garant staat, dient het consulaat de hoogte van de vereiste middelen aan te passen en de betrouwbaarheid van de toezegging te toetsen in het licht van de bestaande betrekkingen (zakelijke, persoonlijke, enz.).

13.7. 7.7. Veiligheidsrisico en risico voor de volksgezondheid

Het consulaat gaat na of de aanvrager gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem (SIS) met het oog op weigering van toegang en of de aanvrager al dan niet wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten. De resultaten van deze controles/raadplegingen van databanken moeten in aanmerking worden genomen.

Ter beoordeling van het veiligheidsrisico dient het consulaat:

- het SIS te raadplegen om na te gaan of de visumaanvrager gesignaleerd staat; in het geval van een ‘hit’ analyseert het consulaat de resultaten van de raadpleging van SIS om een identiteitsverwisseling op grond van identieke namen te voorkomen;
- de voorafgaande raadpleging van andere lidstaten in te leiden, voor zover van toepassing;
- de nationale databank in overeenstemming met de nationale wetgeving te raadplegen.

Wanneer de aanvrager een luchthaventransitvisum aanvraagt, blijven de raadpleging van het SIS en de voorafgaande raadpleging van andere lidstaten achterwege.

Het consulaat kan ook om de gerechtelijke antecedenten van de aanvrager verzoeken als er sprake is van een ernstige verdenking jegens de aanvrager.

Gelet op mogelijke risico's voor de volksgezondheid kunnen consulaten een visum weigeren in het geval van een ziekte die een gevaar vormt voor de volksgezondheid, zoals gedefinieerd in de Internationale Gezondheidsregeling van de Wereldgezondheidsorganisatie, en andere infectieziekten of besmettelijke parasitaire ziekten, voor zover de lidstaten beschermende regelingen treffen ten aanzien van de eigen onderdanen. In dergelijke gevallen krijgen de consulaten instructies van hun centrale autoriteiten. ‘Gevaren voor de volksgezondheid’ worden beoordeeld via het communautaire netwerk dat is opgericht bij Beschikking 2119/98/EG, het systeem voor vroegtijdige waarschuwing en maatregelen (EWRS) in het kader daarvan en het bij [Verordening \(EG\) nr. 851/2004 opgerichte Europees Centrum voor ziektepreventie en –bestrijding \(ECDC\)](#) (zie ook: ecdc.europa.eu).

13.8. 7.8. Medische reisverzekering

Voordat een definitieve beslissing over de visumaanvraag wordt genomen gaat het consulaat na of de door de aanvrager aangetoonde medische reisverzekering toereikend is, d.w.z. of deze een toereikende dekking biedt gedurende zijn beoogde verblijf in het geval van een aanvraag voor een visum voor één of twee binnenkomsten, of voor het eerste beoogde verblijf in het geval van een visum voor meerdere binnenkomsten.

Indien wordt verondersteld dat een toereikende medische reisverzekering langs andere weg is aangetoond, bijvoorbeeld op grond van de beroepssituatie van de aanvrager, dient de betrouwbaarheid van de dekking te worden geverifieerd.

Indien de duur van het voorgenomen verblijf langer is dan de geldigheidsduur van de medische reisverzekering, beperkt het consulaat de toegestane verblijfsduur tot de periode gedurende welke de medische reisverzekering dekking biedt, of verzoekt het de aanvrager een medische reisverzekering af te sluiten voor de gehele periode van het beoogde verblijf.

13.9. 7.9. Controle van de duur van vorige en voorgenomen verblijven

Het consulaat controleert de duur van de vorige en de voorgenomen verblijven, om na te gaan of de aanvrager de maximaal toegestane verblijfsduur op het grondgebied van de lidstaten niet heeft overschreden/niet zal overschrijden, ongeacht mogelijke toegestane verblijven op grond van een nationaal visum voor verblijf van lange duur of een door een andere lidstaat afgegeven verblijfsvergunning, dat wil zeggen dat alleen verblijven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid dienen te worden meegeteld. De periode van drie maanden moet worden gerekend vanaf de datum van eerste binnenkomst.

Onder ‘eerste binnenkomst’ wordt verstaan de eerste binnenkomst op het grondgebied van de lidstaten en elke andere eerste binnenkomst na afloop van de periode van zes maanden, gerekend vanaf de datum van de allereerste binnenkomst. Dit betekent dat zowel ononderbroken samenhangende als niet op elkaar aansluitende verblijven van in totaal drie maanden zijn toegestaan gedurende opeenvolgende periodes van zes maanden.²⁴

Bestaande in- en uitreisstempels in het ingediende reisdocument dienen door middel van vergelijking van de data van in- en uitreis te worden gecontroleerd om na te gaan of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat wil zeggen drie maanden binnen een periode van zes maanden, niet reeds heeft overschreden. Er moet speciaal op worden gelet of de in het reisdocument aangebrachte stempels mogelijk zijn gewijzigd met het oogmerk om de (overschrijding van de) duur van een eerder verblijf op het grondgebied van de lidstaten te maskeren.

²⁴ Arrest van het EHvJ van 3 oktober 2006, zaak C-241/05 Nicolae Bot / Préfet Val-de-Marne

Voorbeelden van de berekening van de verblijfsduur:

1) Een onderdaan van een derde land is in het bezit van een visum dat 6 maanden geldig is (1.1.-30.6.2010) en recht geeft op een verblijf van 90 dagen binnen een periode van 180 dagen en meerdere binnenkomsten. Op 1 februari 2010 reist hij Frankrijk binnen, waar hij 28 dagen doorbrengt. In maart gaat hij elke week naar Frankrijk (in totaal vier weken) en blijft telkens 5 dagen (=20 dagen), in april en in mei brengt hij 42 dagen in Frankrijk door, zodat hij in totaal in totaal 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten verblijft. De periode van zes maanden gaat in op de datum van eerste binnenkomst, d.w.z. op 1 februari 2010, en de volgende periode begint op 1 augustus 2010.

In juni vraagt hij een nieuw visum aan waarmee hij het grondgebied van de lidstaten op 1 juli 2010 wil binnenkomen. Indien aan de betrokkene een nieuw visum wordt verstrekt, kan de eerste binnenkomst echter pas op 1 augustus 2010 plaatsvinden.

2) Een onderdaan van een derde land is in het bezit van een visum voor één binnenkomst dat 60 dagen geldig is (15.9.-15.11.2010) en recht geeft op een verblijf van 45 dagen. Op 15 september reist hij Italië binnen, waar hij 23 dagen doorbrengt. Vervolgens gaat hij voor 12 dagen naar Frankrijk en voor 10 dagen naar Portugal, zodat hij in totaal 45 dagen op het grondgebied van de lidstaten verblijft. De periode van zes maanden gaat in op de datum van eerste binnenkomst, d.w.z. op 15 september 2010, en de volgende periode begint op 15 maart 2011.

In december 2010 vraagt hij een tweede visum voor één binnenkomst aan met de bedoeling om het grondgebied van de lidstaten op 15 december 2010 binnen te komen en op 1 maart 2011 weer te vertrekken. Aangezien de beide verblijfsperiodes binnen dezelfde periode van zes maanden vallen die is ingegaan op de datum van binnenkomst (15.9.2010), mag de gezamenlijke duur van die verblijven niet meer dan 90 dagen bedragen. Indien aan de betrokkene een nieuw visum wordt verstrekt, mag dat daarom niet langer geldig zijn dan 45 dagen.

3) Een onderdaan van een derde land is in het bezit van een visum voor één binnenkomst dat 60 dagen geldig is (15.9.-15.11.2010) en recht geeft op een verblijf van 45 dagen. Op 15 september reist hij Italië binnen, waar hij 23 dagen doorbrengt. Vervolgens gaat hij voor 12 dagen naar Frankrijk en voor 10 dagen naar Portugal, zodat hij in totaal 45 dagen op het grondgebied van de lidstaten verblijft. De periode van zes maanden gaat in op de datum van eerste binnenkomst, d.w.z. op 15 september 2010, en de volgende periode begint op 15 maart 2011.

In februari 2011 vraagt hij een tweede eenmalig visum aan met de bedoeling om het grondgebied van de lidstaten op 20 maart 2011 binnen te komen. Aangezien het tweede verblijf plaatsvindt na afloop van de periode van zes maanden, gerekend vanaf de allereerste binnenkomst (15.9.2010), vormt 20 maart 2011 een nieuwe datum van 'eerste binnenkomst'. Indien een nieuw visum wordt afgegeven is een verblijf van 90 dagen toegestaan.

4) Een onderdaan van een derde land is in het bezit van een visum voor één binnenkomst dat 20 dagen geldig is (10.11.-30.11.2010) en recht geeft op een verblijf van 5 dagen. Op 10 november reist hij Polen binnen, waar hij tot 15 november 2010 blijft. Vervolgens reist hij op 8 maart 2011 Spanje binnen met een visum voor één binnenkomst dat 60 dagen geldig is (8.3.-8.5.2011) en recht geeft op een verblijf van 45 dagen. Hij blijft in Spanje tot 21 april 2011. De periode van zes maanden gaat in op de datum van eerste binnenkomst, d.w.z. op 10 november 2010, en de volgende periode begint op 10 mei 2011.

Op 8 mei 2011, na het grondgebied van de lidstaten te hebben verlaten, vraagt hij een tweede visum voor één binnenkomst aan met de bedoeling om op 10 mei 2011 Spanje binnen te reizen voor een verblijf van 90 dagen. Met de nieuwe 'eerste binnenkomst' op 10 mei 2011 begint een nieuwe periode van zes maanden waarbinnen een verblijf van ten hoogste drie maanden in principe is toegestaan. De cumulatie van de beide achtereenvolgende maar niet op elkaar aansluitende verblijfsperiodes in Spanje van 45 respectievelijk 90 dagen kan echter een grondig onderzoek van het aangegeven doel van het verblijf noodzakelijk maken.

Voorbeelden van korte verblijven voor, tijdens of na een langdurig verblijf:

Aan een visumaanvrager die zes maanden in Spanje heeft verbleven op basis van een nationaal visum voor langdurig verblijf of een verblijfsvergunning, kan meteen na het verstrijken van de geldigheidsduur van dat visum een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid (VTBG) worden verstrekt.

Aan een visumaanvrager die nog in Spanje verblijft op basis van een Spaans nationaal visum voor langdurig verblijf, kan binnen de geldigheidsduur van dat visum een eenvormig visum (of een VTBG) worden verstrekt voor een kort verblijf in een andere lidstaat tijdens zijn verblijf in Spanje.

Aan een visumaanvrager die in het bezit is van een Spaans nationaal visum voor langdurig verblijf, maar nog niet naar Spanje is gereisd, kan een eenvormig visum (of een VTBG) worden verstrekt voor een willekeurig kort verblijf in elke andere lidstaat voorafgaand aan zijn verblijf in Spanje.

Indien het verblijf/de verblijven de duur van drie maanden binnen een periode van zes maanden overschrijdt/overschrijden, dient het consulaat geen eenvormig visum af te geven, maar kan het wel besluiten een visum met territoriaal beperkte geldigheid te verstrekken; zie [punt 9.1.2.1](#)).

13.10. 7.10. Aanvullende documenten

Een lijst van de vereiste bewijsstukken dient te worden bekendgemaakt aan het publiek. Op grond van de bekendmaking mag worden aangenomen dat de indiening van een onvolledig dossier betekent dat de aanvrager zijn aanvraag niet serieus neemt of niet in staat is de verlangde documenten te overleggen. Het consulaat dient zijn beslissing over de aanvraag in beginsel te nemen op basis van het aanvraagdossier zoals dat is ingediend, ongeacht of het volledig is of niet.

Bij het onderzoeken van een aanvraag kunnen de consulaten de aanvrager in gerechtvaardigde gevallen echter om aanvullende documenten verzoeken die niet zijn vermeld in de plaatselijke gepubliceerde geharmoniseerde lijst.

Voorbeelden:

- de door de aanvrager overgelegde arbeidsovereenkomst eindigt binnen afzienbare tijd; het consulaat kan de aanvrager verzoeken informatie te verstrekken omtrent zijn toekomstige werksituatie en economische omstandigheden;
- omdat de handtekening van een minderjarige op een aanvraag verdacht is controleert het consulaat de identiteit van de ondertekenaar middels een vergelijking met de handtekening op andere officiële documenten;
- in het geval van overlijden van een familielid in een lidstaat kan een overlijdensakte worden verlangd;
- in het geval van een bruiloft in een lidstaat: een huwelijksaankondiging.

13.11. 7.11. Wanneer dient een aanvrager te worden opgeroepen voor een gesprek?

Bij het onderzoeken van een aanvraag kunnen de consulaten de aanvrager in gerechtvaardigde gevallen oproepen voor een gesprek.

Dit gesprek moet worden onderscheiden van de verschijning in persoon voor het indienen van een aanvraag (zie [punt 3.3](#)).

Wanneer na onderzoek van de visumaanvraag op basis van de beschikbare informatie en documentatie geen definitieve beslissing kan worden genomen over de afgifte of de weigering van een visum, dient het consulaat telefonisch contact op te nemen met de aanvrager of de aanvrager uit te nodigen voor een persoonlijk gesprek op het consulaat. Het gesprek kan ook met behulp van andere communicatiemiddelen worden gevoerd (zoals instant messaging via het internet), mits hierbij de identiteit van de ondervraagde persoon vaststaat.

13.12. 7.12. Beoordeling van het risico van illegale immigratie en van het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het visum te verlaten

Het consulaat dient te beoordelen:

- of het risico bestaat dat de aanvrager het grondgebied van de lidstaten binnenkomt via illegale immigratie (d.w.z. dat het door de aanvrager aangegeven doel van de reis, zoals toerisme, zaken, een studie of familiebezoeken, een voorwendsel is voor een permanente illegale vestiging op het grondgebied van de lidstaten);
- of de aanvrager voornemens is het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten.

In het kader van plaatselijke Schengensamenwerking dienen, al naargelang de lokale omstandigheden, ‘profielen’ te worden opgesteld van aanvragers die een specifiek risico vertegenwoordigen, waarbij tevens rekening wordt gehouden met de algemene situatie in het

land van verblijf (zoals politiek onstabiele regio's, hoge werkloosheid, wijdverbreide armoede). Dergelijke profielen zouden kunnen worden gebaseerd op de duurzaamheid van de sociaaleconomische situatie van de aanvrager, maar elke aanvraag wordt op zijn eigen merites beoordeeld, ongeacht eventueel geschetste 'profielen'.

De mate van duurzaamheid van de individuele situatie is afhankelijk van verschillende factoren:

- familiebanden of andere persoonlijke bindingen in het land van verblijf;
- familiebanden of andere persoonlijke bindingen in de lidstaten;
- de huwelijkse staat;
- de werksituatie (hoogte van het salaris, indien de aanvrager een betrekking heeft);
- de regelmatigheid van het inkomen (dienstverband, zelfstandig werk, pensioen, inkomsten uit beleggingen, enz.) van de aanvrager of zijn echtgenoot, kinderen of ten laste komende personen;
- de hoogte van het inkomen;
- de sociale status in het land van verblijf (bv. gekozen voor een openbaar ambt, vertegenwoordiger van een NGO, een beroep met een hoog sociaal aanzien: advocaat, arts, hoogleraar);
- het bezit van een huis/onroerend goed.

De desbetreffende factoren kunnen al naargelang het land van verblijf van de aanvrager verschillen:

Voorbeeld: Een visumplichtige onderdaan van een derde land die legaal in een ander derde land verblijft waarvan de onderdanen zijn vrijgesteld van de visumplicht (een Indiase onderdaan die in Canada verblijft of een Chinese onderdaan die in de Verenigde Staten woont) vertegenwoordigt normaal gesproken een zeer klein risico wat betreft illegale immigratie naar de lidstaten.

De sociaaleconomische situatie kan tevens gekenmerkt zijn door uiteenlopende aspecten: de financiële situatie van een werkloze aanvrager kan toch zeer stabiel zijn, en een goed verdienende aanvrager kan om persoonlijke redenen van plan zijn illegaal te immigreren, zodat rekening moet worden gehouden met alle elementen om een objectieve beoordeling te waarborgen.

Andere aspecten waarop moet worden gelet:

- eerdere illegale verblijven in de lidstaten;
- eerder misbruik van sociale voorzieningen in de lidstaten;
- een opeenvolging van verschillende visumaanvragen (visa voor kort verblijf of voor verblijf van langere duur) die worden ingediend met het oog op verschillende doelen die geen onderling verband tonen;

- de geloofwaardigheid van de uitnodigende persoon, indien een uitnodigingsbrief wordt overgelegd.

13.13. 7.13. Aanvraag voor een luchthaventransitvisum

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 21, lid 6

Een houder van een luchthaventransitvisum mag het grondgebied van de lidstaten niet betreden. Daarom hoeven de consulaten niet na te gaan of aanvragers van dit type visum aan de voorwaarden voor binnenkomst voldoen (zodat het SIS niet dient te worden geraadpleegd en voorafgaande raadpleging van de lidstaten achterwege blijft). Wel moeten zij:

- het reisdocument controleren (zie punt 7.4);
- nagaan of een luchthaventransitvisum het juiste visum is voor de voorgenomen reisroute, aangezien de aanvrager wellicht een visum nodig heeft om het grondgebied van de lidstaten te kunnen binnenkomen (zie punt 2.4); en
- de reisroute en de toestemming om het land van eindbestemming binnen te komen verifiëren en beoordelen of een risico van illegale immigratie tijdens de doorreis bestaat (zie punt 6.2.4).

Het consulaat gaat na:

- welke de plaatsen van vertrek en bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land zijn, en of deze stroken met de voorgenomen reisroute en luchthaventransit: een lange en/of dure omweg ten behoeve van een doorreis via een luchthaven van een lidstaat lijkt verdacht, hoewel hiervoor in sommige gevallen een logische verklaring kan worden gegeven;
- of het bewijs is geleverd van de doorreis naar de eindbestemming.

13.14. 7.14. Minderjarigen

Aanbevolen praktijk met betrekking tot de behandeling van voor minderjarigen ingediende aanvragen:

In het geval van een aanvraag voor minderjarigen (jonger dan achttien jaar) moet het consulaat:

- nagaan of de persoon die de aanvraag voor de minderjarige indient de persoon is die het ouderlijk gezag of de wettelijke voogdij uitoefent;
- verifiëren of de persoon die het ouderlijk gezag of de wettelijke voogdij uitoefent zijn of haar toestemming heeft verleend, ongeacht de meerderjarige leeftijd in het land van verblijf;
- rekening houden met het feit dat in sommige derde landen één van de ouders namens zijn of haar kind kan handelen zonder schriftelijke toestemming van de andere ouder;
- nagaan of de minderjarige niet wederrechtelijk is onttrokken aan het toezicht van de persoon die wettelijk het ouderlijke gezag over hem uitoefent: indien een dergelijke verdenking bestaat verricht het consulaat het nodige onderzoek om een ontvoering of het wederrechtelijk onttrekken van de minderjarige te voorkomen;
- controleren of er geen aanwijzingen zijn voor mogelijke kinderhandel of kindermisbruik;
- controleren dat de beoogde reis niet het doel heeft om illegaal naar het grondgebied van de lidstaten te immigreren.

13.15. 7.15. Overdracht van het aanvraagdossier in gevallen waarin het onderzoek van de aanvraag is afgebroken door de vertegenwoordigende lidstaat

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 8, lid 2

In gevallen waarin een lidstaat een andere lidstaat vertegenwoordigt met het oog op de afgifte van visa en waarin de vertegenwoordigingsregeling bepaalt dat definitieve negatieve beslissingen niet door de vertegenwoordigende lidstaat kunnen worden genomen, wordt het volledige aanvraagdossier (het aanvraagformulier en de bewijsstukken) overgelegd aan de bevoegde autoriteit van de vertegenwoordigde lidstaat: dit kan ofwel het bevoegde consulaat of de centrale autoriteit van de vertegenwoordigde lidstaat zijn. De praktische organisatie van de overdracht van de aanvraag dient te worden geregeld in de bilaterale overeenkomst tussen de betrokken lidstaten.

Voor de overdracht van aanvraagdossier gelden de algemene voorschriften inzake de beveiligde uitwisseling van gegevens; zie de Handleiding voor de organisatie van visumafdelingen en plaatselijke Schengensamenwerking, deel III.

14. 8. BESLISSINGEN OVER VISUMAANVRAGEN

14.1. 8.1. Binnen welke termijn moet een beslissing worden genomen over een aanvraag?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 23

Beslissingen over visumaanvragen dienen zo snel mogelijk te worden genomen zonder dat dit afbreuk doet aan de grondigheid van de beoordeling of de aanvrager aan de voorwaarden voor binnenkomst voldoet of een immigratierisico vertegenwoordigt, welke beoordeling plaatsvindt op basis van de ingediende bewijsstukken en de verstrekte informatie.

Ter waarborging van redelijke en verhoudingsgewijs korte afgiftetermijnen verdient het aanbeveling om gedetailleerde informatie bekend te maken over de vereisten, zodat aanvragers bij indiening van hun aanvraag meteen alle relevante documenten en gegevens kunnen overleggen.

Het nemen van een beslissing over een visumaanvraag kan echter maximaal 15 kalenderdagen duren, gerekend vanaf de dag waarop de aanvraag ontvankelijk is verklaard (zie punt 4.5). In deze termijn is tevens de termijn begrepen voor een eventuele voorafgaande raadpleging van andere lidstaten (zie punt 7.7) of van de centrale autoriteiten van het consulaat.

Het consulaat laat deze termijn bij de behandeling van visumaanvragen niet systematisch verstrijken, maar houdt (op humanitaire gronden) rekening met gevallen waarin de aanvrager spoedeisendheid van zijn aanvraag aannemelijk kan maken. Spoedeisendheid moet worden onderscheiden van te late indiening uit nalatigheid.

In individuele gevallen waarin nader onderzoek van de aanvraag door de centrale autoriteiten van het consulaat vereist is of in gevallen van vertegenwoordiging waarin de autoriteiten van de vertegenwoordigde lidstaat worden geraadpleegd, kan de behandelingstermijn worden verlengd tot maximaal 30 dagen, gerekend vanaf de dag waarop de aanvraag ontvankelijk is verklaard:

Voorbeelden van gevallen waarin nader onderzoek vereist is:

Een visumaanvrager geeft “familiebezoek” aan als doel van een reis naar Slowakije, waar hij een tante wil bezoeken. Het consulaat twijfelt eraan of er sprake is van een familieband tussen de betrokkenen en vraagt nadere bewijzen voor de verwantschapsverhouding.

Een onderdaan van een derde land is uitgenodigd om voor twee maanden naar een lidstaat te reizen voor een studie of onderzoek aan een universitair laboratorium. Hij legt een echte uitnodiging van de universiteit over. Bij het onderzoeken van de aanvraag rijzen twijfels over het exacte doel van de studie/het onderzoek (risico van de verspreiding van chemische wapens) zodat het consulaat de uitnodiging en de achtergrond daarvan verder wil uitspitten.

Een onderdaan van een derde land beweert een familielid te zijn van een Franse onderdaan die in Frankrijk woont (valt dus niet onder Richtlijn 2004/38/EG) en legt een huwelijksakte over uit een plaats waar officiële certificaten gemakkelijk ‘op bestelling’ kunnen worden verkregen. Daarom moet nadere informatie worden ingewonnen bij de lokale autoriteiten.

Alleen in uitzonderlijke gevallen waarin aanvullende bewijsstukken vereist zijn, kan de behandelingstermijn worden verlengd tot maximaal 60 dagen, gerekend vanaf de dag waarop de aanvraag ontvankelijk is verklaard.

Voorbeelden van gevallen waarin nader onderzoek vereist is:

- *gevallen waarin documenten met betrekking tot de burgerlijke staat van de aanvrager moeten worden geverifieerd door de autoriteiten in zijn land van herkomst of verblijf.*
- *gevallen waarin het noodzakelijk is om nadere gegevens in te winnen van een garantsteller in de lidstaat met betrekking tot diens achtergrond en relatie met de aanvrager.*

14.2. 8.2. Wanneer gaat de behandelingstermijn in?

Daar de ontvankelijkheid van een aanvraag alleen kan worden vastgesteld door het bevoegde consulaat, gaat de behandelingstermijn pas in wanneer vaststaat dat aan de ontvankelijkheidscriteria is voldaan, en niet op het tijdstip waarop de aanvraag door de aanvrager wordt ingediend, ongeacht de wijze waarop de ontvangst van aanvragen is georganiseerd (d.w.z. ongeacht of een afsprakensysteem wordt gehanteerd of aanvragen door een externe dienstverlener of een honorair consul in ontvangst worden genomen).

[Zie deel III voor specifieke voorschriften met betrekking tot aanvragers die gezinsleden zijn van EU-burgers en Zwitserse onderdanen.](#)

Zie de richtsnoeren in [bijlage 8](#) voor specifieke voorschriften die van toepassing zijn op categorieën personen die onder visumversoepelingsovereenkomsten vallen.

15. 9. WELK SOORT VISUM DIENT TE WORDEN VERSTREKT?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikelen 24, 25 en 26

Basiselementen die in aanmerking dienen te worden genomen bij het nemen van een beslissing over de afgifte van een visum:

- **de geldigheidsduur:** de periode gedurende welke de houder het afgegeven visum mag gebruiken. Voorbeeld: een visum is geldig van 1 januari tot en met 30 juni, en binnen deze periode mag de houder het grondgebied van de lidstaten betreden en moet hij het weer verlaten.
- **de toegestane duur van het verblijf:** het feitelijke aantal dagen gedurende welke de visumhouder op het grondgebied van de lidstaten mag verblijven tijdens de geldigheidsduur van het visum. *De toegestane verblijfsduur kan tussen 1 en 90 dagen bedragen.*

Voorbeeld: Een Colombiaanse onderdaan volgde zes maanden lang een studie aan een universiteit in Spanje (januari – juni 2009) op basis van een nationaal visum voor verblijf van langere duur en is daarna teruggekeerd naar Colombia. Begin augustus besluit hij naar Duitsland te reizen voor een intensieve taal cursus van zes weken.

In dergelijke gevallen mag een eenvormig visum worden afgegeven dat recht geeft op een verblijf van ten hoogste drie maanden.

- **het aantal binnenkomsten:** hieronder wordt verstaan het aantal keren dat tijdens de geldigheidsduur van het visum een bezoek aan het grondgebied van de lidstaten mag worden gebracht, waarbij de toegestane duur van het verblijf niet mag worden overschreden:

Voorbeeld:

- één binnenkomst: een visum is geldig van 1 januari tot en met 30 juni en geeft recht op één binnenkomst. Gedurende deze periode mag de houder één keer naar het grondgebied van de lidstaten reizen; wanneer hij het grondgebied van de lidstaten eenmaal heeft verlaten mag hij niet opnieuw binnenreizen, ook al heeft hij nog niet alle dagen van de toegestane verblijfsduur gebruikt.
- twee binnenkomsten: een visum is geldig van 1 januari tot en met 30 juni en geeft recht op twee binnenkomsten. Gedurende deze periode mag de houder in totaal 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten verblijven, verdeeld over twee aparte reizen.
- meerdere binnenkomsten: een visum is geldig van 1 januari tot en met 31 december en geeft recht op meerdere binnenkomsten. Gedurende deze periode mag de houder binnen een periode van zes maanden maximaal 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De houder kan het verblijf verdelen over een willekeurig aantal reizen.

- **territoriale geldigheid:** visa kunnen een uiteenlopende territoriale geldigheid hebben:
 - een eenvormig visum geeft de houder het recht zich over het gehele grondgebied van de lidstaten te verplaatsen;
 - een visum met territoriaal beperkte geldigheid (VTBG) geeft de houder slechts het recht zich binnen de lidstaat of de lidstaten te verplaatsen voor welke het visum geldig is;
 - een luchthaventransitvisum geeft de houder alleen het recht op doorreis via de internationale transitzones van luchthavens op het grondgebied van de lidstaten, maar geeft hem niet het recht om dat grondgebied te betreden.

15.1. 9.1. Visa waarmee de houder het grondgebied van de lidstaten mag binnenkomen

9.1.1. Het eenvormig visum

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 24

De territoriale geldigheid van het visum: een eenvormig visum geeft de houder het recht zich over het gehele grondgebied van de lidstaten te verplaatsen.

15.1.1.1.9.1.1.1. Geldigheidsduur

De geldigheidsduur van het afgegeven visum dient overeen te komen met de door de aanvrager verstrekte informatie. In elk geval dient de geldigheidsduur een extra ‘marge’ van 15 dagen te omvatten om de visumhouder een zekere speelruimte te geven. De geldigheid van het afgegeven visum moet evenwel in overeenstemming zijn met de eisen aangaande de geldigheid van het reisdocument, d.w.z. het reisdocument moet nog gedurende drie maanden na de datum van het beoogde vertrek van het grondgebied van de lidstaten geldig zijn, zodat de geldigheidsduur van het afgegeven visum zich evenmin tot na die datum mag uitstrekken (dus drie maanden vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van het reisdocument moet eindigen) (zie [punt 4.1.1](#)).

De geldigheidsduur van een visum bedraagt ten hoogste vijf jaar.

Voorbeeld: Een Egyptische reist naar Italië voor een bruiloft die op 25 juni plaatsvindt, en wil daarna nog enige tijd blijven voor toeristische doeleinden. Zij legt een reservering voor een vliegticket over, waarop als geplande datum van aankomst 22 juni en als vertrekdatum 6 juli is aangegeven. Voorts toont zij een hotelreservering voor de periode 27 juni tot en met 5 juli.

Het af te geven visum moet geldig zijn van 22 juni tot en met 21 juli (30 dagen): dag van aankomst + verblijfsduur + 15 dagen ‘marge’.

De lidstaten kunnen beslissen deze extra marge niet toe te kennen om redenen van openbare orde of vanwege de internationale betrekkingen van één van de lidstaten.

15.1.1.2.9.1.1.2. Verblifsduur

De toegestane verblijfsduur moet overeenkomen met het beoogde doel van de reis of doorreis, met inachtneming van de algemene voorschriften betreffende de verblijfsduur. Eerdere verblijven op het grondgebied van een lidstaat op basis van een nationaal visum voor verblijf van langere duur of een verblijfsvergunning zijn niet van invloed op de lengte van het verblijf die is geoorloofd op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid.

15.1.1.3.9.1.1.3. Aantal binnenkomsten

Een eenvormig visum kan worden afgegeven voor één, twee of meerdere binnenkomsten. De aanvrager dient op het aanvraagformulier zijn wensen met betrekking tot het aantal binnenkomsten kenbaar te maken, maar de consulaire autoriteiten die de aanvraag onderzoeken beslissen over het aantal toegestane binnenkomsten. Bij de afgifte van een visum voor meerdere binnenkomsten moet rekening worden gehouden met de geldigheidsduur van het reisdocument (zie punt 9.1.1.).

– één binnenkomst

Bestaat het doel van de reis van de aanvrager in deelname aan één bepaald, in de tijd begrensd evenement, dan dient slechts één binnenkomst te worden toegestaan.

Voorbeeld: Een Indonesiër wil naar Griekenland reizen om het WK basketbal bij te wonen, dat twee weken duurt.

Aan deze persoon dient een visum voor één binnenkomst te worden verstrekt.

Aanbevolen praktijk: Aan personen die een visum aanvragen op een andere locatie dan hun woonplaats dient in beginsel slechts een visum voor één binnenkomst te worden verstrekt.

– twee binnenkomsten

Bestaat het doel van de reis van de aanvrager in deelname aan één bepaald, in de tijd begrensd evenement, maar wil hij tijdens dat verblijf een bezoek brengen aan het Verenigd Koninkrijk of Ierland, dan dient een visum voor twee binnenkomsten te worden afgegeven.

Voorbeeld: Een Ethiopiër reist naar België om daar aan de universiteit een zomercursus van een maand te volgen. Tijdens zijn verblijf van een maand wil hij een weekend bij vrienden in Dublin doorbrengen.

Aan deze persoon dient een visum voor twee binnenkomsten te worden verstrekt.

Voorbeeld: Een onderdaan van Oekraïne reist met de bus van Kiev naar Londen en van daaruit weer terug naar Oekraïne.

Aan deze persoon dient een visum voor twee binnenkomsten te worden verstrekt.

– **meerdere binnenkomsten**

Wanneer een visum voor meerdere binnenkomsten met een geldigheidsduur van tussen zes maanden en vijf jaar wordt afgegeven, bedraagt de toegestane verblijfsduur altijd drie maanden per periode van zes maanden. Ook kunnen visa voor meerdere binnenkomsten met een geldigheidsduur korter dan zes maanden worden verstrekt.

In de volgende gevallen dient een visum voor meerdere binnenkomsten (ook voor doorreis) te worden afgegeven:

De aanvrager toont zijn integriteit en betrouwbaarheid aan, waaronder met name het juiste gebruik van eerder afgegeven eenvormige visa of visa met territoriaal beperkte geldigheid, zijn economische situatie in het land van herkomst en zijn werkelijke voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van het aangevraagde visum, en toont de noodzaak aan of motiveert zijn voornemen om veelvuldig en/of regelmatig te reizen, in het bijzonder vanwege zijn beroeps- of gezinssituatie:

- zakenlieden;
- zeevarenden: er zij op gewezen dat bij deze categorie personen relatief vaak sprake is van “onvoorziene en dringende redenen” voor binnenkomst op grond van onvoorspelbare wijzigingen (bijvoorbeeld als gevolg van slechte weersomstandigheden) van het vaarschema van het schip waarop hij voornemens is zich in te schepen of opnieuw in te schepen of waarvan hij van boord wil gaan; mits de betrokken zeevarenden over een overeenkomstig arbeidscontract beschikken, kan hun een doorreisvisum voor meerdere binnenkomsten worden verstrekt met een geldigheidsduur van één jaar, wat het reizen voor hen niet alleen zou vergemakkelijken, maar er tevens toe zou bijdragen dat aan de buitengrenzen minder vaak visa aan transiterende zeevarenden hoeven te worden verstrekt.
- ambtenaren die betrokken zijn bij regelmatige officiële contacten met lidstaten en instellingen van de Europese Unie;
- vertegenwoordigers van maatschappelijke organisaties die reizen om deel te nemen aan scholing, studiebijeenkomsten en conferenties;
- gezinsleden van burgers van de Unie en gezinsleden van onderdanen van derde landen die legaal in lidstaten verblijven.

Zie de richtsnoeren in [bijlage 8](#) voor specifieke voorschriften die van toepassing zijn op categorieën personen die onder visumversoepelingsovereenkomsten vallen.

Andere categorieën personen kunnen eveneens in aanmerking komen voor een visum voor meerdere binnenkomsten met een lange geldigheidsduur, mits is voldaan aan de criteria met betrekking tot integriteit en betrouwbaarheid en zij de noodzaak van veelvuldige of regelmatige reizen kunnen aantonen:

- onderzoekers die reizen voor het verrichten van wetenschappelijk onderzoek;
- sporters die regelmatig aan trainingen of wedstrijden deelnemen in een lidstaat of meerdere lidstaten;
- artiesten die regelmatig in de lidstaten optreden, onverminderd de eventuele verplichting daartoe tevens een werkvergunning te verkrijgen;
- beoefenaars van vrije beroepen;
- vrachtwagenchauffeurs en chauffeurs van bussen en touringcars die in de internationale vervoersector werkzaam zijn;
- eigenaars van onroerend goed op het grondgebied van de lidstaten.

9.1.2. Het visum met territoriaal beperkte geldigheid

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 25

15.1.1.4.9.1.2.1. Afgifte van een visum met territoriaal beperkte geldigheid aan personen die niet aan de voorwaarden voor binnenkomst voldoen

Indien een aanvrager niet voldoet aan de voorwaarden voor binnenkomst of indien een lidstaat in het kader van de procedure voor voorafgaande raadpleging bezwaar maakt tegen de afgifte van een visum, wordt het visum geweigerd. Indien het echter op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen noodzakelijk is om dit toch te doen, wordt in uitzonderlijke gevallen een visum met territoriaal beperkte geldigheid verstrekt.

Voorbeeld: De secretaris-generaal van de VN heeft een bijeenkomst in Genève (Zwitserland) belegd tussen een staatshoofd tegen wie een visumverbod is uitgevaardigd, en de oppositieleider van het betrokken derde land, teneinde te onderhandelen over een oplossing voor de politieke situatie in dat land. Het Zwitserse consulaat besluit om redenen van nationaal belang een visum af te geven.

In gevallen waarin het noodzakelijk wordt geacht om tijdens een nog lopende periode van zes maanden een nieuw visum te verstrekken aan een aanvrager die zich tijdens deze periode van zes maanden reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft opgehouden op basis van een eenvormig visum, kan een visum met territoriaal beperkte geldigheid worden verstrekt dat recht geeft op een extra verblijf gedurende de periode van zes maanden.

Voorbeeld: Een Pakistaan verbleef van 15 maart tot 15 juni in Estland, waar hij een onderzoeksproject heeft opgezet. Daarna keerde hij naar Pakistan terug. Onmiddellijk na zijn terugkeer beseft de directeur van het project in Estland dat de medewerking van de Pakistaanse wetenschapper absoluut noodzakelijk is voor het welslagen van het project.

In dit geval kan een visum met territoriaal beperkte geldigheid worden afgegeven voor een verblijf van maximaal drie maanden in Estland.

15.1.1.5.9.1.2.2. Afgifte van een visum met territoriaal beperkte geldigheid zonder de voorgeschreven voorafgaande raadpleging

In het algemeen mag geen definitieve beslissing over een visumaanvraag te worden genomen zonder voorafgaande raadpleging van een andere lidstaat of andere lidstaten, voor zover van toepassing. Wanneer de betrokken lidstaat het echter op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen noodzakelijk acht, en wanneer het om spoedeisende redenen noodzakelijk wordt geacht een visum te verstrekken zonder voorafgaande raadpleging, dient een visum met territoriaal beperkte geldigheid te worden afgegeven.

Voorbeeld: Een Vietnamese ambtenaar (voor wie voorafgaande raadpleging voorgeschreven is) moet dringend naar Frankrijk reizen om een collega te vervangen die was aangewezen om deel te nemen aan politieke onderhandelingen op hoog niveau met vertegenwoordigers van de Franse regering.

Aangezien er geen tijd is voor de nodige voorafgaande raadpleging van een andere lidstaat, verstrekt het Franse consulaat een visum met territoriaal beperkte geldigheid.

De territoriale geldigheid van de onder de punten 9.1.2.1 en 9.1.2.2 bedoelde visa dient in het algemeen te zijn beperkt tot het grondgebied van de lidstaat van afgifte en er dient slechts één binnenkomst te worden toegestaan.

In uitzonderlijke gevallen kan de geldigheid van dergelijke visa zich naast de lidstaat van afgifte uitstrekken tot andere lidstaten, behoudens toestemming van die lidstaten. Deze toestemming kan op plaatselijk of op centraal niveau worden verkregen.

Voorbeeld: Een Egyptenaar (voor wie voorafgaande raadpleging voorgeschreven is) heeft een visum met territoriaal beperkte geldigheid ontvangen om voor urgente zakenbesprekingen naar Wenen (Oostenrijk) te reizen. Het visum is verstrekt zonder voorafgaande raadpleging.

Aangezien er geen directe vluchten naar Wenen zijn moet de visumhouder naar München (Duitsland) vliegen, zodat de territoriale geldigheid van het visum tot Duitsland en Oostenrijk dient te worden beperkt. Hiervoor is toestemming van Duitsland vereist.

15.1.1.6.9.1.2.3. Afgifte van een visum met territoriaal beperkte geldigheid aan houders van een reisdocument dat niet door alle lidstaten wordt erkend

Indien de aanvrager in het bezit is van een reisdocument dat door een of meer, doch niet alle, lidstaten wordt erkend, wordt een visum afgegeven dat geldig is voor het grondgebied van de lidstaten die het reisdocument erkennen. Indien de lidstaat die het visum afgeeft het reisdocument van de aanvrager niet erkent, is het afgegeven visum uitsluitend voor die lidstaat geldig en moet de visumsticker worden bevestigd op het uniforme model voor het afzonderlijk blad waarop een visum kan worden aangebracht; zie [bijlage 24](#).

In dergelijke gevallen kunnen visa voor meer dan één binnenkomst worden afgegeven, zie punt [9.1.1.3](#).

15.2. 9.2. Visa waarmee de houder het grondgebied van de lidstaten niet mag binnenkomen

Het luchthaventransitvisum

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 26

Het is belangrijk om een onderscheid te maken tussen een transitsituatie via de internationale transitzone van een luchthaven (doorreis waarbij de onderdaan van een derde land de internationale transitzone van de luchthaven niet verlaat) en transitsituaties via het grondgebied van een lidstaat, ook al blijven zij beperkt tot een luchthaven (doorreis waarbij de onderdaan van een derde land de internationale transitzone van de luchthaven verlaat):

15.2.1. 9.2.1. Doorreis waarbij de onderdaan van een derde land de internationale transitzone van de luchthaven niet verlaat

Voorbeeld: Een Nigeriaan reist van Lagos (Nigeria) via Frankfurt (Duitsland) naar Moskou (Rusland).

De betrokkene blijft binnen de internationale transitzone van de luchthaven Frankfurt en behoort daarom een luchthaventransitvisum te krijgen.

9.2.2. Doorreis waarbij de onderdaan van een derde land de internationale transitzone van de luchthaven verlaat

Voorbeeld: Een Nigeriaan reist van Lagos (Nigeria) via Brussel (België) en Parijs (Frankrijk) naar Montreal (Canada).

De vlucht tussen Brussel en Parijs is een ‘intra-Schengenvlucht’, zodat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten in Brussel betreedt. Het (Belgische) consulaat dient derhalve een eenvormig doorreisvisum, en geen luchthaventransitvisum af te geven.

Voorbeeld: Een Srilankaan reist van Colombo naar de luchthaven Parijs-Charles de Gaulle. Vanuit het eveneens in Parijs gelegen vliegveld Orly vliegt hij door naar Mexico.

Bij het overstappen tussen twee vliegvelden in Parijs betreedt de betrokkene het grondgebied van de lidstaten. Het (Franse) consulaat dient derhalve een eenvormig doorreisvisum, en geen luchthaventransitvisum af te geven.

9.2.3. Aantal doorreizen en geldigheidsduur

Het toegestane aantal doorreizen en de geldigheidsduur moeten aansluiten op de behoeften van de aanvrager voor zover deze uit de verstrekte gegevens blijken. In het geval van één enkele doorreis via een luchthaven betekent dit een visum met een geldigheidsduur op de dag van doorreis plus een 'marge' van 15 dagen.

In uitzonderlijke gevallen kan om redenen van openbare orde of vanwege de internationale betrekkingen van één van de lidstaten worden besloten deze extra marge niet toe te kennen, wanneer de lidstaat van afgifte precies moet weten wanneer de betrokkene doorreist via de internationale transitzone van de luchthaven van een van de lidstaten.

Indien de betrokkene op zijn heen- en terugreis doorreist via luchthavens in twee verschillende lidstaten, dient een tweevoudig luchthaventransitvisum te worden verstrekt.

Voorbeeld: Een onderdaan van Eritrea reist van Asmara (Eritrea) via Madrid (Spanje) naar Havana (Cuba) keert via Frankfurt (Duitsland) weer terug naar Asmara.

Meervoudige luchthaventransitvisa kunnen worden afgegeven aan personen die geen risico van illegale immigratie vertegenwoordigen, van wie geen gevaar voor de veiligheid uitgaat en die de noodzaak van frequente doorreizen via luchthavens kunnen aantonen. De geldigheidsduur van een meervoudig luchthaventransitvisum dient evenwel niet meer dan zes maanden te bedragen.

16. 10. INFORMATIE AAN DE CENTRALE AUTORITEITEN VAN ANDERE LIDSTATEN OVER DE AFGIFTE VAN VISA

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 31

Behoudens voor luchthaventransitvisa, kan een lidstaat verlangen dat zijn centrale autoriteiten in kennis worden gesteld van eenvormige visa en visa met territoriaal beperkte geldigheid die door consulaten van andere lidstaten worden afgegeven aan onderdanen van bepaalde derde landen of specifieke categorieën onderdanen van die landen.

In afwachting van de volledige implementatie van het VIS wordt de gevraagde informatie door de centrale autoriteiten onderling uitgewisseld via het VISION-netwerk. Zodra het VIS volledig operationeel wordt in alle regio's, wordt deze informatie doorgegeven via VIS-mail.

Wanneer moet dergelijke informatie worden doorgegeven?

Ongeacht de daartoe gebruikte middelen moeten gegevens over afgegeven visa onverwijld worden doorgegeven aan de lidstaat die om de informatie heeft verzocht, en wel voordat de visumhouder gebruik maakt van het visum.

17. 11. DE VISUMSTICKER

Het uniforme model voor de visumsticker is vastgesteld bij Verordening (EG) nr. 1683/95; zie [bijlage 19](#).

17.1. 11.1. Invullen van de visumsticker

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 27 en bijlage VII

Bij het invullen van de visumsticker worden de verplichte vermeldingen als omschreven in [bijlage 20](#) ingevuld en wordt tevens het machineleesbare gedeelte ingevuld dat wordt omschreven in ICAO-document 9303, deel 2. In [bijlage 21](#) worden voorbeelden gegeven van ingevulde visumstickers.

Nationale vermeldingen kunnen worden aangebracht in het voor opmerkingen bestemde gedeelte van de visumsticker; zie [bijlage 22](#). Dit mogen niet dezelfde aantekeningen zijn als de verplichte gegevens.

Alle vermeldingen dienen op de visumsticker te worden geprint. In een geprinte visumsticker mogen geen wijzigingen met de hand worden aangebracht.

Visumstickers mogen uitsluitend in geval van technische overmacht met de hand worden ingevuld. In een met de hand ingevulde visumsticker mogen geen wijzigingen worden aangebracht.

Aanbevolen praktijk in het geval van technische overmacht waardoor printen niet mogelijk is: Indien de technische problemen op redelijk korte termijn kunnen worden opgelost en de reisplannen van de aanvrager niet worden doorkruist, verdient het aanbeveling om de afgifte van het visum uit te stellen tot een tijdstip waarop vermeldingen op de visumsticker kunnen worden geprint in plaats van deze met de hand bij te schrijven.

DIT PUNT IS ALLEEN VAN TOEPASSING OP CONSULATEN WAAR HET VIS OPERATIONEEL IS GEWORDEN:

Wanneer een visum met de hand wordt ingevuld, moeten de desbetreffende gegevens in het VIS worden opgenomen.

11.2. Aanbrengen van de visumsticker

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 29 en bijlage VIII

De visumsticker wordt aangebracht op de eerste bladzijde van het reisdocument waarop geen vermeldingen of stempels staan (buiten het stempel waaruit blijkt dat een aanvraag ontvankelijk is).

De sticker wordt evenwijdig aan de rand van de pagina van het reisdocument aangebracht. De machineleesbare zone van de sticker wordt op de hoek van de bladzijde uitgelijnd ([bijlage 23](#)).

11.2.1. Aanbrengen van de visumsticker in het geval van niet-erkenning van het reisdocument

Wanneer een lidstaat het reisdocument van de aanvrager niet erkent, moet de visumsticker worden aangebracht op het uniforme afzonderlijke blad voor het aanbrengen van visa; zie [bijlage 24](#).

DIT PUNT IS ALLEEN VAN TOEPASSING OP CONSULATEN WAAR HET VIS OPERATIONEEL IS GEWORDEN:

Indien een visumsticker is aangebracht op het afzonderlijke blad voor het aanbrengen van visa, wordt dit vermeld in het VIS.

11.2.2. Aanbrengen van visumstickers voor in paspoorten bijgeschreven personen

Individuele visumstickers die worden afgegeven aan personen die in het reisdocument van de aanvrager zijn bijgeschreven, worden in dat reisdocument aangebracht.

Indien het reisdocument waarin deze personen zijn bijgeschreven niet wordt erkend door de lidstaat van afgifte, worden de individuele visumstickers aangebracht op de uniforme afzonderlijke bladen voor het aanbrengen van visa (één sticker per afzonderlijk blad), [bijlage 24](#).

11.2.3. Afstempeling en ondertekening van het visum

Het stempel van de instantie van afgifte wordt zodanig in de zone “OPMERKINGEN” aangebracht dat het voorbij de rand van de sticker doorloopt op de bladzijde van het reisdocument; de leesbaarheid van de machineleesbare zone moet hierbij worden gewaarborgd. Indien het visum door de instantie van afgifte wordt ondertekend, dient de handtekening op dezelfde wijze te worden aangebracht.

17.2. 11.3. Ongeldig maken van ingevulde visumstickers

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 28

Indien door het consulaat van afgifte een vergissing wordt geconstateerd vóór aanbrenging van de visumsticker in het reisdocument, wordt de visumsticker ongeldig gemaakt.

Indien door het consulaat van afgifte een vergissing wordt geconstateerd nadat de visumsticker in het reisdocument is aangebracht, wordt de visumsticker ongeldig gemaakt door het aanbrengen van een kruis in onuitwisbare inkt over de visumsticker, waarna een nieuwe visumsticker wordt aangebracht op een andere bladzijde.

18. 12. WEIGERING VAN EEN VISUM

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 32, lid 1, en bijlage VI

Wanneer een aanvraag ontvankelijk is verklaard kan bij het nadere onderzoek blijken dat aan de voorwaarden voor de afgifte van een eenvormig visum of aan de voorwaarden voor de afgifte van een luchthaventransitvisum is voldaan, zodat een eenvormig visum of een luchthaventransitvisum kan worden verstrekt.

Indien niet is voldaan aan de voorwaarden voor binnenkomst, dient te worden onderzocht of het onder de gegeven omstandigheden gerechtvaardigd is om bij uitzondering af te wijken van de algemene regel en een visum met territoriaal beperkte geldigheid te verstrekken (zie [hoofdstuk 9.1.2](#)). Indien dit niet gerechtvaardigd wordt geacht, dient het visum te worden geweigerd.

18.1. 12.1. Op welke gronden wordt een visum geweigerd?

Als algemene regel geldt dat een eenvormig visum wordt geweigerd wanneer het onderzoek van de aanvraag tot een of meer van de volgende conclusies leidt:

- a) de aanvrager heeft een reisdocument overgelegd dat vals, nagemaakt of vervalst is;
- b) de aanvrager heeft het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet aangetoond;
- c) de aanvrager heeft niet aangetoond dat hij over de middelen van bestaan beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen;
- d) de aanvrager heeft in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten verbleven op basis van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;
- e) de aanvrager staat ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd;
- f) de aanvrager wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, met name als hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;
- g) de aanvrager heeft, waar van toepassing, niet aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering;
- h) er bestaat redelijke twijfel over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

Voor gezinsleden van EU-burgers en Zwitserse onderdanen gelden momenteel bijzondere regels met betrekking tot de gronden voor weigering van een visum; zie [deel III](#).

18.2. 12.2. Moet de betrokkene in kennis worden gesteld van de weigering van een visum en moeten hem de gronden daarvoor worden meegedeeld?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 32, leden 2, 3 en 4, en bijlage VI

De onder dit punt omschreven procedures zijn bindend vanaf 5 april 2011. Tot die datum zijn nationale voorschriften inzake de motivering en kennisgeving van visumweigering van toepassing. (De lidstaten kunnen met betrekking tot dit onderwerp aparte nationale overgangsinstructies toevoegen aan deze handleiding.)

Bij weigering van een aangevraagd visum vult het consulaat het standaardformulier voor kennisgeving en motivering van het weigeren van een visum in onder vermelding van de grond(en) voor de weigering, waarna het wordt overgelegd aan de betrokken onderdaan van een derde land; zie [bijlage 25](#).

Deze procedure moet eveneens worden gevolgd wanneer een visum wordt geweigerd aan de buitengrenzen; zie [deel IV](#).

Voor gezinsleden van EU-burgers en Zwitserse onderdanen gelden momenteel bijzondere regels met betrekking tot de kennisgeving en motivering van visumweigering; zie [deel III](#).

Indien een luchthaventransitvisum wordt geweigerd, wordt de toepasselijke grond daarvoor aangekruist in het standaardformulier; een eventuele aanvullende motivering kan worden toegevoegd in het veld “opmerkingen” op het formulier; zie [bijlage 25](#).

Beste praktijk – Verzoek om informatie over een SIS-signalering: Als een persoon verzoekt om informatie over de verwerking van zijn/haar persoonsgegevens in het SIS en over zijn/haar recht van inzage, dient het consulaire personeel de betrokkene de gegevens te verstrekken van de bevoegde nationale autoriteiten, met inbegrip van autoriteiten voor gegevensbescherming, waar hij/zij zijn/haar rechten kan uitoefenen.

18.3. 12.3. Kan de betrokkene beroep instellen tegen een negatieve beslissing?

De onder dit punt omschreven procedure is bindend vanaf 5 april 2011. Tot die datum zijn nationale voorschriften inzake het recht van beroep tegen de weigering van een visum van toepassing.

Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen.

Bij de kennisgeving van weigering dient de aanvragers informatie te worden verstrekt over de procedure in het geval van een beroep.

Indien in een tussen twee lidstaten gesloten vertegenwoordigingsregeling is bepaald dat de vertegenwoordigende lidstaat namens de vertegenwoordigde lidstaat een definitieve negatieve beslissing over een visumaanvraag kan nemen, wordt een eventueel beroep ingesteld tegen de vertegenwoordigende lidstaat die de definitieve negatieve beslissing over de visumweigering heeft genomen.

Voor gezinsleden van EU-burgers en Zwitserse onderdanen gelden momenteel bijzondere regels met betrekking tot informatie over beroepsprocedures; zie [deel III](#).

Aanbevolen praktijk met betrekking tot kennisgeving en motivering van visumweigeringen en voorlichting over het recht van beroep van de aanvrager:

De lidstaten dienen ernaar te streven schriftelijk voorlichtingsmateriaal beschikbaar te stellen in de taal van het land van verblijf van de afgewezen aanvrager of in een officiële taal van de EU-instellingen, bijvoorbeeld in het Engels.

19. 13. TERUGGAVE VAN HET REISDOCUMENT

Aangezien de Visumcode geen specifieke voorschriften bevat met betrekking tot de teruggave van reisdocumenten, moet de inhoud van dit hoofdstuk worden beschouwd als aanbevolen praktijk.

19.1. 13.1. Moet de aanvrager persoonlijk verschijnen om het reisdocument af te halen?

In beginsel moet de aanvrager het reisdocument en eventuele andere terug te geven stukken persoonlijk afhalen.

In sommige gevallen kunnen echter uitzonderingen worden gemaakt. De aanvrager kan bijvoorbeeld:

- een derde opdracht geven het reisdocument op te halen op het consulaat dan wel, waar van toepassing, op het kantoor van de externe dienstverlener/de honorair consul;
- verzoeken dat het reisdocument door een koeriersdienst wordt terugbezorgd op kosten van de aanvrager.

20. 14. ARCHIVERING VAN AANVRAGEN

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 37, lid 3

20.1. 14.1. Welke informatie en stukken moeten in het dossier worden opgenomen?

Hoewel bepaalde informatie over visumaanvragers in elektronische vorm wordt opgeslagen behoren ook dossiers te worden bijgehouden, zodat medewerkers in voorkomend geval de voorgeschiedenis van een beslissing over een aanvraag kunnen reconstrueren.

De consulaten van de lidstaten archiveren de aanvragen. Elk individueel dossier bestaat uit het aanvraagformulier, afschriften van relevante bewijsstukken, aantekeningen van verrichte controles en het referentienummer van het afgegeven visum. Een kopie van het blad in het reisdocument waarop de visumsticker is aangebracht, kan eveneens worden bewaard. In dit geval dient een kopie van elke visumsticker te worden bewaard wanneer meerdere visa zijn aangebracht in hetzelfde reisdocument.

In het geval van een negatieve beslissing over een aanvraag dient tevens een kopie van de door de aanvrager ondertekende kennisgeving van weigering (d.w.z. het standaardformulier) te worden bewaard in het dossier.

20.2. 14.2. Hoe lang moeten de dossiers worden bewaard?

Individuele aanvraagdossiers worden ten minste twee jaar bewaard, te rekenen vanaf de datum van de definitieve beslissing over de aanvraag.

Aanbevolen praktijk met betrekking tot de archivering van aanvraagdossiers: gezien de invoering van een bindend recht van beroep voor afgewezen visumaanvragers verdient het aanbeveling om erop toe te zien dat de gearchiveerde dossiers zo volledig mogelijk zijn en worden bewaard voor de duur van de termijn voor een eventueel beroep.

DEEL III: SPECIFIEKE VOORSCHRIFTEN MET BETREKKING TOT AANVRAGERS DIE GEZINSLEDEN ZIJN VAN BURGERS VAN DE EU²⁵ OF ZWITSERLAND

(dit hoofdstuk heeft uitsluitend betrekking op onderdanen van derde landen die visumplichtig zijn overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001)

A. Aanwijzingen voor de consulaten van de lidstaten (vgl. deel I, punt 3) behalve Zwitserland

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 1, lid 2, onder a) en b)

Overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie heeft elke burger van de Unie het recht zich vrij op het grondgebied van de EU-lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven, onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij het Verdrag en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. Deze voorwaarden en grenzen zijn vastgesteld bij Richtlijn 2004/38/EG²⁶ betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Het recht van vrij verkeer van EU-burgers zou in feite nutteloos zijn indien het niet vergezeld zou gaan van maatregelen die waarborgen dat dit recht eveneens wordt verleend aan hun gezinsleden. Artikel 5, lid 2, 2^e alinea, van de richtlijn luidt: “*De lidstaten verlenen [de gezinsleden die onder de richtlijn vallen] alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven*”.

Aangezien Richtlijn 2004/38/EG een *lex specialis*^{27 28} is bij de Visumcode, is de Visumcode volledig van toepassing waar de richtlijn geen expliciete voorschriften bevat, maar naar algemene ‘faciliteiten’ verwijst.

²⁵ Op grond van het EER-Verdrag is Richtlijn 2004/38/EG ook van toepassing op de lidstaten van de EER (*Noorwegen, IJsland en Liechtenstein*). De bij het EER-Verdrag vastgestelde afwijkingen van de richtlijn zijn niet relevant voor de visumprocedure. Wanneer in dit deel wordt verwezen naar EU-burgers moeten daaronder dus ook onderdanen van de EER worden verstaan, tenzij anders is vermeld.

²⁶ PB L 158 van 30.4.2004, blz. 77.

²⁷ Deze richtsnoeren laten de nationale wetgeving en administratieve voorschriften van de lidstaten die moeten worden aangenomen ter omzetting van Richtlijn 2004/38/EG, onverlet.

²⁸ Dezelfde *lex specialis* wordt door de lidstaten toegepast op gezinsleden van Zwitserse onderdanen. Wanneer in dit deel wordt verwezen naar EU-burgers moeten daaronder dus ook onderdanen van Zwitserland worden verstaan, tenzij anders is vermeld.

Dit deel van de handleiding dient ertoe de consulaten aanwijzingen te geven met betrekking tot de bijzondere regels die overeenkomstig artikel 1, lid 2, onder a) en b), van de Visumcode gelden voor visumaanvragers die gezinsleden van EU-burgers zijn. Zie voor de toepassing van andere aspecten van Richtlijn 2004/38/EG de desbetreffende mededeling van de Commissie COM (2009) 313 definitief.²⁹

Punt 1: Hoe moet worden beoordeeld of de Visumcode volledig dient te worden toegepast of dat de specifieke voorschriften van de richtlijn van toepassing zijn?

Punt 2: De specifieke voorschriften betreffende de vrijstelling van de visumplicht voor onderdanen van derde landen die gezinsleden van EU-burgers zijn.

Punt 3: De specifieke afwijkingen van de algemene regels van de Visumcode die van toepassing zijn wanneer vaststaat dat (punt 1) de visumaanvrager onder de richtlijn valt en dat (punt 2) hij niet is vrijgesteld van de visumplicht.

21. 1. IS RICHTLIJN 2004/38/EG VAN TOEPASSING OP DE VISUMAANVRAGER?

Onder dit punt worden richtsnoeren gegeven om te beoordelen of de bij de richtlijn vastgestelde specifieke voorschriften met betrekking tot visa van toepassing zijn.

Indien een van de onderstaande vragen ontkennend wordt beantwoord, komt de aanvrager niet in aanmerking voor een specifieke behandeling uit hoofde van de richtlijn (vgl. punt 3.7).

Indien alle drie de vragen echter bevestigend worden beantwoord, staat vast dat de specifieke voorschriften van de richtlijn inderdaad van toepassing zijn. In dat geval gelden de hieronder onder de punten 2 en 3 beschreven richtsnoeren.

Vraag 1: Is er een EU-burger aan wie de visumaanvrager rechten kan ontlenen?

Onderdanen van derde landen die gezinsleden van EU-burgers zijn, ontlenen hun rechten volgens de richtlijn aan een EU-burger. Derhalve moet worden nagegaan of de EU-burger zich in een situatie bevindt waarop de richtlijn van toepassing is.

In beginsel is de richtlijn alleen van toepassing op EU-burgers die naar een andere lidstaat reizen dan de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn of daar reeds verblijven (*d.w.z. de EU-burger oefent zijn recht op vrij verkeer uit of heeft dat reeds gedaan*).

EU-burgers die woonachtig zijn in de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, komen normaal gesproken niet in het genot van de rechten verleend bij de richtlijn (*aangezien er geen sprake is van een element van vrij verkeer*). De toepassing van de richtlijn is inmiddels echter door de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie uitgebreid tot EU-burgers die na een verblijf in een andere lidstaat terugkeren naar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, alsmede tot EU-burgers die in een andere lidstaat gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer zonder dat zij in die lidstaat woonachtig zijn – bijvoorbeeld door diensten te verrichten in een

²⁹ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:NL:PDF>.

andere lidstaat. Zie voor meer informatie over deze kwesties de desbetreffende mededeling van de Commissie COM (2009) 313 definitief.³⁰

Voorbeelden:

Een Franse onderdaan die in het Verenigd Koninkrijk verblijft reist naar Italië.

Een Tsjechische onderdaan die in Tsjechië reist naar Zweden.

Een Hongaarse onderdaan die in Bolivia woont reist naar Polen.

Vraag 2: Valt de visumaanvrager onder de definitie van ‘gezinslid’?

Leden van het ‘kerngezin’ hebben automatisch recht op binnenkomst en verblijf in de lidstaten, ongeacht hun nationaliteit. Hun recht op binnenkomst berust op de richtlijn, en deze rechten noch de onder het ‘kerngezin’ vallende groep familieleden mogen door nationale maatregelen tot omzetting worden beperkt.

Volgens de definitie van artikel 2, lid 2, van de richtlijn worden onder de leden van het ‘kerngezin’ de volgende personen verstaan:

- de echtgenoot;
- de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk;
- de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als hierboven bedoeld, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;
- de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als hierboven bedoeld, die te hunnen laste zijn.

Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, kunnen de lidstaten de faciliteiten uitbreiden tot gezinsleden in ruimere betekenis; zie de mededeling van de Commissie COM (2009) 313 definitief.³¹

Volgens de definitie van artikel 3, lid 2, van de richtlijn worden onder de leden van het gezin in ruimere betekenis de volgende personen verstaan:

- andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden die:
 - ten laste zijn van de burger van de Unie;
 - inwonen bij de burger van de Unie; of
 - vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; of

³⁰ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:NL:PDF>.

³¹ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:NL:PDF>.

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

In artikel 3, lid 2, van de richtlijn is bepaald dat gezinsleden in ruimere betekenis het recht hebben op vergemakkelijking van hun binnenkomst overeenkomstig het nationaal recht van het gastland. In tegenstelling tot leden van het ‘kerngezin’ hebben gezinsleden in ruimere betekenis niet automatisch een recht op binnenkomst. Hun recht op binnenkomst berust op de nationale wetgeving tot omzetting van de richtlijn, die de consulaten dienen te raadplegen voor gedetailleerde voorschriften betreffende deze categorie visumaanvragers.

Zie voor nadere informatie hierover de mededeling van de Commissie COM (2009) 313 definitief.³²

Vraag 3: Begeleidt de aanvrager de EU-burger of voegt hij zich bij hem?

Daar de richtlijn ten doel heeft het vrije verkeer van EU-burgers te vergemakkelijken, is zij niet van toepassing op reizen van de gezinsleden die niet verband houden met de verplaatsing van de EU-burger.

In artikel 3, lid 1, van de richtlijn is bepaald dat de richtlijn uitsluitend van toepassing is op gezinsleden, als hierboven bedoeld, die de burger van de Unie die zich naar een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit begeeft of daar verblijft, begeleiden of zich bij hem voegen. Zie de mededeling van de Commissie COM (2009) 313 definitief.³³

Voorbeelden van gevallen waarin het gezinslid de EU-burger begeleidt (d.w.z. met hem meereist):

- *Een Franse onderdaan die in het Verenigd Koninkrijk woont reist samen met zijn Peruaanse echtgenote naar Italië, of een Tsjech die in Tsjechië woont reist samen met zijn Russische echtgenote naar Zweden.*
- *Een Slowaak die in het Verenigd Koninkrijk woont reist samen met zijn Peruaanse echtgenote naar de Slowaakse Republiek.*

Voorbeelden van gevallen waarin het gezinslid zich bij de EU-burger voegt (d.w.z. hem achterna reist):

- *Een Nigeriaanse echtgenoot reist naar Spanje om zich bij zijn Franse vrouw te voegen die daar verblijft.*
- *Een Tsjech die in Tsjechië woont is naar Zweden gereisd, waar zijn Russische vrouw zich later bij hem wil voegen.*
- *Een Franse onderdaan die met zijn Peruaanse echtgenote in het Verenigd Koninkrijk woont is naar Frankrijk gereisd, waar zijn echtgenote zich later bij hem wil voegen.*

³² <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:NL:PDF>.

³³ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:NL:PDF>.

22. 2. KUNNEN GEZINSLEDEN VAN EU-BURGERS OP GROND VAN RICHTLIJN 2004/38/EG WORDEN VRIJGESTELD VAN DE VISUMPLICHT?

Onder dit punt worden de specifieke ontheffingen van de visumplicht behandeld die van toepassing zijn wanneer vaststaat dat de visumaanvrager onder de richtlijn valt (*Vraag 1 t/m 3*).

In artikel 5, lid 2, van de richtlijn is bepaald dat het bezit van een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 van de richtlijn gezinsleden uit derde landen vrijstelling van de visumplicht verleent.

Het consulaat dient een onderscheid te maken tussen verblijfskaarten die zijn afgegeven overeenkomstig artikel 10 van de richtlijn, en verblijfsvergunningen die overeenkomstig de nationale wetgeving aan gezinsleden uit derde landen zijn verstrekt.

‘Verblijfskaarten overeenkomstig artikel 10 van de richtlijn’ worden afgegeven aan gezinsleden van EU-burgers die gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en vrije vestiging en derhalve onder een van de onder punt 1 genoemde categorieën vallen. Vaak wordt een dergelijke verblijfskaart verstrekt aan gezinsleden van een EU-burger die in een andere lidstaat verblijft dan die waarvan hij onderdaan is:

Voorbeeld:

- *een Duitse verblijfskaart overeenkomstig artikel 10, verstrekt aan de Chinese echtgenote van een Slowaakse burger;*
- *een verblijfskaart overeenkomstig artikel 10, afgegeven door het Verenigd Koninkrijk aan de Marokkaanse echtgenote van een Belgische burger.*

Deze visumvrijstelling moet worden uitgebreid tot gezinsleden uit derde landen die in het bezit zijn van een geldige duurzame verblijfskaart, afgegeven overeenkomstig artikel 20 van de richtlijn (deze kaart vervangt de overeenkomstig artikel 10 afgegeven verblijfskaart met een geldigheidsduur van 5 jaar).

Volgens Richtlijn 2004/38/EG verlenen andere verblijfskaarten die uit hoofde van nationale wetgeving zijn afgegeven aan gezinsleden van EU-burgers ten behoeve van gezinshereniging met eigen onderdanen (*die geen gebruik hebben gemaakt van het recht op vrij verkeer*) de houders geen vrijstelling van de visumplicht:

Voorbeeld:

Een verblijfskaart afgegeven door het Verenigd Koninkrijk aan de Libische echtgenote van een burger van het Verenigd Koninkrijk die in het Verenigd Koninkrijk woont.

Daarnaast zij erop gewezen dat gezinsleden uit derde landen die in het bezit zijn van een geldige verblijfskaart, afgegeven door een lidstaat die het Schengenacquis volledig toepast,

ook van de visumplicht kunnen worden vrijgesteld op grond van artikel 5 van de Schengengrenscore; zie [bijlage 22](#). In dit geval gelden de gunstigste bepalingen.

Voorbeelden

- *Een Slowaakse burger verblijft met zijn Chinese echtgenote in Duitsland. Zij reizen naar Frankrijk. Omdat de Chinese echtgenote in het bezit is van een Duitse verblijfskaart, afgegeven overeenkomstig artikel 10 van de richtlijn, is er noch volgens de richtlijn noch volgens de Schengengrenscore een visum nodig.*
- *Een Duitser woont met zijn Chinese echtgenote in Duitsland. Zij reizen naar Spanje. Omdat de Chinese echtgenote in het bezit is van een Duitse verblijfskaart, afgegeven overeenkomstig de nationale wetgeving, heeft zij volgens de Schengengrenscore geen visum nodig.*
- *Een Slowaak woont met zijn Chinese echtgenote in Roemenië. Zij reizen naar Frankrijk. Omdat de Chinese echtgenote in het bezit is van een Duitse verblijfskaart, afgegeven overeenkomstig artikel 10 van de richtlijn, is zij volgens de richtlijn (maar niet volgens de Schengengrenscore) vrijgesteld van de visumplicht.*
- *Een Slowaak woont met zijn Chinese echtgenote in het Verenigd Koninkrijk. De Chinese echtgenote, die in het bezit is van een door het Verenigd Koninkrijk overeenkomstig artikel 10 van de richtlijn afgegeven verblijfskaart, reist alleen naar Frankrijk. Omdat zij alleen reist, moet zij een visum aanvragen om Frankrijk binnen te kunnen komen.*

23. 3. SPECIFIEKE AFWIJINGEN VAN DE ALGEMENE VOORSCHRIFTEN VAN DE VISUMCODE

Onder dit punt worden aanwijzingen gegeven met betrekking tot specifieke afwijkingen van de algemene voorschriften van de Visumcode die dienen te worden toegepast wanneer vaststaat dat de visumaanvrager onder de richtlijn valt, maar niet is vrijgesteld van de visumplicht.

23.1. 3.1. Visumleges

Er kunnen geen visumleges worden geheven.

23.2. 3.2. Dienstverleningskosten ingeval het in ontvangst nemen van aanvragen wordt uitbesteed

Aangezien gezinsleden van EU-burgers geen visumleges hoeven te betalen wanneer zij een aanvraag indienen, kunnen zij er niet toe worden verplicht een afspraak te maken via een speciale servicelijn of via een externe dienstverlener die kosten in rekening brengt aan de aanvrager. Gezinsleden moet de mogelijkheid worden geboden zich kosteloos en rechtstreeks tot het consulaat te wenden. Indien gezinsleden echter besluiten geen gebruik te maken van het recht om hun aanvraag rechtstreeks bij het consulaat in te dienen, maar gebruik te maken van de externe diensten, moeten zij de kosten daarvan voor eigen rekening nemen.

Indien wel een afsprakensysteem wordt gehanteerd, dienen aparte telefoonlijnen (*bereikbaar tegen het normale tarief voor een lokaal gesprek*) te worden opgezet die aan vergelijkbare standaards voldoen als de speciale servicelijn, d.w.z. de bereikbaarheid van die lijnen moet

vergelijkbaar zijn met die voor andere categorieën aanvragers en het moet mogelijk zijn om meteen een afspraak te maken.

23.3. 3.3. Verlening van alle faciliteiten

De lidstaten verlenen uit derde landen afkomstige gezinsleden van EU-burgers die onder de richtlijn vallen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. De betekent dat de lidstaten erop toezien dat alle noodzakelijke maatregelen worden getroffen om te waarborgen dat de uit het recht van vrij verkeer voortvloeiende verplichtingen worden nagekomen en dat de betrokken visumaanvragers de meest gunstige voorwaarden worden geboden om het inreisvisum te verkrijgen.

23.4. 3.4. Behandelingstermijn

Visa moeten op zo kort mogelijke termijn worden afgegeven op basis van een versnelde procedure, en de door de lidstaten ingestelde procedures (*al dan niet met uitbesteding van diensten*) moeten waarborgen dat een onderscheid kan worden gemaakt tussen de rechten van een onderdaan van een derde land die gezinslid is van een EU-burger, en andere onderdanen van derde landen. De eerstgenoemde geniet een voorkeursbehandeling.

De behandelingstijd voor een visumaanvraag door een onderdaan van een derde land die gezinslid is van een EU-burger, mag slechts in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen langer zijn dan 15 dagen.

23.5. 3.5. Visumsoorten

In artikel 5, lid 2, van de richtlijn is bepaald dat onderdanen van derde landen die gezinsleden van EU-burgers zijn, slechts aan de inreisvisumplicht mogen worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001.

23.6. 3.6. Bewijsstukken

Om aanspraak te kunnen maken op afgifte van een inreisvisum moet de aanvrager aantonen dat hij tot de begunstigden van de richtlijn behoort. Hiertoe dient hij bewijsstukken over te leggen om ten aanzien van de voornoemde drie vragen te kunnen staven dat:

- er een EU-burger is aan wie de visumaanvrager rechten kan ontleen;
- de visumaanvrager een gezinslid is (bv. door middel van een huwelijksakte, een geboorteakte, bewijs van afhankelijkheid of van het bestaan van ernstige gezondheidsredenen of een duurzaam partnerschap) en de juiste persoonsgegevens heeft verstrekt (paspoort); en
- de visumaanvrager de EU-burger begeleidt of zich bij hem voegt (bv. door aan te tonen dat de EU-burger reeds in de gastlidstaat verblijft of te bevestigen dat de EU-burger naar de gastlidstaat zal reizen).

Het is een grondbeginsel van het EU-recht op het gebied van het vrij verkeer dat visumaanvragers het recht hebben om zelf te kiezen welke stukken zij aandragen om te bewijzen dat zij onder het toepassingsgebied van de richtlijn vallen (*zoals bewijzen voor de familieband, voor de afhankelijkheid...*). De lidstaten kunnen evenwel specifieke documenten

verlangen (*zoals een huwelijksakte ten bewijze van een bestaande echtverbintenis*), maar zij mogen andere bewijsmiddelen niet weigeren.

Zie voor nadere informatie over bewijsstukken de mededeling van de Commissie COM (2009) 313 definitief.³⁴

23.7. 3.7. Bewijslast

De bewijslast in verband met de aanvraag van een visum overeenkomstig de richtlijn is tweeledig:

Ten eerste is het aan de visumaanvrager om te bewijzen dat hij tot de begunstigen van de richtlijn behoort. Hij moet bewijsstukken als hierboven bedoeld overleggen om te kunnen staven dat hij in aanmerking komt voor een visum.

Indien hij niet de nodige bewijsstukken overlegt, is het consulaat gerechtigd te concluderen dat de aanvrager geen aanspraak kan maken op een bijzondere behandeling overeenkomstig de richtlijn.

Er mogen geen extra documenten worden verlangd met betrekking tot het doel van de reis en middelen van bestaan (*zoals een huisvestingsverklaring, een bewijs van voldoende middelen*). Dienovereenkomstig hoeven gezinsleden van EU-burgers de volgende vragen op het aanvraagformulier niet te beantwoorden:

Vraag 19: *“Huidig beroep”*;

Vraag 20: *“Werkgever en adres en telefoonnummer van de werkgever. Voor studenten, naam en adres van de onderwijsinstelling”*;

Vraag 31: *“Naam en voornaam van gasthe(e)r(en) in de lidsta(a)t(en). Indien niet van toepassing: naam van hotel (s) of tijdelijk(e) onderkomen(s) in de lidsta(a)t(en)”*;

Vraag 32: *“Naam en adres van uitnodigend bedrijf/uitnodigende organisatie”*;

Vraag 33: *“Reiskosten en kosten van levensonderhoud [...] tijdens het verblijf van de aanvrager”*.

De lidstaten kunnen verlangen dat documenten worden vertaald, notarieel bekrachtigd of gelegaliseerd, wanneer het originele document is opgesteld in een taal die de autoriteiten van de betrokken lidstaat niet begrijpen, of wanneer er twijfel bestaat over de echtheid van het document.

23.8. 3.8. Weigering van een visum

Gezinsleden van EU-burgers kan alleen op de volgende gronden een visum worden geweigerd:

- de visumaanvrager heeft in zijn visumaanvraag en de daarbij gevoegde documenten als bedoeld onder punt 3.6. niet aangetoond dat hij onder de richtlijn

³⁴ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:EN:PDF>.

valt (d.w.z. het is duidelijk dat het antwoord op ten minste één van de bovengenoemde drie vragen ontkennend luidt);

- de nationale autoriteiten hebben aangetoond dat de visumaanvrager een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de volksgezondheid vormt;
- de nationale autoriteiten hebben aangetoond dat er sprake is van misbruik of fraude.

In de twee laatste gevallen berust de bewijslast bij de nationale autoriteiten, aangezien zij hun bewering moeten kunnen onderbouwen dat met het oog op de bescherming van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de volksgezondheid of wegens misbruik of fraude geen inreisvisum dient te worden afgegeven aan de aanvrager (*die afdoende heeft bewezen dat hij aan de criteria van de richtlijn voldoet*).

De autoriteiten moeten een overtuigend dossier kunnen samenstellen, onder inachtneming van alle waarborgen van de richtlijn, die op correcte wijze en volledig moeten worden omgezet in nationale wetgeving. De beslissing om een visum met het oog op de bescherming van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de volksgezondheid of wegens misbruik of fraude te weigeren moet schriftelijk aan de aanvrager worden meegedeeld en volledig worden gemotiveerd (*bv. door alle wettelijke en materiële aspecten op te sommen die in aanmerking zijn genomen en hebben geleid tot de vaststelling dat het om een schijnhuwelijk gaat of om een valse geboorteakte*). In de kennisgeving van weigering moet eveneens worden vermeld op welke wijze en binnen welke termijn de aanvrager beroep kan instellen.

De weigering om een visum op de voorwaarden van de richtlijn af te geven moet schriftelijk aan de aanvrager worden meegedeeld, volledig worden gemotiveerd (bv. door te wijzen op ontbrekende bewijsstukken) en informatie bevatten over de wijze waarop en de termijn waarbinnen de aanvrager beroep kan instellen.

Het feit dat een aanvrager gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem (SIS) met het oog op weigering van toegang tot het grondgebied van de lidstaten, volstaat op zichzelf niet om een visum te weigeren³⁵. Alvorens in het geval van een signalering in het SIS een visum te weigeren, moet altijd worden geverifieerd of de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de binnenlandse veiligheid vormt. Zie voor nadere informatie de mededeling van de Commissie COM (2009) 313 definitief.³⁶

23.9. 3.9. Kennisgeving en motivering van visumweigering

In artikel 30 van de richtlijn is bepaald dat de betrokken gezinsleden schriftelijk in kennis moeten worden gesteld van de weigering van een visum. Ongeacht de verplichte kennisgeving en motivering van visumweigeringen overeenkomstig de Visumcode (*die op 5 april 2011 in werking treedt*) moet de weigering van een visum aan een gezinslid van een EU-burger altijd volledig met redenen worden omkleed, waarbij alle specifieke feitelijke en juridische gronden

³⁵ Arresten van het EHVJ, zaken C-503/03 *Commissie / Spanje* en C-33/07 *Jipa*.

³⁶ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:NL:PDF>.

voor de negatieve beslissing moeten worden vermeld, zodat de betrokkene in staat is zich behoorlijk te verdedigen³⁷.

In de kennisgeving van weigering dient ook te worden vermeld bij welke gerechtelijke of administratieve instantie de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor.

Voor de kennisgeving van weigering kan gebruik worden gemaakt van formulieren, die echter zodanig moeten zijn ontworpen dat alle gronden van het besluit kunnen worden megedeeld – het louter aankruisen van een of meer vakjes op het standaardformulier van bijlage VI bij de Visumcode volstaat in het geval van de weigering van een visum aan een gezinslid van een EU-burger niet.

24. 4. AANVRAGEN VAN GEZINSLEDEN VAN EU-BURGERS AAN DE BUITENGRENZEN

Wanneer een gezinslid van een EU-burger die visumplichtige onderdaan van een derde land is en de betrokken EU-burger begeleidt of zich bij hem voegt, bij de grens komt en niet in het bezit is van het benodigde visum, moet de betreffende lidstaat, voordat hij de betrokken persoon terugstuurt, deze elke redelijke gelegenheid bieden om zich de nodige documenten binnen een redelijke termijn te verschaffen of zich deze te laten bezorgen dan wel op andere wijze te staven of te bewijzen dat hij onder het recht van vrij verkeer valt.

Indien de betrokkene hierin slaagt en er geen aanwijzingen zijn dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, moet het visum hem onverwijld aan de grens worden afgegeven in overeenstemming met de bovengenoemde richtsnoeren.

³⁷ Arresten van het EHVJ, zaken 36/75 *Rutili* en T-47/03 *Sison*.

B. Aanwijzingen voor de consulaten van Zwitserland

Rechtsgrondslag

Zwitserland legt niet Richtlijn 2004/38/EG ten uitvoer, maar past de op 21 juni 1999 ondertekende overeenkomst tussen de Europese Gemeenschappen en haar lidstaten, enerzijds, en de Zwitserse Bondsstaat, anderzijds, over het vrije verkeer van personen (hierna: ‘OVVP’) toe.

Bij het Verdrag van Vaduz van 21 juni 2001 werd het Verdrag tot oprichting van de Europese Vrijhandelsassociatie van 4 januari 1960 gewijzigd en de personele werkingssfeer van de OVVP uitgebreid tot burgers van lidstaten van de EER.

25. 1. DEFINITIE VAN ‘GEZINSLID’ IN DE OVVP

Artikel 3, lid 2, van bijlage I bij de OVVP bepaalt dat de volgende personen worden beschouwd als gezinslid van een EU-burger³⁸ of een Zwitserse onderdaan:

- de echtgenoot, de nakomelingen die de leeftijd van 21 jaar nog niet hebben bereikt en de ten laste komende nakomelingen;
- de ten laste komende (voor)ouders en (voor)ouders van de echtgenoot van de EU-burger of de Zwitserse onderdaan;
- in het geval van studerenden: de echtgenoot en de ten laste komende kinderen.

25.1. 1.1. Verschillen tussen Richtlijn 2004/38/EG en de OVVP

De definitie van gezinsleden volgens de OVVP en de Zwitserse nationale wetgeving is ruimer dan die van artikel 2, lid 2, onder b) van Richtlijn 2004/38/EG. De Zwitserse nationale wetgeving verleent dezelfde rechten ook aan personen die niet onder de bovengenoemde definities vallen (zie de punten 2.1 en 2.2 hieronder). Gezinsleden die alleen reizen (ongeacht of het doel van hun reis erin bestaat zich bij de EU-burger te voegen) kunnen evenzeer een beroep doen op de faciliteiten als gezinsleden die de EU-burger begeleiden.

De OVVP voorziet niet in vrijstelling van de visumplicht voor gezinsleden van EU-burgers. Evenwel worden zij vrijgesteld van de visumplicht indien zij in het bezit zijn van een geldig reisdocument en een verblijfsvergunning vermeld in de Lijst van de door de lidstaten afgegeven verblijfstitels ([bijlage 2](#)).

26. 2. SPECIFIEKE AFWIJKINGEN VAN DE ALGEMENE VOORSCHRIFTEN VAN DE VISUMCODE

Onder dit punt worden aanwijzingen gegeven met betrekking tot specifieke afwijkingen van de algemene voorschriften van de Visumcode die dienen te worden toegepast wanneer vaststaat dat de visumaanvrager onder de OVVP valt, maar niet is vrijgesteld van de visumplicht.

³⁸ Wanneer naar EU-burgers wordt verwezen moeten daaronder ook burgers van de EER worden verstaan.

26.1. 2.1. Visumleges

Gezinsleden van EU-burgers zoals gedefinieerd in artikel 3, lid 2, van bijlage I bij de OVVP (zie hierboven) en personen waarmee een EU-burger een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, zijn volgens de Zwitserse nationale wetgeving vrijgesteld van de betaling van visumleges.

26.2. 2.2. Verlening van alle faciliteiten – behandelingstermijn

Overeenkomstig artikel 1, lid 1, van bijlage I bij de OVVP verleent Zwitserland gezinsleden van EU-burgers als bedoeld in artikel 3, lid 2, van die bijlage (zie hierboven), alle faciliteiten om de eventueel benodigde visa te verkrijgen. Op grond van de nationale wetgeving verleent Zwitserland die faciliteiten tevens aan personen waarmee een EU-burger een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Aan gezinsleden van EU-burgers worden de volgende faciliteiten verleend:

- visumaanvragen van gezinsleden van EU-burgers als bedoeld in artikel 3, lid 2, van bijlage I in de OVVP (zie hierboven) en personen waarmee een EU-burger een geregistreerd partnerschap heeft gesloten worden op zo kort mogelijke termijn onderzocht;
- de hierboven bedoelde personen hoeven geen bewijzen over te leggen met betrekking tot hun middelen van bestaan (zoals contant geld, travellercheques, creditcards);
- de hierboven bedoelde personen hoeven geen uitnodiging of bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking te overleggen.

26.3. 2.3. Visumsoorten

Uit derde landen afkomstige gezinsleden van EU-burgers mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001.

26.4. 2.4. Bewijsstukken

Teneinde in het genot te kunnen komen van de bij de OVVP vastgestelde faciliteiten moet de aanvrager aantonen dat hij een gezinslid van een EU-burger is (*bv. door middel van een huwelijksakte, een geboorteakte, een bewijs van afhankelijkheid, enz.*).

26.5. 2.5. Bewijslast

De bewijslast in verband met de aanvraag van een visum overeenkomstig de OVVP is tweeledig:

Ten eerste is het aan de visumaanvrager om te bewijzen dat hij tot de begunstigden van de OVVP behoort. Hij moet bewijsstukken als hierboven bedoeld overleggen om te kunnen staven dat hij in aanmerking komt voor een visum.

Indien hij niet de nodige bewijsstukken overlegt, is het consulaat gerechtigd te concluderen dat de aanvrager geen aanspraak kan maken op een bijzondere behandeling overeenkomstig de OVVP.

Er mogen geen extra documenten worden verlangd met betrekking tot het doel van de reis en middelen van bestaan (*zoals een huisvestingsverklaring, een bewijs van voldoende middelen*). Dienovereenkomstig hoeven gezinsleden van EU-burgers bepaalde vragen op het aanvraagformulier niet te beantwoorden:

Vraag 19: *“Huidig beroep”*;

Vraag 20: *“Werkgever en adres en telefoonnummer van de werkgever. Voor studenten, naam en adres van de onderwijsinstelling”*;

Vraag 31: *“Naam en voornaam van gasthe(e)r(en) in de lidsta(a)t(en). Indien niet van toepassing: naam van hotel (s) of tijdelijk(e) onderkomen(s) in de lidsta(a)t(en)”*;

Vraag 32: *“Naam en adres van uitnodigend bedrijf/uitnodigende organisatie”*;

Vraag 33: *“Reiskosten en kosten van levensonderhoud [...] tijdens het verblijf van de aanvrager”*.

De consulaten kunnen verlangen dat documenten worden vertaald, notarieel bekrachtigd of gelegaliseerd, wanneer het originele document is opgesteld in een taal die de autoriteiten van de betrokken lidstaat niet begrijpen, of wanneer er twijfel bestaat over de echtheid van het document.

26.6. 2.6. Kennisgeving en motivering van visumweigering

De beslissing tot weigering van een visum en de motivering daarvan worden de visumaanvrager ter kennis gebracht door middel van het standaardformulier. Overeenkomstig de nationale Zwitserse wetgeving genieten gezinsleden van EU-burgers hetzelfde recht van beroep als andere visumaanvragers.

DEEL IV: AAN DE BUITENGRENZEN AANGEVRAAGDE VISA

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikelen 35 en 36 en bijlage IX, delen 1 en 2

27. 1. AANVRAAG VAN EEN VISUM AAN DE BUITENGRENZEN

27.1. 1.1. Kan aan de grens een visumaanvraag worden ingediend?

In de regel dient vóór het begin van de beoogde reis een visum te worden aangevraagd op het consulaat van de bevoegde lidstaat (zie [deel II, hoofdstuk 2](#)) in het land van verblijf van de aanvrager.

Indien de aanvrager echter aannemelijk kan maken dat hij wegens onvoorziene en dringende redenen niet in de gelegenheid is geweest om op voorhand een visum aan te vragen, kan hij aan de grens een aanvraag indienen. De grensbewakingsautoriteiten kunnen echter verlangen dat de aanvrager documenten ter staving van dergelijke onvoorziene en dringende redenen voor zijn binnenkomst overlegt. Bovendien moet de terugkeer van de aanvrager naar zijn land van herkomst of verblijf, of zijn doorreis door andere landen dan lidstaten die het Schengenacquis volledig toepassen, zeker worden geacht.

Voorbeelden van onvoorziene en dringende redenen voor binnenkomst die een visumaanvraag aan de grens rechtvaardigen:

- *plotselinge ernstige ziekte van een nauwe verwant;*
- *overlijden van een nauwe verwant;*
- *toegang ten behoeve van het verlenen van medische en/of psychologische spoedhulp in de betrokken lidstaat, in het bijzonder na een ongeval zoals schipbreuk in wateren dicht bij een lidstaat, of andere nood- en rampsituaties;*
- *onverwachte wijziging van de vliegroute: een vlucht van Delhi naar Londen met een geplande tussenlanding in Frankfurt (tijdens welke de passagiers het vliegtuig niet verlaten) moet vanwege slechte weersomstandigheden uitwijken naar de luchthaven Parijs-Charles de Gaulle, en de vlucht kan pas de volgende dag worden voortgezet;*
- *onvoorziene vervanging van leden van de vliegtuigbemanning: de personen die niet langer deel uitmaken van de bemanning hebben een visum nodig om op het grondgebied van de lidstaten te kunnen verblijven in afwachting van een ander vliegtuig dat hen als normale passagiers terugbrengt (ofwel vanaf dezelfde luchthaven of vanaf een andere luchthaven op het grondgebied van de lidstaten).*

Zie [deel III voor specifieke voorschriften met betrekking tot gezinsleden van EU-burgers en Zwitserse onderdanen.](#)

27.2. 1.2. Gelden er speciale voorschriften voor visumaanvragen aan de grens?

De algemene voorschriften voor het onderzoeken van en nemen van een beslissing over visumaanvragen zijn ook van toepassing op aanvragen die aan de grens worden ingediend. Gezien de omstandigheden waaronder visa aan de grens worden aangevraagd (d.w.z. de urgentie daarvan) is een aantal voorschriften niet relevant, omdat de verschillende stappen in de behandeling van de aanvraag (indiening, onderzoek van en beslissing over de aanvraag) binnen een kort tijdsbestek worden genomen.

Aanbevolen praktijk:

Er dient een onderscheid te worden gemaakt tussen:

a) uitzonderlijke gevallen waarin een onderdaan van een derde land die het grondgebied van de lidstaten wil betreden, zich aan de buitengrens aanmeldt en daar een visum wil aanvragen; en

b) noodsituaties waarin een groot aantal personen die niet van plan waren het grondgebied van de lidstaten binnen te komen, daartoe gedwongen zijn: *bijvoorbeeld wanneer een vliegtuig met Frankfurt als bestemming vanwege slechte weersomstandigheden in Frankfurt op het vliegveld van Luxemburg moet landen; de passagiers worden met de bus naar Frankfurt gebracht; een paar honderd van deze passagiers waren echter alleen van plan via de internationale zone van de luchthaven Frankfurt door te reizen naar een bestemming in een derde land; zij moeten in Luxemburg een visum aanvragen.*

In geval a) zijn in beginsel alle relevante voorschriften met betrekking tot het onderzoeken van en het nemen van een beslissing over visumaanvragen van toepassing, terwijl in geval b), waarin de betrokken onderdanen uit derde landen niet het voornemen hadden om het grondgebied van de lidstaten binnen te komen, maar daartoe door overmacht gedwongen zijn, van bepaalde voorschriften kan worden afgeweken (bv. in de vorm van een ontheffing van visumleges).

Wanneer een aanvraag aan de grens wordt ingediend gelden de volgende algemene voorschriften:

1.2.1. Basiselementen van de visumaanvraag:

- indiening van een ingevuld en ondertekend aanvraagformulier;
- indien de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat zulks gerechtvaardigd achten (bv. gezien de grote urgentie of het grote aantal personen dat binnen een kort tijdsbestek van visa moet worden voorzien) kunnen alle relevante gegevens van de individuele aanvragers rechtstreeks in de nationale visumdatabank worden ingevoerd, zonder dat de betrokkenen moeten worden verzocht het aanvraagformulier in te vullen;
- indiening van een geldig reisdocument; zie [deel II, punt 4.1.1](#);
- in het algemeen moet het overgelegde reisdocument nog ten minste drie maanden na de beoogde datum van vertrek uit de lidstaten geldig zijn, maar aangezien visumaanvragen

aan de grens vaak urgente gevallen betreffen, kunnen reisdocumenten met een kortere geldigheidsduur worden aanvaard;

- indiening van foto die beantwoordt aan de in de fotospecificaties vastgestelde normen ([bijlage 11](#));
- afnemen van biometrische gegevens, voor zover van toepassing; zie [deel II, hoofdstuk 5](#);
- betaling van de visumleges; zie [deel II, punt 4.4](#);
- indiening van bewijsstukken, waaronder documenten ter staving van de onvoorziene en dringende redenen voor binnenkomst; zie met name [deel II, punt 6.2](#);
- bewijs dat de aanvrager een toereikende en geldige medische reisverzekering heeft afgesloten; zie [deel II, punt 6.3](#).

De eis dat de aanvrager in het bezit is van een medische reisverzekering kan komen te vervallen indien deze reisverzekering niet verkrijgbaar is aan de grensdoorlaatpost, of vanwege humanitaire redenen.

Aanbevolen praktijk met betrekking tot het aanvraagformulier: In beginsel zijn de algemene voorschriften betreffende het aanvraagformulier van toepassing; zie punt 4.2. Wat betreft de beschikbare taalversies (zie punt 4.2.1) aan de grensdoorlaatposten: het aanvraagformulier dient ten minste beschikbaar te zijn in de officiële taal of talen van de lidstaat aan de grenzen waarvan de aanvraag wordt ingediend alsmede in een officiële taal van de EU-instellingen, bijvoorbeeld in het Engels.

27.3. 1.3. Welke soorten visa kunnen aan de buitengrens worden afgegeven?

Een aan de buitengrens afgegeven visum is een eenvormig visum dat de houder het recht geeft op een verblijf van ten hoogste vijftien dagen, naargelang het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf. Voor een doorreis komt de duur van het toegestane verblijf overeen met de tijd die voor de doorreis is vereist. Zie ook [deel II, hoofdstuk 9](#).

[Aan een onderdaan van een derde land die behoort tot een categorie personen voor wie voorafgaande raadpleging dient plaats te vinden, wordt aan de buitengrens in beginsel geen visum afgegeven. In bijzondere gevallen kan aan de buitengrens aan dergelijke personen echter een visum met territoriaal beperkte geldigheid voor het grondgebied van de lidstaat van afgifte worden verstrekt; zie deel II, punt 9.1.2.](#)

27.4. 1.4. Invullen van de visumsticker

[Zie deel II, hoofdstuk 11.](#)

27.5. 1.5. Kennisgeving aan de centrale autoriteiten van andere lidstaten over de afgifte van visa

Zie [deel II, hoofdstuk 10](#).

27.6. 1.6. Weigering van een aan de buitengrens aangevraagd visum

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 32, lid 1, artikel 35, lid 6, en bijlage VI

Wanneer bij onderzoek van een aanvraag wordt geconstateerd dat aan de voorwaarden voor de afgifte van een visum is voldaan, kan een eenvormig visum worden verstrekt.

Indien niet is voldaan aan de voorwaarden voor binnenkomst dient te worden onderzocht of het onder de gegeven omstandigheden gerechtvaardigd is om bij uitzondering af te wijken van de algemene regel en een visum met territoriaal beperkte geldigheid te verstrekken (zie [deel II, punt 9.1.2.](#)). Indien dit niet gerechtvaardigd wordt geacht, dient het visum te worden geweigerd.

Voorts wordt een aan de grens aangevraagd visum geweigerd wanneer de aanvrager de onvoorziene en dringende redenen voor binnenkomst niet kan staven.

Er dient een onderscheid te worden gemaakt tussen de weigering van toegang en de weigering van een visum aan de grens. De voorschriften met betrekking tot de weigering van toegang zijn neergelegd in de Schengengrenscodex, terwijl de voorschriften met betrekking tot de weigering van een visum zijn vastgesteld in de Visumcode.

1.6.1. Op welke gronden wordt een visum geweigerd?

Als algemene regel geldt dat een visum wordt geweigerd wanneer het onderzoek van de aanvraag tot een of meer van de volgende conclusies leidt:

- a) de aanvrager heeft niet afdoende kunnen aantonen dat er onvoorziene en dringende redenen zijn op grond waarvan hij niet in de gelegenheid is geweest om op voorhand een visum aan te vragen;
- b) de aanvrager heeft een reisdocument overgelegd dat vals, nagemaakt of vervalst is, of dat niet meer gedurende drie maanden na de beoogde datum van vertrek van het grondgebied van de lidstaten geldig is;
- c) de aanvrager heeft het doel van en de voorwaarden voor het voorgenomen verblijf niet aangetoond;
- d) de aanvrager heeft niet aangetoond dat hij over de middelen van bestaan beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen;
- e) de aanvrager heeft in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten verbleven op basis van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;
- f) de aanvrager staat ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd;
- g) de aanvrager wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van

één van de lidstaten, met name als hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

- h) de aanvrager heeft, waar van toepassing, niet aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering;
- i) er bestaat redelijke twijfel over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

27.7. 1.7. Moet de betrokkene in kennis worden gesteld van de weigering van een visum en moeten hem de gronden daarvoor worden meegedeeld?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 32, leden 2 t/m 4, artikel 35, lid 7, en bijlage VI

De onder dit punt omschreven procedures zijn bindend vanaf 5 april 2011. Tot die datum zijn nationale voorschriften inzake de motivering en kennisgeving van visumweigering van toepassing.

Bij weigering van een aangevraagd visum vult de grensbewakingsautoriteit het standaardformulier voor kennisgeving en motivering van het weigeren van een visum in onder vermelding van de grond(en) voor de weigering, waarna het wordt overgelegd aan de betrokken onderdaan van een derde land; zie [bijlage 25](#).

28. 2. AFGIFTE AAN DE BUITENGRENZEN VAN VISA AAN TRANSITERENDE ZEEVARENDEN

Aan een zeeman kan aan de buitengrenzen een doorreisvisum worden afgegeven wanneer hij wegens onvoorziene en dringende redenen niet in de gelegenheid is geweest om op voorhand een visum aan te vragen en hij de desbetreffende grens overschrijdt om zich in te schepen in, opnieuw in te schepen in of van boord te gaan van een schip waarop hij als zeeman zal werken of heeft gewerkt.

Er zij op gewezen dat in het geval van deze categorie personen relatief vaak sprake is van “onvoorziene en dringende redenen” voor binnenkomst op grond van onvoorspelbare wijzigingen, bijvoorbeeld als gevolg van slechte weersomstandigheden, van het vaarschema van het schip waarop hij voornemens is zich in te schepen of opnieuw in te schepen of waarvan hij van boord wil gaan.

Voorbeelden van onvoorziene en dringende redenen voor binnenkomst die het indienen van een visumaanvraag aan de grens rechtvaardigen:

- *Een zeeman wordt door zijn scheepsagent geïnformeerd dat hij zich op 4 november in Rotterdam moet inschepen. Hij ontvangt deze mededeling op 1 november, terwijl hij nog op een ander schip werkt. Hij gaat van boord van dit schip op 2 november en vliegt op 3 november naar Nederland.*
- *Een Filippijnse zeeman woont in een klein dorp op een eiland op een paar honderd kilometer afstand van de ambassade. Zijn scheepsagent deelt hem op 1 mei mee dat hij zich*

in de haven van Rotterdam moet inschepen op een schip dat op 8 mei uitloopt.

- *Een zeeman wordt door zijn scheepsagent geïnformeerd dat hij zich op 4 november dient in te schepen in de haven van Rotterdam. Hij ontvangt deze mededeling op 1 november, terwijl hij nog op een schip werkt dat op 2 november Piraeus (Griekenland) aandoet. Hij dient daarom een visumaanvraag in aan de buitengrens van Griekenland, waar hij het grondgebied van de lidstaten wil betreden om naar Nederland te vliegen.*

Voorbeelden van gevallen waarin de zeeman niet kan aantonen dat er sprake is van onvoorziene en dringende redenen voor binnenkomst die het indienen van een visumaanvraag aan de grens rechtvaardigen.

- *Een Filippijnse zeeman woont in een klein dorp op een eiland op een paar honderd kilometer afstand van de ambassade. Hij werkt op een cruiseschip met een geregeld vaarschema, dat om de drie maanden op dezelfde dag en hetzelfde tijdstip uit de haven van Rotterdam vertrekt.*
- *Een Filippijnse zeeman woont in een klein dorp op een eiland op een paar honderd kilometer afstand van de ambassade. Zijn scheepsagent deelt hem op 1 mei mee dat hij zich in de haven van Rotterdam moet inschepen op een schip dat op 28 mei uitloopt.*

Alvorens aan de grens een visum aan een zeeman af te geven moeten de bevoegde nationale autoriteiten informatie uitwisselen in navolging van de desbetreffende specifieke [aanwijzingen; zie bijlage 26, deel 1](#), en wel door middel van het daartoe bestemde formulier van [bijlage 26, deel 2](#).

In het geval van zeelieden gelden de algemene voorschriften met betrekking tot de aan de buitengrenzen af te geven visa. Gelet op de specifieke aard van hun werkzaamheden dient echter te worden voorzien in een zekere marge voor zeelieden op doorreis.

Aanbevolen praktijk met betrekking tot de afgifte aan de buitengrenzen van visa aan transiterende zeevarenden: Een zeeman arriveert op 1 november met het vliegtuig op de luchthaven van Brussel met de bedoeling om zich op 3 november in te schepen in de haven van Antwerpen. Gezien het feit dat het schip in kwestie mogelijk vertraging krijgt, dient de voor de doorreis benodigde periode te worden verlengd met een marge van enkele dagen.

DEEL V: WIJZIGING VAN AFGEGEVEN VISA

29. 1. VERLENGING VAN EEN AFGEGEVEN VISUM

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 33

Indien een visumhouder die zich reeds op het grondgebied van de lidstaten bevindt, wegens overmacht of om humanitaire redenen of zwaarwegende persoonlijke redenen niet in staat is om het grondgebied vóór het verstrijken van zijn visum te verlaten, dient hij een verzoek tot verlenging van zijn visum te richten aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar hij zich bevindt, ook al is het visum afgegeven door een consulaat van een andere lidstaat.

Onder bepaalde omstandigheden zijn de autoriteiten van de betrokken lidstaat ertoe verplicht het visum te verlengen (punt 1.1), in andere gevallen kunnen zij besluiten het visum te verlengen (punt 1.2).

29.1. 1.1. Onder welke omstandigheden moet het visum worden verlengd?

De geldigheidsduur van en/of de duur van het verblijf met een afgegeven visum wordt verlengd wanneer de bevoegde autoriteit van een lidstaat oordeelt dat de visumhouder heeft aangetoond dat hij wegens overmacht of op humanitaire gronden niet in staat is om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van de geldigheidsduur of het einde van de toegestane verblijfsduur te verlaten.

Voorbeeld van een geval van overmacht:

- Het vluchtplan van een vliegtuig moet onvoorzien worden gewijzigd (bv. als gevolg van weersomstandigheden, een staking, enz.);

Voorbeeld van humanitaire gronden voor een visumverlenging:

- De betrokkene wordt plotseling ernstig ziek (zodat hij niet kan reizen) of een naast familielid dat in een lidstaat verblijft wordt plotseling ernstig ziek of komt onverwachts te overlijden.

Volgens de visumversoepelingsovereenkomsten bestaat de verplichting tot het verlengen van een reeds afgegeven visum alleen in het geval van overmacht, en niet in het geval van humanitaire gronden. Desondanks profiteren ook de onder dergelijke visumversoepelingsovereenkomsten vallende onderdanen van derde landen van de gunstigere bepalingen van de Visumcode.

1.1.1. Kunnen leges worden geheven voor de verlenging van een visum wegens overmacht of op humanitaire gronden?

In het geval van een visumverlenging wegens overmacht of op humanitaire gronden kunnen geen leges worden geheven.

29.2. 1.2. Onder welke omstandigheden is verlenging van het visum niet verplicht?

De geldigheidsduur van en/of de duur van het verblijf met een afgegeven visum kan worden verlengd indien de visumhouder aantoont dat de verlenging van de geldigheidsduur of de verblijfsduur om zwaarwegende persoonlijke redenen gerechtvaardigd is.

Voorbeelden van zwaarwegende persoonlijke redenen die een visumverlenging rechtvaardigen:

- Een onderdaan van Namibië is naar Keulen (Duitsland) gereisd om een familielid op te halen dat een operatie moest ondergaan. De dag voor het geplande vertrek verslechtert de situatie van de patiënt, die pas twee weken later uit het ziekenhuis kan worden ontslagen.

- Een Angolese zakenman is naar Italië gereisd om onderhandelingen te voeren met een Indiaas bedrijf en om een aantal productielocaties in Italië te bezoeken. De onderhandelingen nemen meer tijd in beslag dan verwacht, en de Angolees moet daardoor een week langer blijven dan gepland.

Voorbeelden van persoonlijke redenen die geen visumverlenging rechtvaardigen:

- Een Colombiaan is naar Zweden gereisd om aan een familiebijeenkomst deel te nemen. Op deze bijeenkomst ontmoet hij een oude vriend, wat de reden is dat hij zijn verblijf graag enkele weken zou willen verlengen.

1.2.1. Kunnen leges worden geheven voor de verlenging van een visum om zwaarwegende persoonlijke redenen?

In het geval van een visumverlenging om zwaarwegende persoonlijke redenen bedragen de leges 30 EUR.

29.3. 1.3. Moet voorafgaande raadpleging van andere lidstaten plaatsvinden voordat een beslissing over de verlenging van een visum wordt genomen?

Indien de visumhouder die om verlenging van zijn visum verzoekt onderdaan is van een derde land of tot een categorie personen behoort voor welke een ‘voorafgaande raadpleging’ door een lidstaat nodig is, dient een dergelijke raadpleging niet te worden herhaald. Aangezien vóór de afgifte van het oorspronkelijke visum reeds een dergelijke raadpleging heeft plaatsgevonden, mag worden aangenomen dat er niets veranderd is ten aanzien van de uitkomst daarvan.

29.4. 1.4. Welke territoriale geldigheid dient een verlengd visum te bezitten?

In het algemeen dient de verlenging de houder het recht te geven naar hetzelfde grondgebied te reizen als het grondgebied dat hij op grond van het visum mocht bereizen. Evenwel kunnen de autoriteiten van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de verlenging, de territoriale geldigheid van het verlengde visum beperken. Het omgekeerde is echter niet het geval: een visum dat oorspronkelijk een territoriaal beperkte geldigheid had, kan niet dusdanig worden verlengd dat een verblijf op het gehele grondgebied van de lidstaten is toegestaan.

29.5. 1.5. Welke verblijfsduur dient te worden toegestaan met een verlengd visum?

In het algemeen dient de verlenging van een visum niet te resulteren in een totale verblijfsduur van meer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen.

29.6. 1.6. In welke vorm wordt het visum verlengd?

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 27, artikel 33, lid 6, en bijlage X

De visumverlenging vindt plaats in de vorm van een visumsticker die aan het uniforme model beantwoordt ([bijlage 19](#)) en de sticker dient te worden ingevuld in overeenstemming met [hoofdstuk 11 en bijlage 20](#).

29.7. 1.7. Verdere toetsing van een verzoek tot visumverlenging

Indien de bevoegde autoriteit oordeelt dat het verzoek tot verlenging van een visum voldoende gegrond is (vgl. de punten 1.1 of 1.2) moet worden nagegaan of:

- het reisdocument van de aanvrager nog ten minste drie maanden geldig is na de beoogde datum van vertrek;
- de aanvrager over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de extra verblijfsperiode;
- de aanvrager heeft aangetoond over een medische reisverzekering voor de extra verblijfsperiode te beschikken.

DIT PUNT IS ALLEEN VAN TOEPASSING WANNEER DE VERLENGING EEN VISUM BETREFT DAT IS AFGEGEVEN OP EEN LOCATIE WAAR HET VIS REEDS OPERATIONEEL IS GEWORDEN:

29.8. 1.8. Moeten gegevens over een visumverlenging worden ingevoerd in het VIS?

Bij visumverlenging worden de desbetreffende gegevens ingevoerd in het VIS.

30. 2. NIETIGVERKLARING VAN EEN AFGEGEVEN VISUM

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 34 en bijlage VI

Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen.

Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.

Voorbeeld: Een Russische onderdaan is in het bezit van een visum afgegeven door het Italiaanse consulaat in Moskou. Hij arriveert op het vliegveld van Brussel en kan niet aantonen dat hij een aansluitende vlucht van Brussel naar Italië zal nemen.

Er kan worden aangenomen dat hij zijn visum onrechtmatig heeft verkregen; de Belgische autoriteiten dienen het visum nietig te verklaren en de Italiaanse autoriteiten hierover in te lichten.

Voorbeeld: Een Indiase onderdaan die in het bezit is van een door het Italiaanse consulaat in Delhi afgegeven meervoudig visum voor 90 dagen om een zomercursus aan een Italiaanse universiteit te kunnen volgen, werkt in Duitsland zwart in een restaurant. Bij een controle van de belastingdienst loopt hij tegen de lamp.

In dit geval wordt het visum door de Duitse autoriteiten nietig verklaard.

30.1. 2.1. Gronden voor nietigverklaring

Het feit dat de visumhouder niet alle onder punt 6.2.1. bedoelde bewijsstukken kan overleggen of dat hij aan de grens niet kan aantonen dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring van het visum, met name wanneer het visum is afgegeven door een andere lidstaat, maar de visumhouder wordt in dat geval wel de toegang geweigerd.

Voorbeeld: Een Oekraïense onderdaan is in het bezit van een visum (voor een zakenreis) dat is afgegeven door het Hongaarse consulaat in Oezjhorod (Oekraïne). Hij vliegt voor toeristische doeleinden van Kiev (Oekraïne) naar Rome (Italië) en hij kan niet aantonen dat hij voor zijn verblijf in Italië over voldoende middelen van bestaan beschikt. Het is duidelijk dat hij zijn visum in Hongarije reeds voor zakelijke doeleinden heeft gebruikt, en het visum is nog geldig.

In dit geval dient het visum niet nietig te worden verklaard, maar de houder dient de toegang te worden geweigerd.

Indien de visumhouder het doel van zijn reis bij de grenscontrole niet kan aantonen, moet nader onderzoek worden gedaan om te kunnen beoordelen of hij het visum mogelijk op onrechtmatige wijze heeft verkregen en of hij een risico van illegale immigratie vertegenwoordigt. Zo nodig wordt contact opgenomen met de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van afgifte. Alleen wanneer vaststaat dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen, moet het visum nietig worden verklaard.

30.2. 2.2. In welke vorm wordt de nietigverklaring kenbaar gemaakt?

Indien een visum nietig wordt verklaard, wordt daarop het stempel “NIETIG VERKLAARD” aangebracht en worden het optische variabele kenmerk van de visumsticker, het veiligheidskenmerk “latent-beeldeffect” en het woord “visum” onbruikbaar gemaakt door middel van een scherp voorwerp. Dit om te voorkomen dat het optische variabele kenmerk van de visumsticker wordt verwijderd en misbruikt.

Aanbevolen praktijk met betrekking tot de taal of talen voor het stempel en om aan te geven dat het visum nietig is verklaard:

Opdat de bevoegde autoriteiten van alle lidstaten de betekenis van het stempel begrijpen, kan de aanduiding ‘nietig verklaard’ worden vermeld in de taal of talen van de lidstaat die het visum nietig verklaart, en daarnaast bijvoorbeeld in het Engels. Zie punt 4.

DIT PUNT IS ALLEEN VAN TOEPASSING WANNEER DE NIETIGVERKLARING EEN VISUM BETREFT DAT IS AFGEGEVEN OP EEN LOCATIE WAAR HET VIS REEDS OPERATIONEEL IS GEWORDEN:

30.3. 2.3. Moeten gegevens over een nietig verklaard visum worden ingevoerd in het VIS?

Bij nietigverklaring van een visum moeten de desbetreffende gegevens worden opgenomen in het VIS.

30.4. 2.4. Moet de betrokkene in kennis worden gesteld van de nietigverklaring van zijn visum en moeten hem de gronden daarvoor worden meegedeeld?

De onder dit punt omschreven procedures zijn bindend vanaf 5 april 2011.

Tot die datum zijn nationale voorschriften inzake de motivering en kennisgeving van de nietigverklaring van een visum van toepassing.

Bij nietigverklaring van een aangevraagd visum vult het consulaat het [standaardformulier](#) voor kennisgeving en motivering van het nietig verklaren van een visum in onder vermelding van de grond(en) voor de nietigverklaring, waarna het wordt overgelegd aan de betrokken onderdaan van een derde land; zie [bijlage 25](#).

30.5. 2.5. Kan de betrokkene beroep instellen tegen de nietigverklaring van zijn visum?

De onder dit punt omschreven procedures zijn bindend vanaf 5 april 2011.

Tot die datum zijn nationale voorschriften inzake het recht van beroep tegen de nietigverklaring van een visum van toepassing.

Personen wier visum nietig is verklaard kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de beslissing over de nietigverklaring heeft genomen. Bij de kennisgeving van nietigverklaring dient de betrokkene informatie te worden verstrekt over de procedure in het geval van een beroep.

31. 3. INTREKKING VAN EEN AFGEGEVEN VISUM

Rechtsgrondslag: Visumcode, artikel 34 en bijlage VI

Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.

Voorbeeld: Een visum moet worden ingetrokken indien de houder na afgifte van het visum ter signalering is opgenomen in het Schengeninformatiesysteem (SIS).

Een visum kan worden ingetrokken op verzoek van de visumhouder. Een dergelijk verzoek moet schriftelijk worden ingediend. De bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven, worden van de intrekking in kennis gesteld.

31.1. 3.1. Gronden voor intrekking

Het feit dat de visumhouder niet alle in [deel II, punt 6.2](#) bedoelde bewijsstukken kan overleggen of dat hij niet kan aantonen dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt, leidt niet automatisch tot een besluit tot intrekking van het visum, met name wanneer het visum is afgegeven door een andere lidstaat.

31.2. 3.2. In welke vorm wordt de intrekking kenbaar gemaakt?

Indien een visum wordt ingetrokken, wordt daarop het stempel “INGETROKKEN” aangebracht en worden het optische variabele kenmerk van de visumsticker, het veiligheidskenmerk “latent-beeldeffect” en het woord “visum” onbruikbaar gemaakt door middel van een scherp voorwerp. Dit om te voorkomen dat het optische variabele kenmerk van de visumsticker wordt verwijderd en misbruikt.

Aanbevolen praktijk met betrekking tot de taal of talen voor het stempel en om aan te geven dat het visum is ingetrokken:

Opdat de bevoegde autoriteiten van alle lidstaten de betekenis van het stempel begrijpen, kan de aanduiding 'ingetrokken' worden vermeld in de taal of talen van de lidstaat die het visum intrekt, en daarnaast bijvoorbeeld in het Engels. Zie punt 4.

DIT PUNT IS ALLEEN VAN TOEPASSING WANNEER DE INTREKKING EEN VISUM BETREFT DAT IS AFGEGEVEN OP EEN LOCATIE WAAR HET VIS REEDS OPERATIONEEL IS GEWORDEN:

31.3. 3.3. Moeten gegevens over een ingetrokken visum worden ingevoerd in het VIS?

Bij intrekking van een visum moeten de desbetreffende gegevens worden opgenomen in het VIS.

31.4. 3.4. Moet de betrokkene in kennis worden gesteld van de intrekking van zijn visum en moeten hem de gronden daarvoor worden meegedeeld?

De onder dit punt omschreven procedures zijn bindend vanaf 5 april 2011.

Tot die datum zijn nationale voorschriften inzake de kennisgeving en motivering van de intrekking van een visum van toepassing.

Bij intrekking van een aangevraagd visum vult het consulaat het [standaardformulier](#) voor kennisgeving en motivering van het intrekken van een visum in onder vermelding van de grond(en) voor de intrekking, waarna het wordt overgelegd aan de betrokken onderdaan van een derde land; zie [bijlage 25](#).

31.5. 3.5. Kan de betrokkene beroep instellen tegen de intrekking van zijn visum?

De onder dit punt omschreven procedures zijn bindend vanaf 5 april 2011.

Tot die datum zijn nationale voorschriften inzake het recht van beroep tegen de intrekking van een visum van toepassing.

Personen wier visum is ingetrokken kunnen in beroep gaan, tenzij de intrekking op verzoek van de visumhouder heeft plaatsgevonden. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de beslissing over de intrekking heeft genomen. Bij de kennisgeving van intrekking dient de betrokkene informatie te worden verstrekt over de procedure in het geval van een beroep.

32. 4. VERTALINGEN VAN “NIETIG VERKLAARD” EN “INGETROKKEN”

NL	NIETIG VERKLAARD	INGETROKKEN
BG	АНУЛИРАНА	ОТМЕХЕНА
ES	ANULADO	RETIRADO
CS	NEPLATNÉ	ZRUŠENO
DA	ANNULLERET	INDDRAGET
DE	ANNULLIERT	AUFGEHOBEN
ET	TÜHISTATUD	KEHTETUKS TUNNISTATUD
EL	ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ	ΑΝΑΚΑΛΕΙΤΑΙ
EN	ANNULLED	REVOKED
FR	ANNULÉ	ABROGÉ
IT	ANNULLATO	REVOCATO
LV	ANULĒTA	ATCELTA
LT	PANAIKINTA	ATŠAUKTA
HU	MEGSEMMISÍTVE	VISSZAVONVA
MT	ANNULLATA	REVOKATA
PL	UNIEWAŻNIONO	COFNIEŹO
PT	ANULADO	REVOGADO
RO	ANULAT	REVOCAT
SK	ZRUŠENÉ	ODVOLANÉ
SL	RAZVELJAVLJENO	PREKLICANO
FI	MITÄTÖN	KUMOTTU
SV	UPPHÄVD	ÅTERKALLAD

NO	ANNULLERT	INNDRATT
----	-----------	----------

DEEL VI: LIJST VAN TOEPASSELIJKE WETGEVING

• Recht van de Europese Unie:

- [Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord](#) betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, zoals ondertekend te Schengen op 19 juni 1990 ([PB L 239 van 22.9.2000, blz. 19](#));
- [94/795/JBZ: Besluit van de Raad van 30 november 1994](#) inzake een gemeenschappelijk optreden, door de Raad aangenomen op basis van artikel K.3, lid 2, onder b), van het Verdrag betreffende de Europese Unie, ter vereenvoudiging van het reizen voor scholieren uit derde landen die in een lidstaat verblijven ([PB L 327 van 19.12.1994, blz. 1](#));
- [Verordening \(EG\) nr. 1683/95 van de Raad van 29 mei 1995](#) betreffende de invoering van een uniform visummodel ([PB L 164 van 14.7.1995, blz. 1](#)), zoals gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 334/2002 van de Raad van 18 februari 2002 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1683/95 betreffende de invoering van een uniform visummodel ([PB L 53 van 23.2.2002, blz. 7](#));
- [Verordening \(EG\) nr. 856/2008 van de Raad van 24 juli 2008](#) tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1683/95 betreffende de invoering van een uniform visummodel, wat de nummering van visa betreft ([PB L 235 van 2.9.2008, blz. 1](#));
- [Beschikking nr. 2119/98/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 september 1998](#) tot oprichting van een netwerk voor epidemiologische surveillance en beheersing van overdraagbare ziekten in de Europese Gemeenschap ([PB L 268 van 3.10.1998, blz. 1](#));
- [Handvest van de grondrechten van de Europese Unie](#) ([PB C 364 van 18.12.2000, blz. 1](#));
- [Verordening \(EG\) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001](#) tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld ([PB L 81 van 21.3.2001, blz. 1](#)), zoals gewijzigd bij:
 - [Verordening \(EG\) nr. 2414/2001 van de Raad](#) ([PB L 327 van 12.12.2001, blz. 1](#));
 - [Verordening \(EG\) nr. 453/2003 van de Raad](#) ([PB L 69 van 13.3.2003, blz. 10](#));
 - [Verordening \(EG\) nr. 851/2005 van de Raad van 2 juni 2005](#) tot wijziging van Verordening (EG) nr. 539/2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de

buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, wat betreft het wederkerigheidsmechanisme ([PB L 141 van 4.6.2005, blz. 3](#));

- [Verordening \(EG\) nr. 1932/2006 van de Raad van 21 december 2006](#) tot wijziging van Verordening (EG) nr. 539/2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van deze plicht zijn vrijgesteld ([PB L 405 van 30.12.2006](#), rectificatie: [PB L 29 van 3.2.2007, blz. 10](#))
- [Verordening \(EG\) nr. 1244/2009 van de Raad van 30 november 2009](#) tot wijziging van Verordening (EG) nr. 539/2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van deze plicht zijn vrijgesteld ([PB L 336 van 18.12.2009](#), blz. 1);
- [Verordening \(EG\) nr. 333/2002 van de Raad van 18 februari 2002](#) betreffende de invoering van een uniform model voor een blad waarop een visum kan worden aangebracht dat door lidstaten wordt afgegeven aan houders van een reisdocument dat door de lidstaat die het blad opstelt niet wordt erkend ([PB L 53 van 23.2.2002, blz. 4](#));
- [Verordening \(EG\) nr. 1030/2002 van de Raad van 13 juni 2002](#) betreffende de invoering van een uniform model voor verblijfstitels voor onderdanen van derde landen ([PB L 157 van 15.6.2002, blz. 1](#));
- [Verordening \(EG\) nr. 693/2003 van de Raad van 14 april 2003](#) tot invoering van een specifiek doorreisfaciliteringsdocument (FTD) en een doorreisfaciliteringsdocument voor treinreizigers (FRTD) en tot wijziging van de Gemeenschappelijke Visuminstructie en het Gemeenschappelijk Handboek ([PB L 099 van 17.4.2003, blz. 8](#));
- [Verordening \(EG\) nr. 694/2003 van de Raad van 14 april 2003](#) betreffende uniforme modellen voor een doorreisfaciliteringsdocument (FTD) en een doorreisfaciliteringsdocument voor treinreizigers (FRTD) in de zin van Verordening (EG) nr. 693/2003 ([PB L 099 van 17.4.2003, blz. 15](#));
- [Besluit van de Raad van 8 maart 2004](#) inzake de sluiting van een memorandum van overeenstemming tussen de Europese Gemeenschap en de overheidsdienst voor toerisme van de Volksrepubliek China inzake visa en aanverwante kwesties met betrekking tot het bezoek van groepen toeristen vanuit China (ADS) ([PB L 83 van 20.3.2004, blz. 12](#));
- [Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004](#) betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden ([PB L 229 van 29.6.2004, blz. 35](#));

- [Verordening \(EG\) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen \(Schengengrenscode\) \(PB L 105 van 13.4.2006, blz. 1\);](#)
- [Beschikking nr. 896/2006/EG van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2006 tot instelling van een vereenvoudigde regeling voor de controle van personen aan de buitengrenzen, gebaseerd op de eenzijdige erkenning door de lidstaten, met het oog op doorreis over hun grondgebied, van bepaalde door Zwitserland en Liechtenstein afgegeven verblijfstitels \(PB L 167 van 20.6.2006, blz. 8\);](#)
- [Verordening \(EG\) nr. 1931/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 tot vaststelling van regels inzake klein grensverkeer aan de landbuitengrenzen van de lidstaten en tot wijziging van de bepalingen van de Schengenuitvoeringsovereenkomst \(PB L 405 van 30.12.2006; rectificatie PB L 29 van 3.2.2007, blz. 3\);](#)
- [Beschikking nr. 582/2008/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 tot instelling van een vereenvoudigde regeling voor de controle van personen aan de buitengrenzen, gebaseerd op de eenzijdige erkenning door Bulgarije, Cyprus en Roemenië van bepaalde documenten als gelijkwaardig met hun nationale visa, met het oog op doorreis over hun grondgebied \(PB L 161 van 20.6.2008, blz. 30\);](#)
- [Verordening \(EG\) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode \(Visumcode\) \(PB L 243 van 15.9.2009, blz. 1\);](#)

- **Internationaal recht:**

- [Verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart van 7 december 1944 \(ICAO-Verdrag\), bijlagen 2 en 9;](#)
- [Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 en de bijbehorende protocollen;](#)
- [Verdrag betreffende de nationale identiteitsbewijzen van zeevarenden \(IAO-Verdrag nr. 185\) van 19 juni 2003;](#)
- [Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, enerzijds, en de Zwitserse Bondsstaat, anderzijds, over het vrije verkeer van personen \(PB L 114 van 30.4.2002, blz. 6\);](#)
- [2007/840/EG: Besluit van de Raad van 29 november 2007 betreffende de sluiting van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Oekraïne inzake de versoepeling van de afgifte van visa \(PB L 332 van 18.12.2007, blz. 68\);](#)
- Richtsnoeren voor de toepassing van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Oekraïne inzake de versoepeling van de afgifte van visa;

- [2007/340/EG: Besluit van de Raad van 19 april 2007](#) betreffende de sluiting van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Russische Federatie inzake de versoepeling van de afgifte van visa voor kort verblijf ([PB L 129 van 17.5.2007, blz. 27](#));
- Gemeenschappelijke richtsnoeren voor de toepassing van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Russische Federatie inzake de versoepeling van de afgifte van visa;
- [2007/821/EG: Besluit van de Raad van 8 november 2007](#) betreffende de sluiting van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Albanië inzake de versoepeling van de afgifte van visa ([PB L 334 van 19.12.2007, blz. 85](#));
- Ontwerprichtsnoeren voor de toepassing van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Albanië inzake de versoepeling van de afgifte van visa;
- [2007/822/EG: Besluit van de Raad van 8 november 2007](#) betreffende de sluiting van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Bosnië en Herzegovina inzake de versoepeling van de afgifte van visa ([PB L 334 van 19.12.2007, blz. 97](#));
- Richtsnoeren voor de toepassing van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Bosnië en Herzegovina inzake de versoepeling van de afgifte van visa;
- [2007/823/EG: Besluit van de Raad van 8 november 2007](#) betreffende de sluiting van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Montenegro inzake de versoepeling van de afgifte van visa ([PB L 334 van 19.12.2007, blz. 109](#));
- Ontwerprichtsnoeren voor de toepassing van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Montenegro inzake de versoepeling van de afgifte van visa;
- [2007/824/EG: Besluit van de Raad van 8 november 2007](#) betreffende de sluiting van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië inzake de versoepeling van de afgifte van visa ([PB L 334 van 19.12.2007, blz. 125](#));
- Ontwerprichtsnoeren voor de toepassing van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië inzake de versoepeling van de afgifte van visa;
- [2007/825/EG: Besluit van de Raad van 8 november 2007](#) betreffende de sluiting van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Servië inzake de versoepeling van de afgifte van visa ([PB L 334 van 19.12.2007, blz. 137](#));

- Ontwerprichtsnoren voor de toepassing van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Servië inzake de versoepeling van de afgifte van visa;
- [2007/827/EG: Besluit van de Raad van 22 november 2007](#) betreffende de sluiting van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Moldavië inzake de versoepeling van de afgifte van visa ([PB L 334 van 19.12.2007, blz. 169](#));
- Richtsnoeren voor de toepassing van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Moldavië inzake de versoepeling van de afgifte van visa.